

Ông Chồng Cạn Bã

Contents

Ông Chồng Cạn Bã	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	8
3. Chương 02 Part 1	9
4. Chương 02 Part 2	14
5. Chương 02 Part 3	18
6. Chương 03 Part 1	21
7. Chương 03 Part 2	28
8. Chương 04 Part 1	30
9. Chương 04 Part 2	35
10. Chương 05 Part 1	37
11. Chương 05 Part 2	42
12. Chương 06	44
13. Chương 07	51
14. Chương 08 Part 1	57
15. Chương 08 Part 2	63
16. Chương 09 Part 1	66
17. Chương 09 Part 2	72
18. Chương 10 [End]	74

Ông Chồng Cạn Bã

Giới thiệu

Ông nội là lão cáo già! Năm đó để lại di chúc buộc hần cưới một cô gái. Hần vốn tưởng rằng, chỉ cần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chong-can-ba>

1. Chương 01 Part 1

Đúng vậy, hương vị ngồi ngoài quán bar mặc sức uống rượu, ngày này hẳn chờ đã lâu rồi? Thời gian ba năm, mỗi ngày cuộc sống đều lặp đi lặp lại phải sống như diễn viên, sợ nồn nóng mà hỏng việc, không cần thận bỏ qua ước hẹn ba năm.

Tóm lại, hết đêm nay, sáng mai chỉ cần một chữ ký “Lôi Tân Dương” ở Sở Sự Vụ là từ nay về sau, hẳn thoát khỏi cái trói buộc quái lạ, như thể được sinh ra lần nữa... Tuy hẳn chưa từng kết hôn, nhưng phần phổi ngẫu trên căn cước lại có tên nữ nhân, hẳn như bị xích chân, tâm trạng không thể vui vẻ được.

- Lôi à, chúc mừng cậu. Kể từ mai lại được khôi phục giá trị thật trên con người cậu rồi.

Diêm Nhược Thiên gơ cao chén rượu, một hơi uống sạch. Tuy hẳn cho rằng “đã kết hôn” và “chưa kết hôn” chả có gì khác biệt, cứ như hẳn, trên danh nghĩa là người đàn ông đã có vợ nhưng cuộc sống vẫn như chưa kết hôn gì cả làm cho bạn bè rất thắc mắc, tác phong của Lôi Tân Dương vẫn cứ phóng khoáng gọn gàng.

- Lôi phu nhân thật sự sẽ ký tên ly hôn đúng thỏa thuận sao?

Lục Hạo Doãn bình thần nâng chén, nhấp môi hệt như cá tính cẩn thận không nóng nảy của hẳn.

“Lôi phu nhân?” Lôi Tân Dương khẽ nhủ mày. Tuy hẳn biết Lục Hạo Doãn không bao giờ thô lỗ gọi “Người đàn bà kia”, nhưng cũng đâu cần phải đề cao tới mức gọi “Lôi phu nhân” chứ. Hẳn cùng người đàn bà kia cũng không phải vợ chồng chính thức, cũng chỉ là qua loa đến sở Sự Vụ làm thủ tục đăng ký kết, gọi “Lôi phu nhân” là quá coi trọng cô ta rồi.

- Cô ta không xuất hiện, tôi sẽ lôi cô ta tới.

Hẳn không thể chấp nhận chuyện nàng trẻ hẹn, lúc trước cả nàng lẫn hẳn lập đều kiên quyết. Dĩ nhiên, thời gian làm thay đổi con người, giờ không còn như xưa, sau ba năm chúng sống cùng nhau, bây giờ nàng đổi ý mê luyến hẳn, họa chăng chỉ có là ác mộng.

Nếu như hai người không có ý định kết hôn thì hẳn còn kết hôn làm gì?

Việc này chính là ngay ngày luật sư của Lôi gia Tường Thúc Tuyên đọc bản di chúc của ông nội thì cuộc sống của hẳn thay đổi đột ngột.

Khi còn sống, ông nội gặp khó khăn trong việc xoay vòng vốn, vì sĩ diện ông không muốn con cháu giúp đỡ mà đi vay bạn thân một khoản tiền. Người này lại đơn thuần nghĩ là giúp ông nội, không cần lợi nhuận cũng chẳng làm giấy nợ. Nhưng ông nội lại không muốn chiếm tiện nghi người ta, cố tình đem một nửa quyền lợi biệt thự Dương Minh Sơn của Lôi gia giao cho đối phương. Không nghĩ tới, bọn họ cũng không làm khế ước văn tự, đơn giản chỉ là dựa vào niềm tin bằng hữu lẫn nhau. Không ngờ, khi ông nội chuẩn bị trả phần còn lại thì đối phương chết, trao quyền thừa kế lại cho cháu gái.

Đơn giản chỉ cần ghi lại tên người nhận trên chi phiếu là ổn, nhưng lại xảy ra một tình huống khác, ông nội ngã bệnh, cuối cùng cũng không chống lại được tiếng gọi của tử thần, cũng không kịp xử lý hết nợ nần khi còn sống nên để lại di chúc như thế – Biệt thự Dương Minh Sơn của Lôi Gia sẽ do Lôi Tân Dương cùng Tổng Oánh Tâm cùng thừa kế.

Có vay có trả, đây là chuyện rất bình thường, hẳn có thể dùng nguồn tài chính trong tay linh hoạt cũng có thể mua lại hai tòa biệt thự Dương Minh Sơn. Thế mà chẳng hiểu sao lại trở thành như thế này?

Không thể giải thích, di chúc của ông nội đúng là quy định như vậy, hẳn càng không thể tới địa phủ để hỏi cho rõ ràng thì biết làm thế nào? Nhưng vấn đề ở đây, ông nội lại thêm vào một điều kiện, bọn họ phải kết hôn với nhau để kế thừa tòa biệt thự này, hơn nữa, hôn nhân phải duy trì ít nhất ba năm.

Sự tình diễn biến như thế, hẳn dám cam đoan đây là một âm mưu, vì trong số di sản ông nội để lại, duy nhất hẳn không thể bỏ chính là biệt thự Dương Minh Sơn. Không phải suy tính tới tiền tài mà chỗ này hẳn có một ký ức về tuổi thơ đẹp nhất, điều này ông nội hẳn hiểu hơn ai hết. Huống hồ, Lục gia cùng Diêm gia là hàng xóm thân tình, hẳn sao có thể cho người khác chiếm đoạt?

Dựa vào tình cảm, hẳn không thể không thừa kế di sản, còn Tổng Oánh Tâm thì sao? Phàm là người thường, ai thấy tiền mà không động lòng, nàng sao có thể không cần chứ? Bởi vậy, bọn họ kết hôn, chẳng qua nàng

cũng biết điều, chủ động hẹn ước ba năm trước sự chứng kiến của luật sư Sự Vụ, đây chính là lý do hấn cho rằng nàng sẽ không dây dưa với hấn.

Đương nhiên, thời gian ba năm cũng không phải là ngắn, nếu nàng thật sự tính toán, cũng có thể đổi ý, sẽ không tha một con mồi ngon béo bỏ như hấn... Hấn tuyệt đối cũng có chút ngạo mạn tự sướng, dù sao Lôi gia cũng là ông lớn thứ nhất thứ nhì Đài Loan về bất động sản, hấn lại là kẻ biết tranh đua, là nhà thiết kế nội thất đứng đầu, tuy rằng học xây dựng, nhưng hấn vẫn rất mặn nồng với thiết kế. Hấn là kẻ từ ngoài vào trong tràn đầy nghệ thuật, nếu có người phụ nữ nào không yêu hấn, chắc hấn phải là quái thai.

Nhưng hấn vẫn tin tưởng nàng sẽ ký vào bản ly hôn. Vì ba năm nay, bọn họ cũng không nảy sinh bất cứ chuyện gì, quan trọng hơn là trực giác, nàng lúc nào cũng cảm thấy mình là “Người bị hại”.

- Tôi nghĩ rằng, dù sao cũng đã đợi tới hôm nay, cho dù cô ấy có trốn tới rừng rậm Châu Phi, cậu cũng sẽ tìm ra cô ấy, dẫn tới luật sư sở Sự Vụ để tiến hành ly hôn.

Diêm Nhược Thiên vẫn thường giễu cợt hấn cho dù là chuyện nhỏ nhất nhất.

- Bề ngoài cô ấy xấu lắm sao? Sao cậu có thành kiến sâu với người ta thế?

Hấn phải nghiêm túc lên tiếng, Tổng Oánh Tâm tuyệt đối không phải là cái gì quái dị, cho dù hấn không có tâm tư soi mói diện mạo của nàng, nhưng mà cặp mắt lạnh nhạt, thâm trầm đã làm hấn ấn tượng rất nhiều, nhận ra nàng là người phụ nữ rất khó tiếp xúc, mà hấn lại không thích giao tiếp cùng với dạng phụ nữ như thế.

- Tôi thật sự mong có cơ hội gặp cô ấy, Lôi gia gia chắc đã chọn giúp cậu một một cực phẩm rồi.

Lôi gia gia không tiếc lợi dụng di chúc để kiểm chế đứa cháu, nên Lục Hạo Doãn tin rằng trong đó lão nhân gia chắc có khổ tâm gì đây, đáng tiếc trên có chính sách, dưới lại có đối sách, Lôi cũng không phải là kẻ tùy tiện hay như cái túi áo vô tích sự, Lôi gia gia rốt cuộc cũng đã làm việc vô ích rồi.

- Loại phụ nữ này không quan trọng gì, cậu không cần tốn thời gian.

Lôi Tân Dương khoát tay cười khó chịu. Nàng như một quyết định sai lầm, một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hấn không ngờ lại bị ông nội an bài mọi chuyện, làm cho hấn thật sự cảm thấy khó chịu. Lúc này hấn chỉ muốn cùng cô ta phân rõ giới tuyến, sao có thể để người khác nhảy vào góp vui chứ?

Hơi nhíu mày, Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không nể nang:

- Có người phụ nữ nào mà cậu coi trọng chứ?

Hấn chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có cặp với Lôi lâu dài quá ba tháng. Chẳng qua, đừng như thế mà cho rằng hấn là kẻ hoa tâm, hấn chính là không nghĩ tới sẽ kết thúc cùng một người phụ nữ nào.

Kỳ thật hấn không cần trả lời, đám bạn thân cũng đã biết đáp án, đối với hấn, phụ nữ như vật phẩm điều hòa nhưng không thể là vật phẩm cần thiết, trừ khi đầu óc thần kinh có vấn đề, nếu không hấn sẽ tuyệt đối không để một người phụ nữ nào làm vướng bận hấn.

- Lôi gia gia là người mưu tính sâu xa, chẳng lẽ lần này lại tính sai sao?

Lục Hạo Doãn vu vơ hỏi.

Điểm này hấn cũng đã nghĩ tới, người chết đầu cùng người sống, làm sao có thể đưa ra một kế hoạch không vẹn toàn? Chẳng lẽ tới thời điểm gần đất xa trời, đầu óc không minh mẫn chẳng? Hay là gia gia chỉ muốn cho bọn họ thành kẻ ngốc, nhận ra rằng bọn họ chỉ có thể ngoan ngoan mà nhảy vào cái kết cục mà người đã bố trí?

Từ nhỏ đến lớn, hấn dường như không có làm trái lời ông nội, giấc mộng của hấn rất cao, gia gia thật sự dạy hấn bỏ qua thú vui vẽ tranh. Tuy rằng sau khi học từ Mỹ về, hấn không còn tôn trọng mọi quyết định của gia gia như trước, bắt đầu phản kháng lại mưu tính chi phối đối với hấn, vì vậy giữa hai người nảy sinh không ít mâu thuẫn. Nhưng đối với tâm nguyện của một người đã chết, hấn cũng không thể quá tính toán... Chẳng lẽ gia gia nghĩ như vậy sao?

- Không thể nói Lôi gia gia tính sai, mà là Lôi gia gia lựa chọn nữ diễn viên lại là quái thai gì đó. Lôi thiếu gia chúng ta có thể nói là vạn người mê, cô ấy rất có cá tính nên không chịu phối hợp đúng kịch bản diễn xuất của Lôi gia gia. Đây tuyệt đối không phải do Lôi gia gia tính nữa.

Lục Hạo Doãn gật đầu đồng ý với Diêm Nhược Thiên

- Tôi đối với chuyện Lôi nóng lòng thoát khỏi vợ thật rất là hiếu kỳ.

Nghe vậy, Lôi Tân Dương rơi vào thâm trầm, tuy rằng hắn cùng cô không có phiền toái gì cả, chính là, cô hoàn toàn không có để mắt tới hắn, đây chính là điểm là lòng tự trọng của hắn bị tổn thương vô cùng.

Chờ một chút, hắn có thể cảm thấy bị tổn thương sao? Hắn đối với Tống Oánh Tâm không hề có cảm xúc, bằng không, cô làm sao có thể chạy thoát được lòng bàn tay hắn? Hắn – Lôi Tân Dương không bao giờ bị đánh bại, tính từ trước đến nay luôn toàn thắng, trên đời này không có nữ nhân nào hắn không chiếm được, chỉ là hắn không cần muốn nữ nhân... Được rồi, hắn không cần cô, nhưng cô không được phép không cần hắn, việc này nhất định phải làm rõ ràng, hắn huy hoàng như thế làm sao có thể bị hủy trên tay cô?

Hắn bị chơi xỏ!

Lần đầu tiên Lôi Tân Dương cảm thấy mình giống một kẻ đàn độn, ba năm trước miệng hứa hẹn, thậm chí còn sớm cùng Tường thúc tiến vào Sở Sự Vụ, kết quả nửa ngày trôi qua, ngay cả điện thoại cũng không có gọi, nói cách khác, người đàn bà kia đang trêu chọc hắn.

Không muốn ly hôn, vậy cũng không cần làm rùa đen rút đầu, nữ nhân này thật đáng hận, hắn không nên tin tưởng nàng chắc chắn sẽ tới như thế, ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, hắn mới phát hiện ra rằng những gì hắn biết về cô là bằng không, cô nghỉ ngơi ở đâu? Cô đang làm cái gì? Thật sự là không thể tin được, hắn lại đi tin tưởng đại khờ “người lạ” một cái ước hẹn ba năm!

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn thấy nhục nhã như vậy, hắn muốn nhanh chóng giải quyết, bởi vậy hắn cho thám tử truy tìm tung tích của cô, hắn thực mệt mỏi, muốn đích thân áp giải người đàn bà kia quay về Đài Bắc ký tên ly hôn.

Lôi Dương giờ tờ giấy ghi địa chỉ ra, tiếp tục đối chiếu địa chỉ trên tờ giấy với số nhà, 39... hừm. 33 rồi, chỉ cách có mấy bước. Đột nhiên tầm mắt nhìn thấy một cảnh đẹp hiếm có, huyết sắc nhìn không nổi, trước mắt là một cặp chân dài mặc chiếc quần jeans bó sát, thật là siêu cấp quyến rũ!

Nhanh chóng gia tăng bước chân tới bên cạnh đẹp kia, con mắt thâm thúy tiếp tục được mở rộng tầm mắt, nếu những lọn tóc đang xõa ra kia được cột lại, không biết diện mạo cô gái kia như thế nào? Liệu gương mặt cô cũng hấp dẫn như thân hình nóng bỏng mê người kia chứ?

Cách khoảng năm bước chân, hắn nghe thấy tiếng cô nói, nhẹ nhàng ôn nhu như gió xuân, hắn thích, tuy rằng giọng nói này không hòa hợp với thân hình của cô, nhưng phù hợp với nghề nghiệp của cô – cô giáo,

Thấy cô đang dẫn một đám học sinh, sợ cô sẽ biến mất, hắn nhất định phải nhanh chân, bước tới chào một câu “Tiểu thư”, nhưng là, còn chưa kịp nói, đối phương tựa hồ cảm giác được ánh nhìn mãnh liệt của hắn, xoay người lại, rồi cuộc hắn đã gặp cô.

Hé ra một dung nhan thanh lệ kiều diễm, mày rậm cong, mắt to, mũi cao thẳng, đôi môi mọng gợi cảm, cô ấy không phải là mẫu người khiến cho người vừa gặp rung động ngay lập tức, mà là vẻ hờ hững của ấy khiến cho người khác khẽ do dự... Bỗng dưng, một luồng khí lạnh chạy qua lòng bàn chân hắn, hắn tại sao cảm thấy có một cảm giác từng quen biết?

Lạnh lùng liếc hắn rồi đánh giá, lòng cô bỗng trầm xuống, coi hắn như không tồn tại, cô xoay người định bước đi.

- Chờ một chút!

Đáp án ở ngay trước mắt, hắn thật sự không thể tin được, là cô sao?

- Xin hỏi tiên sinh có chuyện gì?

Lại một lần nữa đối mặt với hắn, cô ngay lập tức theo nghề nghiệp tươi cười.

- Tổng Oánh Tâm?

Lôi Tân Dương dò xét, chỉ mong đây không phải là thật, người vợ hắt nóng lòng muốn bỏ sao có thể là người khiến người khác mê mẩn như thế?

- Là tôi, xin hỏi tôi biết anh sao?

Đoàng, đả kích quá lớn, liên tục dội lên tim hắt, nếu tim hắt không phải là mạnh mẽ, khẳng định sớm đã sùi bọt mép ngã trên mặt đất, cô ta đang trêu chọc hắt, đang cùng hắt chơi trò mèo vờn chuột?

- Cô không biết tôi là ai?

- Tôi nên biết anh là ai sao?

Thái độ của cô đối với hắt khó hiểu, giống như đối với hắt không có chút trí nhớ.

- Cô không thể nào ngay chồng của mình cũng quên chứ!

Cô ta thực sự không nhớ hắt sao? Nói thật ra, cảm giác này làm hắt vô cùng khó chịu, nữ nhân này hoàn toàn không để mắt tới hắt.

Thoáng nhú mày, Tổng Oánh Tâm nhếch môi:

Tôi nhớ rồi, nguyên lai là ông chồng cận bã, lúc trước vì thừa kế tài sản mà không thể không gả cho anh, chính tôi cũng không muốn anh, anh đến tìm tôi làm gì?

Ông chồng cận bã? Hắt không hình dung ra nổi gương mặt mình lúc này? Tình huống gì đây? Không nghĩ tới, trong lòng cô hắt lại có địa vị bi thảm như thế, lúc này hắt nên phản ứng như thế nào? Đấm ngực dậm chân có phải là phản ứng bình thường không? Thật không chịu nổi, chưa từng có nữ nhân nào có thể không lưu tình đem hắt chà đạp dưới lòng bàn chân như thế!

- Cô đúng là đồ dễ quên, lúc trước chính cô chủ động đồng ý với tôi hẹn ước 3 năm.

Hắt có thể thề với trời, nữ nhân này ngay từ đầu đã biết thân phận hắt, chỉ là cố ý đùa giỡn hắt... Từ khi lọt lòng tới nay, hắt lần đầu tiên có ý chí chiến đấu cao như thế này, thật muốn thuận phục cô ta.

- Ước hẹn ba năm ... Đúng rồi, ký tên ly hôn, thật là ngại

tôi quên mất.

Bất quá, Tổng Oánh Tâm không hề xin lỗi. Nhưng chuyện gì này có gì quan trọng, cần phải gặp riêng một chuyện này sao ? Hắt rảnh rồi quá à?

Trán nổi gân xanh, Lôi Tân Dương đột nhiên cảm giác mình thực ngu ngốc, hắt mỗi ngày đều mong chờ điều này, cô ta lại cho là việc không đáng lo và quên đi, nữ nhân này thực sự am hiểu việc có thể đả kích hắt. Quên đi, giờ quan trọng nhất là ký tên ly hôn, hắt có hại một chút không sao.

- Hiện tại cô đã nhớ ra, vậy có thể theo tôi quay về Đài Bắc chứ?

- Trước mắt tôi không rảnh, vài ngày nữa rồi nói sau.

Hắt ghen hòng trăn trối nhìn, hắt nghe nhầm sao? Nữ nhân này cho rằng hắt đang tìm cô để hẹn hò sao?

- Anh còn có chuyện gì sao?

Trong mắt thoáng hiện lên tia mắt kiên nhẫn, nàng thực sự bận rộn sau khi bọn trẻ tan học, hôm nay là phiên trực ban nữa, còn phải làm nhiều việc, cô không còn thời gian nữa, ngàn vạn lần không thể để hiệu trưởng bắt gặp đang đứng đây nói “chuyện phiếm” với hắt, nếu không, cô sẽ bị lải nhải một hồi.

Nữ nhân này thực sự quá kiêu ngạo, làm như hắt là một đứa trẻ chỉ biết vâng lời sao?

- Nếu không muốn ly hôn, cô tìm có gì đi, tôi sẽ xem xét.

- Tôi nói lại lần nữa, hiện tại tôi không thể xin phép nghỉ về Đài Bắc, đợi đến khi bọn trẻ nghỉ hè, lúc đó anh gọi điện cho tôi hẹn thời gian đi.

Tống Oánh Tâm khinh thường hắn, không biết dân gian khó khăn lắm sao công tử, hắn nghĩ ai cũng rảnh như hắn, cao hứng liền đi, mất hứng thì thôi sao?

- Cô đang đùa tôi sao.

Lúc trước muốn kí tên ly hôn là cô ta, giờ không muốn kí tên cũng là cô ta, cô ta cho hắn là kẻ ngốc sao?

Cô lạnh lẽo nhìn hắn “Nhàm chán”, ba năm trước đây, cô làm sao đoán được mình sẽ tới đây làm cô giáo chưa? Đương nhiên, cô có thể xin phép nghỉ, nhưng là tháng sau sẽ có kỳ thi học kỳ, cô muốn giúp học trò ôn tập, cho dù bản thân bị ốm cô cũng sẽ không tùy tiện xin phép nghỉ.

- Tôi xem chừng, cô căn bản là cần tôi, cô không muốn ly hôn?

Tuy rằng rất muốn cho hắn vài câu chữ mắng, nhưng là, cô phải nhẫn xuống, công tử vạn bạc này có lòng tự trọng rất lớn.

- Anh yên tâm, nghỉ hè nhất định tôi sẽ quay về Đài Bắc.

- Lời của cô tôi có thể tin tưởng sao?

- Anh không tin thì thế nào?

Người kia vẫn là không muốn làm rõ mọi sự, tốt nhất không nên làm cô ta tức giận, vạn nhất không ký tên ly hôn, hắn chỉ sợ không cười nổi.

Hắn còn có thể thế nào?

- Tôi sẽ ở lại đây chờ cô cùng quay về Đài Bắc.

Bất cứ giá nào, tuyệt đối không thể để cô xem thường tôi.

Tống Oánh Tâm trừng mắt nhìn hắn. Không phải điên quá hóa cuồng chứ!

Xem bộ mặt nàng, Lôi Tân Dương đặc ý thiếu chút nữa vỗ tay hoan hô, cô nên biết sự lợi hại của hắn, bất quá, bộ dạng của cô ta thật đáng yêu!

- Ngày 1 tháng 7 được không? Hay là tôi cho cô thêm 3 ngày suy nghĩ lại?

- Anh thích mấy ngày thì mấy ngày.

Đại thiếu gia hắn có thể ở lại một nơi như thế này sao? Cô không tin, nơi này về đêm không có náo nhiệt, hắn có thể ở lại ba ngày là đã khó rồi, nếu có thể ở lại đây hơn 1 tháng, cô hảo hảo hoan nghênh.

- Ngày 4 tháng 7, có vấn đề gì không.

Lôi Tân Dương rành mạch xác định.

Không thành vấn đề, cô vẫn nói lại câu đó, hắn thích một ngày liền một ngày, đương nhiên, cô còn muốn bổ sung một câu, hắn muốn ở lại hay quay về Đài Bắc, cô không sao cả, cô muốn đi làm, xin chào!

Đúng vậy, hắn có thể trở về Đài Bắc, đợi tới ngày 4 tháng 7 đến bắt người, nhưng là, quá mạo hiểm, ai biết được cô nửa đường đùa giỡn hại hắn? Hắn tốt nhất là ở lại chỗ này... nhưng...

Nhìn xung quanh đánh giá một hồi, Lôi Tân Dương nhìn không được lắc đầu, nếu hắn có thể ở nơi này hơn một tháng, hắn không buồn chết thì quả là kỳ tích. Hắn là loại người một ngày không làm gì thì cảm thấy thật nhàm chán, cho nên, trước khi đến, có một số việc hắn đã an bài kỹ.

Nhờ bạn xử lý nhà cửa ở Đài Bắc xong, Tống Oánh Tâm cúp điện thoại, mệt mỏi ngã vào ghế salon.

Gần đây mệt chết đi được, ngoài việc phải giúp học sinh ôn tập, còn phải đóng gói đồ đạc, Kỳ thật, cô đã có kế hoạch sau học kỳ này trở về Đài Bắc.

Sống dựa vào ông nội cho tới khi ông mất, cô luôn luôn muốn rời khỏi nơi đây bi thương kia, hơn nữa, một mình ở trong một căn nhà lớn, lại càng cô đơn, vì vậy ba tháng sau, hoàn thành bài vở, cô được bạn thân mời về quê của bạn ở, ngay lập tức liền đi.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, cô chỉ là tạm thời rời Đài Bắc một thời gian, nhưng là vừa đến nơi này, cô liền yêu thích, thậm chí nếu ở lại cũng không tồi, nhưng là tháng trước, bạn cô lại chuyển đồ tới Đài Bắc ở, cô lại biến thành một người cô đơn, trong đầu bắt đầu nghĩ tới việc trở về Đài Bắc.

Cô đã quyết định, mua nhà cửa, dự tính cuối tháng này chuyển nhà.

Nếu tên kia thật sự ở lại chỗ này đợi cô cùng quay về Đài Bắc thì sao? Ba ngày nay, hần phảng phất chưa từng xuất hiện dường như biệt tăm biệt tích, đương nhiên, coi như hần ở chỗ này, cũng không cần phải tại trước mặt cô lúc ẩn lúc hiện. Nhưng hần thủ tại chỗ này không là vì phòng ngừa cô lạc chạy, ngẫu nhiên xuất hiện cũng là rất bình thường.

Trước mắt không khỏi hiện lên tình cảnh cô lần đầu tiên thấy hần. Không phải ở chỗ luật sư mà là tại biệt thự bọn họ cùng kế thừa kia. Đó là đầu năm ấy, cô lần đầu tiên đón nhận Lôi gia gia mời ông nội cùng mình tới dùng cơm trưa.

Dùng xong cơm trưa, Lôi gia gia nói cô ra hoa viên tìm Lôi Tân Dương, lúc ấy hần cố ý tránh mặt, đang ở sau một cây đại thụ nhắm mắt dưỡng thần, trên tay còn cầm quyển sách đọc dở.

Nhìn hần, cô không khỏi choáng váng, Lôi Tân Dương thật tuấn tú, gió nhẹ thổi qua khiến tóc hần hơi rối, chính thế lại làm cho hần càng thêm gợi cảm.

- Tiểu nha đầu, con gái con lứa không nên nhìn chòng chọc đàn ông như thế, không tốt đâu.

Hần đột nhiên mở mắt, ánh mắt hài hước thẳng tắp tiến công khảm sâu vào lòng cô, đột ngột xâm nhập không hề xin phép. Ánh mắt ấy không che giấu hết sự ngạo mạn của hần.

Tim cô đập dồn dập, cô lắp bắp quên chính mình muốn nói gì:

- Tôi... Lôi gia gia...

- Ông nội tôi kêu cô đến tìm tôi phải không?

- Đúng thế, Lôi gia gia muốn gọi anh vào cùng chơi cờ.

Trời ạ, tại sao lại có người cười mê người như thế chứ?

- Chỉ sợ là không được rồi, tôi cùng bạn bè có hẹn, phải đi ngay, xin cô nói với ông nội tôi, tôi vừa lái xe đi khỏi nhé.

Cô không hiểu, tại sao lại phải nói dối? Nhưng khi hần nói “Cảm ơn cô nhé.” Thì sớm bị dụ hoặc, cô muốn tiếp tục quấy rối nhưng hần đã chạy mất tiêu, lúc này đây cô phải nói với Lôi gia gia như thế nào đây? Bắt quá cô vừa thông dong quay đi được mấy bước thì đã nghe giọng giận dữ của hần truyền tới:

- Tiểu tử kia, thật quá đáng, làm sao cô dám giúp ông nội lừa tôi về... Đừng có hòng, cô cho tôi là kẻ ngốc sao?.....Ông nội tùy tiện ghép con nhóc này cho tôi, tôi sẽ vô điều kiện tiếp nhận sao? Cô tha cho tôi đi, tôi còn chưa tới mức đói bụng vợ quàng...

Trên đầu cô như nhận một chậu nước lạnh buốt, cả người tê cứng, hóa ra Lôi gia gia mời cô tới ăn cơm hôm nay là muốn giới thiệu cô cho hần.

Đúng vậy, Lôi gia gia thực sự thích cô, ông luôn nói cô như ánh mặt trời giữa mùa đông, nhiệt tình mà ôn nhu, đương nhiên, ông thường xuyên khoe đứa cháu nội duy nhất trước mặt cô, nói Lôi Tân Dương vĩ đại cỡ nào, cô đối với Lôi Tân Dương sớm muộn cũng sinh tình cảm ngưỡng mộ, nhưng cô không ngờ ông đang bàn tính điều gì.

Gặp phải tình huống này cô không còn cách nào ngoài việc nhanh chóng quay vào, dựa trên kịch bản Lôi Tân Dương nói lại cho Lôi gia gia, cô thật sự bội phục mình, không chỉ như thế, cô còn nhớ rõ thừa dịp ông nội cô vào toilet, cô nói chuyện với Lôi gia gia, từ chối khéo nguyện vọng của ông ấy.

Lôi gia gia cam đoan với cô, sẽ không bao giờ sắp xếp an bài chuyện gì trước đại loại thế này nữa, ông thỉnh cầu cô đừng cự tuyệt đến biệt thự thăm ông, bởi vì ông rất quý cô, cô đành đáp ứng, cô biết ông ở một mình trong biệt thự này, cô không thể nào từ chối lời đề nghị của một ông lão cô đơn.

2. Chương 01 Part 2

Keng keng.

Tiếng chuông cửa gọi cô quay trở lại với thực tại, Tống Oánh Tâm hoài nghi đi ra cửa, trừ bạn thân, cô chưa từng có khách tới đây.

Khi cô nhìn thấy ngoài cửa là Lôi Tân Dương thì thiếu kinh ngạc thiếu chút cảm rơi xuống đất, mà phản ứng này của cô làm hắn rất đắc ý vui vẻ, hắn chính là muốn xem bộ dạng này của cô, rốt cục hắn cũng chiếm thượng phong.

- Xin hỏi Lôi tiên sinh có gì chỉ bảo?

Cô hoàn toàn không có ý mời hắn vào nhà, bất quá, hắn cũng không có ý định đó.

- Tôi ở lại nơi xa lạ thế này chờ đợi cô, cô sống ở đây lâu rồi, nên dẫn tôi đi đâu đó chứ? Ví dụ như, tôi phải đi đâu để ăn cơm?

- Anh bị làm sao à?

Ba ngày nay hắn ta chỉ ở một chỗ sao? Cô nhìn mặt hắn thần thái sáng láng, không hề thấy dấu hiệu thiếu dinh dưỡng, suy nhược.

- Mấy ngày nay tôi quay về Đài Bắc xử lý mấy chuyện, một giờ trước mới quay lại đây.

Trở về công ty, hắn được trợ lý cho biết có một tòa biệt thự cần được thiết kế, chủ nhân tòa nhà đang nhắm tới công ty hắn, hắn cần phải giải quyết mấy thứ cần thiết, sau đó liền quay lại. Hi vọng hắn sẽ có việc thiết kế mà làm, khỏi phải ngồi đợi chờ một tháng buồn chết ở nơi này.

- Nơi này không phải đô thị phồn hoa, anh đi vài vòng sẽ quen.

- Tốt xấu gì giờ chúng ta cũng còn là vợ chồng, cô không thể đối xử tốt với tôi một chút sao? Không may tôi đi vào một nhà hàng chất lượng không tốt, dạ dày cao quý của tôi làm sao chịu được?

Hừ, nam nhân này thực sự là khó hiểu, hắn không phải muốn nhanh chóng thoát khỏi cô hay sao, sao lại cứ nhắc mãi về quan hệ vợ chồng kia? Nhưng, cô không thể vì chút chuyện nhỏ này mà giằng co với hắn được, không may dạ dày cao quý yếu ớt của hắn có vấn đề gì, nói không chừng cô lại phải chạy tới bệnh viện chăm sóc hắn.

Đeo túi xách lên, cô đưa hắn tới một tiệm mì, tiệm mì chỉ có hơn mười bàn, trong mắt hắn tuyệt đối không phải nơi cao sang, nhưng tiệm mì này ăn thật sự ngon, hầu hết bữa tối của cô đều giải quyết ở đây.

- Cô có phải muốn nhân cơ hội mưu sát tôi?

Tuy hắn duy trì khoảng cách với bàn ăn khoảng 10cm nhưng khi nhìn ánh đèn chiếu trên bàn – mặt bàn nhòe nhòe mờ dù cho đã được lau qua bằng khăn ướt, hắn cảm thấy thần kinh co rút, dạ dày khủng hoảng.

- Tôi không có hứng mưu sát anh, tôi sợ anh biến thành quỷ cũng chạy tới đòi mạng tôi lắm, mạng của tôi rất quý, không thể vì anh mà chết được.

Cô bĩu môi, trong lòng đang giằng co bởi suy nghĩ vui sướng khi thấy hắn gặp họa.

- Cô thật có khiếu hài hước.

Rõ ràng là châm chọc, không phải ngại ca, ánh mắt hắn thâm trầm đánh giá.

- Rất vui vì anh nghĩ thế.

- Bởi vì con người tôi cũng rất hài hước.

Hắn nghịch ngợm nháy mắt với cô, không nhịn được cô bật cười một tiếng, nhát mắt, hắn giống như bị sét bổ trúng, choáng váng, nụ cười của cô thật quá ngây thơ, như thế nào lại diễm lệ lòng người như vậy?

Đột nhiên, cô phát hiện hắn có điểm khác thường, nhất thời lung túng như đứa trẻ làm sai điều gì, thật may, bà chủ ngay lúc đó đưa thịt bò ăn kèm lại cho họ.

- Tổng tiểu thư, bạn trai của cô phải không? Thật là anh tuấn!

Bà chủ mắt sáng long lanh nhìn chòng chọc Lôi Tân Dương, cặp mắt tinh tế đánh giá kìa như bắn giá mười vạn nhiệt lực, nơi này chưa từng xuất hiện người đàn ông nào tuấn tú manly như thế, nhìn không được, bà chủ khẽ nuốt nước miếng.

- Không phải...

- Tôi là chồng cô ấy.

Hắn cũng không rõ vì sao lại vì cô thốt ra những lời này.

Bà chủ quán ngạc nhiên quá độ, định nói lời gì nhưng bị nghẹn lại nơi cổ họng, còn Tống Oánh Tâm, cô hận không có một con dao găm, nếu có sẽ găm thẳng vào tim hắn, nhưng cô đành im lặng không thể làm gì, bởi theo luật pháp, đây đúng là sự thật.

Không để ý tới thái độ kỳ quái của hai người kia, Lôi Tân Dương thần nhiên sắm vai ông chồng quan tâm tới vợ, gấp rau cho cô, miệng ôn nhu lải nhải, cô rất gầy, phải ăn nhiều chút, bằng không, người ta sẽ cho rằng hắn không làm tròn bổn phận.

Quý quái gì đây, đại thiếu gia hắn khi nào lại xứng với chức phận này? Nhưng là, cô một câu phản kích lại cũng không thể, bởi cô không muốn tạo thêm tin đồn cho hàng xóm bàn ra tán vào.... Thật sự là đáng giận, không thể chửi ầm lên, cô nhất định hôm nay nội thương mất thôi.

3. Chương 02 Part 1

Đúng vậy, hương vị ngồi ngoài quán bar mặc sức uống rượu, ngày này hắn chờ đã lâu rồi? Thời gian ba năm, mỗi ngày cuộc sống đều lặp đi lặp lại phải sống như diễn viên, sợ nôn nóng mà hỏng việc, không cần thận bỏ qua ước hẹn ba năm.

Tóm lại, hết đêm nay, sáng mai chỉ cần một chữ ký “Lôi Tân Dương” ở Sở Sự Vụ là từ nay về sau, hắn thoát khỏi cái trói buộc quái lạ, như thể được sinh ra lần nữa... Tuy hắn chưa từng kết hôn, nhưng phần phối ngẫu trên căn cước lại có tên nữ nhân, hắn như bị xích chân, tâm trạng không thể vui vẻ được.

- Lôi à, chúc mừng cậu. Kể từ mai lại được khôi phục giá trị thật trên con người cậu rồi.

Diêm Nhược Thiên giơ cao chén rượu, một hơi uống sạch. Tuy hắn cho rằng “đã kết hôn” và “chưa kết hôn” chả có gì khác biệt, cứ như hắn, trên danh nghĩa là người đàn ông đã có vợ nhưng cuộc sống vẫn như chưa kết hôn gì cả làm cho bạn bè rất thắc mắc, tác phong của Lôi Tân Dương vẫn cứ phóng khoáng gọn gàng.

- Lôi phu nhân thật sự sẽ ký tên ly hôn đúng thỏa thuận sao?

Lục Hạo Doãn bình thần nâng chén, nhấp môi hết như cá tính cẩn thận không nóng nảy của hắn.

“Lôi phu nhân?” Lôi Tân Dương khẽ nhíu mày. Tuy hắn biết Lục Hạo Doãn không bao giờ thô lỗ gọi “Người đàn bà kia”, nhưng cũng đâu cần phải đề cao tới mức gọi “Lôi phu nhân” chứ. Hắn cùng người đàn bà kia cũng không phải vợ chồng chính thức, cũng chỉ là qua loa đến sở Sự Vụ làm thủ tục đăng ký kết, gọi “Lôi phu nhân” là quá coi trọng cô ta rồi.

- Cô ta không xuất hiện, tôi sẽ lòi cô ta tới.

Hắn không thể chấp nhận chuyện nàng trẻ hện, lúc trước cả nàng lẫn hắn lập đều kiên quyết. Dĩ nhiên, thời gian làm thay đổi con người, giờ không còn như xưa, sau ba năm chúng sống cùng nhau, bây giờ nàng đổi ý mê luyến hắn, họa chăng chỉ có là ác mộng.

Nếu như hai người không có ý định kết bái phu thê vậy còn kết hôn làm gì?

Việc này chính là ngay ngày luật sư của Lôi gia Tường Thúc Tuyên đọc bản di chúc của ông nội thì cuộc sống của hắn thay đổi đột ngột.

Khi còn sống, ông nội gặp khó khăn trong việc xoay vòng vốn, vì sĩ diện ông không muốn con cháu giúp đỡ mà đi vay bạn thân một khoản tiền. Người này lại đơn thuần nghĩ là giúp ông nội, không cần lợi nhuận cũng chẳng làm giấy nợ. Nhưng ông nội lại không muốn chiếm tiện nghi người ta, cố tình đem một nửa quyền lợi biệt thự Dương Minh Sơn của Lôi gia giao cho đối phương. Không nghĩ tới, bọn họ cũng không làm khế ước văn tự, đơn giản chỉ là dựa vào niềm tin bằng hữu lẫn nhau. Không ngờ, khi ông nội chuẩn bị trả phần còn lại thì đối phương chết, trao quyền thừa kế lại cho cháu gái.

Đơn giản chỉ cần ghi lại tên người nhận trên chi phiếu là ổn, nhưng lại xảy ra một tình huống khác, ông nội ngã bệnh, cuối cùng cũng không chống lại được tiếng gọi của tử thần, cũng không kịp xử lý hết nợ nần khi còn sống nên để lại di chúc như thế – Biệt thự Dương Minh Sơn của Lôi Gia sẽ do Lôi Tân Dương cùng Tổng Oánh Tâm cùng thừa kế.

Có vay có trả, đây là chuyện rất bình thường, hắn có thể dùng nguồn tài chính trong tay linh hoạt cũng có thể mua lại hai tòa biệt thự Dương Minh Sơn. Thế mà chẳng hiểu sao lại trở thành như thế này?

Không thể giải thích, di chúc của ông nội đúng là quy định như vậy, hắn càng không thể tới địa phủ để hỏi cho rõ ràng thì biết làm thế nào? Nhưng vấn đề ở đây, ông nội lại thêm vào một điều kiện, bọn họ phải kết hôn với nhau để kế thừa tòa biệt thự này, hơn nữa, hôn nhân phải duy trì ít nhất ba năm.

Sự tình diễn biến như thế, hắn dám cam đoan đây là một âm mưu, vì trong số di sản ông nội để lại, duy nhất hắn không thể bỏ chính là biệt thự Dương Minh Sơn. Không phải suy tính tới tiền tài mà chỗ này hắn có một ký ức về tuổi thơ đẹp nhất, điều này ông nội hắn hiểu hơn ai hết. Huống hồ, Lục gia cùng Diêm gia là hàng xóm thân tình, hắn sao có thể cho người khác chiếm đoạt?

Dựa vào tình cảm, hắn không thể không thừa kế di sản, còn Tổng Oánh Tâm thì sao? Phàm là người thường, ai thấy tiền mà không động lòng, nàng sao có thể không cần chứ? Bởi vậy, bọn họ kết hôn, chẳng qua nàng cũng biết điều, chủ động hẹn ước ba năm trước sự chứng kiến của luật sư Sự Vụ, đây chính là lý do hắn cho rằng nàng sẽ không dây dưa với hắn.

Đương nhiên, thời gian ba năm cũng không phải là ngắn, nếu nàng thật sự tính toán, cũng có thể đổi ý, sẽ không tha một con mồi ngon béo bỏ như hắn... Hắn tuyệt đối cũng có chút ngạo mạn tự sướng, dù sao Lôi gia cũng là ông lớn thứ nhất thứ nhì Đài Loan về bất động sản, hắn lại là kẻ biết tranh đua, là nhà thiết kế nội thất đứng đầu, tuy rằng học xây dựng, nhưng hắn vẫn rất mặn nồng với thiết kế. Hắn là kẻ từ ngoài vào trong tràn đầy nghệ thuật, nếu có người phụ nữ nào không yêu hắn, chắc hắn phải là quái thai.

Nhưng hắn vẫn tin tưởng nàng sẽ ký vào bản ly hôn. Vì ba năm nay, bọn họ cũng không nảy sinh bất cứ chuyện gì, quan trọng hơn là trực giác, nàng lúc nào cũng cảm thấy mình là “Người bị hại”.

- Tôi nghĩ rằng, dù sao cũng đã đợi tới hôm nay, cho dù cô ấy có trốn tới rừng rậm Châu Phi, cậu cũng sẽ tìm ra cô ấy, dẫn tới luật sư sở Sự Vụ để tiến hành ly hôn.

Diêm Nhược Thiên vẫn thường giấu cợt hắn cho dù là chuyện nhỏ nhất.

- Bề ngoài cô ấy xấu lắm sao? Sao cậu có thành kiến sâu với người ta thế?

Hắn phải nghiêm túc lên tiếng, Tổng Oánh Tâm tuyệt đối không phải là cái gì quái dị, cho dù hắn không có tâm tư soi mói diện mạo của nàng, nhưng mà cặp mắt lạnh nhạt, thâm trầm đã làm hắn ấn tượng rất nhiều, nhận ra nàng là người phụ nữ rất khó tiếp xúc, mà hắn lại không thích giao tiếp cùng với dạng phụ nữ như thế.

- Tôi thật sự mong có cơ hội gặp cô ấy, Lôi gia gia chắc đã chọn giúp cậu một một cực phẩm rồi.

Lôi gia gia không tiếc lợi dụng di chúc để kiểm chế đứa cháu, nên Lục Hạo Doãn tin rằng trong đó lão nhân gia chắc có khổ tâm gì đây, đáng tiếc trên có chính sách, dưới lại có đối sách, Lôi cũng không phải là kẻ tùy tiện hay như cái túi áo vô tích sự, Lôi gia gia rốt cuộc cũng đã làm việc vô ích rồi.

- Loại phụ nữ này không quan trọng gì, cậu không cần tốn thời gian.

Lôi Tân Dương khoát tay cười khó chịu. Nàng như một quyết định sai lầm, một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hắn không ngờ lại bị ông nội an bài mọi chuyện, làm cho hắn thật sự cảm thấy khó chịu. Lúc này hắn chỉ muốn cùng cô ta phân rõ giới tuyến, sao có thể để người khác nhảy vào góp vui chứ?

Hơi nhú mào, Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không nề nang:

- Có người phụ nữ nào mà cậu coi trọng chứ?

Hắn chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có cặp với Lôi lâu dài quá ba tháng. Chẳng qua, đừng như thế mà cho rằng hắn là kẻ hoa tâm, hắn chính là không nghĩ tới sẽ kết thúc cùng một người phụ nữ nào.

Kỳ thật hắn không cần trả lời, đám bạn thân cũng đã biết đáp án, đối với hắn, phụ nữ như vật phẩm điều hòa nhưng không thể là vật phẩm cần thiết, trừ khi đầu óc thần kinh có vấn đề, nếu không hắn sẽ tuyệt đối không để một người phụ nữ nào làm vướng bận hắn.

- Lôi gia gia là người mưu tính sâu xa, chẳng lẽ lần này lại tính sai sao?

Lục Hạo Doãn vu vơ hỏi.

Điểm này hắn cũng đã nghĩ tới, người chết đấu cùng người sống, làm sao có thể đưa ra một kế hoạch không vẹn toàn? Chẳng lẽ tới thời điểm gần đất xa trời, đầu óc không minh mẫn chẳng? Hay là gia gia chỉ muốn cho bọn họ thành kẻ ngốc, nhận ra rằng bọn họ chỉ có thể ngoan ngoan mà nhảy vào cái kết cục mà người đã bố trí?

Từ nhỏ đến lớn, hắn dường như không có làm trái lời ông nội, giấc mộng của hắn rất cao, gia gia thật sự dạy hắn bỏ qua thú vui vẽ tranh. Tuy rằng sau khi học từ Mỹ về, hắn không còn tôn trọng mọi quyết định của gia gia như trước, bắt đầu phản kháng lại mưu tính chi phối đối với hắn, vì vậy giữa hai người nảy sinh không ít mâu thuẫn. Nhưng đối với tâm nguyện của một người đã chết, hắn cũng không thể quá tính toán... Chẳng lẽ gia gia nghĩ như vậy sao?

- Không thể nói Lôi gia gia tính sai, mà là Lôi gia gia lựa chọn nữ diễn viên lại là quái thai gì đó. Lôi thiếu gia chúng ta có thể nói là vạn người mê, cô ấy rất có cá tính nên không chịu phối hợp đúng kịch bản diễn xuất của Lôi gia gia. Đây tuyệt đối không phải do Lôi gia gia tính nữa.

Lục Hạo Doãn gật đầu đồng ý với Diêm Nhược Thiên

- Tôi đối với chuyện Lôi nóng lòng thoát khỏi vợ thật rất là hiếu kỳ.

Nghe vậy, Lôi Tân Dương rơi vào trầm tư, tuy rằng hắn cùng cô không có phiền toái gì cả, chính là, cô hoàn toàn không có để mắt tới hắn, đây chính là điểm là lòng tự trọng của hắn bị tổn thương vô cùng.

Chờ một chút, hắn có thể cảm thấy bị tổn thương sao? Hắn đối với Tống Oánh Tâm không hề có cảm xúc, bằng không, cô làm sao có thể chạy thoát được lòng bàn tay hắn? Hắn – Lôi Tân Dương không bao giờ bị đánh bại, tính từ trước đến nay luôn toàn thắng, trên đời này không có nữ nhân nào hắn không chiếm được, chỉ là hắn không cần muốn nữ nhân... Được rồi, hắn không cần cô, nhưng cô không được phép không cần hắn, việc này nhất định phải làm rõ ràng, hắn huy hoàng như thế làm sao có thể bị hủy trên tay cô?

Hắn bị chơi xỏ!

Lần đầu tiên Lôi Tân Dương cảm thấy mình giống một kẻ lừa đảo, ba năm trước miệng hứa hẹn, thậm chí còn sớm cùng Tường thúc tiến vào Sở Sự Vụ, kết quả nửa ngày trôi qua, ngay cả điện thoại cũng không có gọi, nói cách khác, người đàn bà kia đang trêu chọc hắn.

Không muốn ly hôn, vậy cũng không cần làm rùa đen rút đầu, nữ nhân này thật đáng hận, hắn không nên tin tưởng nàng chắc chắn sẽ tới như thế, ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, hắn mới phát hiện ra rằng những gì hắn biết về cô là bằng không, cô nghỉ ngơi ở đâu? Cô đang làm cái gì? Thật sự là không thể tin được, hắn lại đi tin tưởng đại khờ “người lạ” một cái ước hẹn ba năm!

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn thấy nhục nhã như vậy, hắn muốn nhanh chóng giải quyết, bởi vậy hắn cho thám tử truy tìm tung tích của cô, hắn thực mệt mỏi, muốn đích thân áp giải người đàn bà kia quay về Đài Bắc ký tên ly hôn.

Lôi Dương giơ tờ giấy ghi địa chỉ ra, tiếp tục đối chiếu địa chỉ trên tờ giấy với số nhà, 39... hừm. 33 rồi, chỉ cách có mấy bước. Đột nhiên tầm mắt nhìn thấy một cảnh đẹp hiếm có, huyết sáo nhìn không nổi, trước mắt là một cặp chân dài mặc chiếc quần jeans bó sát, thật là siêu cấp quyến rũ!

Nhanh chóng gia tăng bước chân tới bên cảnh đẹp kia, con mắt thâm thúy tiếp tục được mở rộng tầm mắt, nếu những lọn tóc đang xõa ra kia được cột lại, không biết diện mạo cô gái kia như thế nào? Liệu gương mặt cô cũng hấp dẫn như thân hình nóng bỏng mê người kia chứ?

Cách khoảng năm bước chân, hần nghe thấy tiếng cô nói, nhẹ nhàng ôn nhu như gió xuân, hần thích, tuy rằng giọng nói này không hòa hợp với thân hình của cô, nhưng phù hợp với nghề nghiệp của cô – cô giáo,

Thấy cô đang dẫn một đám học sinh, sợ cô sẽ biến mất, hần nhất định phải nhanh chân, bước tới chào một câu “Tiểu thư”, nhưng là, còn chưa kịp nói, đối phương tựa hồ cảm giác được ánh nhìn mãnh liệt của hần, xoay người lại, rút cuộc hần đã gặp cô.

Hé ra một dung nhan thanh lệ kiều diễm, mày rậm cong, mắt to, mũi cao thẳng, đôi môi mọng gợi cảm, cô ấy không phải là mẫu người khiến cho người vừa gặp rung động ngay lập tức, mà là vẻ hờ hững của ấy khiến cho người khác khẽ do dự... Bỗng dưng, một luồng khí lạnh chạy qua lòng bàn chân hần, hần tại sao cảm thấy có một cảm giác từng quen biết?

Lạnh lùng liếc hần rồi đánh giá, lòng cô bỗng trầm xuống, coi hần như không tồn tại, cô xoay người định bước đi.

- Chờ một chút!

Đáp án ở ngay trước mắt, hần thật sự không thể tin được, là cô sao?

- Tôi nghĩ rằng, dù sao cũng đã đợi tới hôm nay, cho dù cô ấy có trốn tới rừng rậm Châu Phi, cậu cũng sẽ tìm ra cô ấy, dẫn tới luật sư sở Sự Vụ để tiến hành ly hôn.

Diêm Nhược Thiên vẫn thường giễu cợt hần cho dù là chuyện nhỏ nhất.

- Bề ngoài cô ấy xấu lắm sao? Sao cậu có thành kiến sâu với người ta thế?

Hần phải nghiêm túc lên tiếng, Tổng Oánh Tâm tuyệt đối không phải là cái gì quái dị, cho dù hần không có tâm tư soi mói diện mạo của nàng, nhưng mà cặp mắt lạnh nhạt, thâm trầm đã làm hần ấn tượng rất nhiều, nhận ra nàng là người phụ nữ rất khó tiếp xúc, mà hần lại không thích giao tiếp cùng với dạng phụ nữ như thế.

- Tôi thật sự mong có cơ hội gặp cô ấy, Lôi gia gia chắc đã chọn giúp cậu một một cực phẩm rồi.

Lôi gia gia không tiếc lợi dụng di chúc để kiểm chế đứa cháu, nên Lục Hạo Doãn tin rằng trong đó lão nhân gia chắc có khổ tâm gì đây, đáng tiếc trên có chính sách, dưới lại có đối sách, Lôi cũng không phải là kẻ tùy tiện hay như cái túi áo vô tích sự, Lôi gia gia rốt cuộc cũng đã làm việc vô ích rồi.

- Loại phụ nữ này không quan trọng gì, cậu không cần tốn thời gian.

Lôi Tân Dương khoát tay cười khó chịu. Nàng như một quyết định sai lầm, một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hần không ngờ lại bị ông nội an bài mọi chuyện, làm cho hần thật sự cảm thấy khó chịu. Lúc này hần chỉ muốn cùng cô ta phân rõ giới tuyến, sao có thể để người khác nhảy vào góp vui chứ?

Hơi nhíu mày, Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không nề nang:

- Có người phụ nữ nào mà cậu coi trọng chứ?

Hần chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có cặp với Lôi lâu dài quá ba tháng. Chẳng qua, đừng như thế mà cho rằng hần là kẻ hoa tâm, hần chính là không nghĩ tới sẽ kết thúc cùng một người phụ nữ nào.

Kỳ thật hần không cần trả lời, đám bạn thân cũng đã biết đáp án, đối với hần, phụ nữ như vật phẩm điều hòa nhưng không thể là vật phẩm cần thiết, trừ khi đầu óc thần kinh có vấn đề, nếu không hần sẽ tuyệt đối không để một người phụ nữ nào làm vướng bận hần.

- Xin hỏi tiên sinh có chuyện gì?

Lại một lần nữa đối mặt với hắn, cô ngay lập tức theo nghề nghiệp tươi cười.

- Tổng Oánh Tâm?

Lôi Tân Dương dò xét, chỉ mong đây không phải là thật, người vợ hắn nóng lòng muốn bỏ sao có thể là người khiến người khác mê mẩn như thế?

- Là tôi, xin hỏi tôi biết anh sao?

Đoàng, đả kích quá lớn, liên tục dội lên tim hắn, nếu tim hắn không phải là mạnh mẽ, khẳng định sớm đã sùi bọt mép ngã trên mặt đất, cô ta đang trêu chọc hắn, đang cùng hắn chơi trò mèo vờn chuột?

- Cô không biết tôi là ai?

- Tôi nên biết anh là ai sao?

Thái độ của cô đối với hắn khó hiểu, giống như đối với hắn không có chút trí nhớ.

- Cô không thể nào ngay chồng của mình cũng quên chứ!

Cô ta thực sự không nhớ hắn sao? Nói thật ra, cảm giác này làm hắn vô cùng khó chịu, nữ nhân này hoàn toàn không để mắt tới hắn.

Thoáng nhú mày, Tổng Oánh Tâm nhếch môi:

Tôi nhớ rồi, nguyên lai là ông chồng cận bã, lúc trước vì thừa kế tài sản mà không thể không gả cho anh, chính tôi cũng không muốn anh, anh đến tìm tôi làm gì?

Ông chồng cận bã? Hắn không hình dung ra nổi gương mặt mình lúc này? Tình huống gì đây? Không nghĩ tới, trong lòng cô hắn lại có địa vị bi thảm như thế, lúc này hắn nên phản ứng như thế nào? Đám ngực dậm chân có phải là phản ứng bình thường không? Thật không chịu nổi, chưa từng có nữ nhân nào có thể không lưu tình đem hắn chà đạp dưới lòng bàn chân như thế!

- Cô đúng là đồ dễ quên, lúc trước chính cô chủ động đồng ý với tôi hẹn ước 3 năm.

Hắn có thể thề với trời, nữ nhân này ngay từ đầu đã biết thân phận hắn, chỉ là cố ý đùa giỡn hắn... Từ khi lọt lòng tới nay, hắn lần đầu tiên có ý chí chiến đấu cao như thế này, thật muốn thuận phục cô ta.

- Tổng tiểu thư, cô thật sự đã kết hôn sao?

Từ lúc Lôi Tân Dương nói ra quan hệ của bọn họ, cô không nên kỳ vọng tai mình có thể thanh tỉnh được nữa, hàng xóm mỗi người đều hỏi một câu như vậy, cô thật sự phải vô cùng cẩn thận. Đúng là cô không giống với phụ nữ đã kết hôn, hơn nữa đột nhiên đâu ra một ông chồng, khó trách mọi người khó tin, nhưng là không cần từng người tới xác nhận vậy a.

Cô cũng không có ý che dấu thân phận “đã kết hôn”, dù sao trên giấy tờ của cô đều có ghi 3 chữ “Lôi Tân Dương”, khi phát lương cho cô, hiệu trưởng chắc chắn biết cô là người đã có chồng, chính là chồng chưa xuất hiện, ngưỡng mộ cô tình cảm bị gián đoạn, cô cũng không có đem mình khép kín, các đồng nghiệp mời đi chơi vẫn tham gia, lâu dần, tự nhiên trong mắt mọi người cô được gọi là “phụ nữ độc thân.”

Nghiêm khắc nói tiếp, cô vốn là phụ nữ độc thân, đương nhiên không hi vọng người khác biến mình thành người có chồng, chính là có tình huống ngoại lệ.

- Oánh Tâm, người đẩy ngưỡng mộ của cô lại tới nữa kia.

Đồng nghiệp hâm mộ cô lại bắt đầu lên tiếng.

Đây chính là cái mà cô gọi là ngoại lệ, tuy rằng bản thân tự nhận là “phụ nữ độc thân”, nhưng trên pháp luật có một sự việc, cô lại không có cách nào cùng người ta nói rõ tình trạng của mình, cho nên trước khi hôn nhân này được giải quyết, cô không hi vọng liên lụy bất cứ thứ tình cảm nào.

- Lâm tiên sinh, sau này mong ngài đừng tặng hoa cho tôi nữa.

Cô không đưa tay đón nhận bó hoa, vị Lâm tiên sinh này là chú của một học sinh, có một lần thay ba mẹ tới đón học sinh về, từ đó tới giờ đối với cô rất ái mộ.

Lạnh lùng liếc hắt rồi đánh giá, lòng cô bỗng trầm xuống, coi hắt như không tồn tại, cô xoay người định bước đi.

- Chờ một chút!

Đáp án ở ngay trước mắt, hắt thật sự không thể tin được, là cô sao?

Tôi nghĩ rằng, dù sao cũng đã đợi tới hôm nay, cho dù cô ấy có trốn tới rừng rậm Châu Phi, cậu cũng sẽ tìm ra cô ấy, dẫn tới luật sư sở Sự Vụ để tiến hành ly hôn.

Diêm Nhược Thiên vẫn thường giấu cợt hắt cho dù là chuyện nhỏ nhặt nhất.

- Bề ngoài cô ấy xấu lắm sao? Sao cậu có thành kiến sâu với người ta thế?

Hắt phải nghiêm túc lên tiếng, Tổng Oánh Tâm tuyệt đối không phải là cái gì quái dị, cho dù hắt không có tâm tư soi mói diện mạo của nàng, nhưng mà cặp mắt lạnh nhạt, thâm trầm đã làm hắt ấn tượng rất nhiều, nhận ra nàng là người phụ nữ rất khó tiếp xúc, mà hắt lại không thích giao tiếp cùng với dạng phụ nữ như thế.

- Tôi thật sự mong có cơ hội gặp cô ấy, Lôi gia gia chắc đã chọn giúp cậu một một cực phẩm rồi.

Lôi gia gia không tiếc lợi dụng di chúc để kiểm chế đứa cháu, nên Lục Hạo Doãn tin rằng trong đó lão nhân gia chắc có khổ tâm gì đây, đáng tiếc trên có chính sách, dưới lại có đối sách, Lôi cũng không phải là kẻ tùy tiện hay như cái túi áo vô tích sự, Lôi gia gia rốt cuộc cũng đã làm việc vô ích rồi.

- Loại phụ nữ này không quan trọng gì, cậu không cần tốn thời gian.

Lôi Tân Dương khoát tay cười khó chịu. Nàng như một quyết định sai lầm, một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hắt không ngờ lại bị ông nội an bài mọi chuyện, làm cho hắt thật sự cảm thấy khó chịu. Lúc này hắt chỉ muốn cùng cô ta phân rõ giới tuyến, sao có thể để người khác nhảy vào góp vui chứ?

Hơi nhú mày, Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không nể nang:

- Có người phụ nữ nào mà cậu coi trọng chứ?

Hắt chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có cặp với Lôi lâu dài quá ba tháng. Chẳng qua, đừng như thế mà cho rằng hắt là kẻ hoa tâm, hắt chính là không nghĩ tới sẽ kết thúc cùng một người phụ nữ nào.

Kỳ thật hắt không cần trả lời, đám bạn thân cũng đã biết đáp án, đối với hắt, phụ nữ như vật phẩm điều hòa nhưng không thể là vật phẩm cần thiết, trừ khi đầu óc thần kinh có vấn đề, nếu không hắt sẽ tuyệt đối không để một người phụ nữ nào làm vướng bận hắt.

4. Chương 02 Part 2

Nếu như là người ái mộ bình thường, cô sẽ trực tiếp nhưng không quá làm mất lòng mà nói cho đối phương biết trước mắt mình không có kế hoạch yêu thương gì, nhưng mà người này thì rất cố chấp, cho nên phải áp dụng thái độ cường ngạnh với hắt, bất quá lại khó một điểm là, hắt lại có quan hệ tới “miếng cơm” của cô, bởi hắt là phụ huynh của học sinh, nhất định hiệu trưởng sẽ không bỏ qua cho cô.

- Hoa hồng hôm nay rất đẹp, anh nghĩ em nhất định sẽ thích.

Lâm tiên sinh đem bó hoa nhét vào tay Tổng Oánh Tâm, nếu hắt cẩn thận một chút sẽ phát hiện khi hắt vừa lui ra thì bó hoa như gần rơi xuống.

- Tôi đương nhiên là thích, nhưng những đóa hoa xinh đẹp này tốt nhất nên ở lại nơi trồng ra chúng, càng nhiều người được thưởng thức càng tốt.

Đây là mong đối phương đừng tặng hoa nữa, bất quá vị Lâm tiên sinh lại không hiểu rõ dụng ý của cô.

- Tôi mua ở cửa hàng bán hoa, không phải hái ở công viên.

Trên trán cô xuất hiện gân xanh, cô cảm giác vô lực phi thường, thật là “đàn gậy tai trâu” a!

Tuy rằng cô đã tung một quyền khiến hấn choáng váng nhưng chuyện tình này khiến cô suy nghĩ liên miên, hiện tại cô cần phải phát huy tối đa tính nhẫn nại, phải nghĩ cách tổng cổ kè ngưỡng mộ này đi.

Kỳ thật, chuyện này cũng không khó khăn, bởi vì đối phương kia đã vội vàng quay về khách sạn, hấn đã tìm được một nhà hàng Tây, nhà hàng xa hoa này gần với nhà ăn của trường, lúc nào cũng đông khách.

Cô bất đắc dĩ cất bước đi cùng vị Lâm tiên sinh, nhưng khi cô xoay người chuẩn bị tiến tới khoảng thời gian yên tĩnh nhất trong ngày thì thấy Lôi Tân Dương chạy từ góc nào tới, tuy rằng cô hoảng sợ nhưng đây không phải lần đầu tiên chạm trán thế này.

- Anh chạy tới đây làm gì?

- Tôi tới coi xem cô có chạy trốn không.

Kỳ thật, ngay cả hấn cũng không rõ ràng tại sao lại chạy tới, khi hấn chứng kiến cô cười ngọt ngào với một người đàn ông khác, hấn hận không thể quay lại thời gian, nghĩ tới đây thì mới ý thức được không hiểu sao bất giác chạy tới nơi này, nhưng chuyện này cũng không có gì kỳ quái, bởi vì hấn có công chuyện làm ở gần bên cạnh, đi qua nơi này là chuyện rất bình thường.

Thường hấn một cái liếc mắt, trong lòng Tổng Oánh Tâm cảm thấy hấn vô cùng nhàm chán, không có việc gì làm.

Tầm mắt Lôi Tân Dương trào phúng dừng lại bó hoa trên tay cô, hoa hồng đỏ sao chói mắt quá vậy? Người kia khẳng định thực quá tầm thường, tại sao lại tặng bó hoa tầm thường như thế?

- Tôi xem ra là nhìn lầm hay sao đây, không nghĩ có người ngưỡng mộ cô.

Người kia thái độ thực làm cho người khác tức giận, hấn không biết thường thức cô, thế không có nghĩa mắt người ta cũng giống như mắt hấn.

- Người ngưỡng mộ tôi nhiều vô số, anh cần tôi điểm danh cho nghe không?

- Cô có bao nhiêu người ngưỡng mộ, tôi không cần biết, cô nên nhớ kỹ, bây giờ cô là gái đã có chồng, tôi không cho phép vợ mình cầm súng lên đầu mình.

Hấn có thể tưởng tượng được cô có bao nhiêu nam nhân nghênh đón, xem thân hình cô, kể cả Liễu Hạ Huệ [1] cũng sẽ có phản ứng, huống chi là đám đàn ông kia, cô không thể mặc đồ kín đáo hơn nữa sao? Ngẫm lại một chút rồi nhìn tên đàn ông kia, ánh mắt mê đắm dán trên người cô ta, nước miếng đã vòng quanh rồi. Đáng giận! Hấn càng nghĩ càng khó chịu.

- Anh yên tâm, tôi sẽ không quên có một ông chồng “cặn bã”, thủ tục ly hôn chưa xong, tôi tuyệt đối không cho anh có cơ hội bắt gian tại trận đâu.

Nói đùa gì vậy, bắt gian tại trận, nhìn hấn kích động lắm sao, bất kể thế nào, bọn hấn kết hôn chỉ là kẻ tạm thời, hấn căn bản không có yêu cầu cô phải “giữ mình trong sạch”, huống hồ, bên cạnh hấn cũng có bạn gái.

“Nếu có thể, xin anh không nên xuất hiện ở nơi này nữa, tôi cảm thấy bị quấy nhiễu vô cùng, thực phiền toái.” Đã hơn một lần cô cùng hấn “tán gẫu” trong chốc lát, con mắt sắc bén của các đồng nghiệp đương nhiên sẽ không bỏ qua gã đàn ông anh tuần này, mỗi người đều hỏi hấn là ai vậy, cô luôn nói “người đi đường” một cách qua loa, lúc ấy mọi người đã bán tín bán nghi, mà hấn lại nhiều lần chạy tới nơi này quấy rầy cô, lời nói dối “người đi đường” của cô sớm muộn sẽ bị lộ tẩy.

- Lo lắng tôi sẽ phá hư cái giá của cô sao?

Lúc này hấn vẫn không nhận được kích động, người đàn bà này thực sự buồn cười quá, rõ ràng là gái có chồng, lại giả vờ là chưa có, nói xem có được không?

- Nếu giá thị trường của tôi dễ bị anh phá hư, tôi cũng không quan tâm, dù sao người ngưỡng mộ tôi nhiều lắm, tôi đang lo không có cách nào tránh đi đây.

Tổng Oánh Tâm khiêu khích.

Trừng mắt nhìn cô, hấn tại sao lại hung hấn thế? Nháy mắt, hấn bị ý niệm trong đầu làm cho hoảng loạn, trời ạ! Hấn có phải hay không bị cô chọc cho rối loạn thần kinh rồi không?

Tĩnh táo lại, mặc kệ đối mặt với dạng phụ nữ nào, hấn cũng có thể điềm tĩnh ứng đối, không có một mĩ nhân nào có thể ngăn cản được mị lực của Lôi Tân Dương,

- Cô đã thích thanh tĩnh, tôi có thể sẽ không tới nơi này đi dạo.

Lời vừa nói xong kia, cô căn bản không có để tâm, từ hôm gã đàn ông này tới tìm cô, một tuần sau không tới nhà cô nữa, cô biết hấn đang nghỉ ở một biệt thự hoành tráng gần công trình hấn làm việc.

Hấn nở nụ cười thực gợi cảm, nhưng khi nhìn trong mắt cô, lại cảm thấy được nét tươi cười của hấn không khác gì lông tóc đang dựng đứng, phút chốc nảy sinh dự cảm bất hảo, quả nhiên, hấn khẽ nghiêng hôn lên má cô một cái.

- Ngày mai gặp lại.

Lôi Tân Dương huyết sáo xoay người chạy mất, còn cô đứng im như bị điện chạy qua, chỉ nghe loáng thoáng tiếng hấn cười.

Lúc này đến phiên Tổng Oánh Tâm trừng to mắt, toàn thân mềm nhũn không thể nhúc nhích, gã đàn ông đáng giận này, sự tồn tại của hấn quả nhiên là một đại họa, hơn nữa là một đại đại đại họa!

Ba phút sau cô mới trấn an được tinh thần của mình, các đồng nghiệp lập tức vây lại, mỗi người có một câu hỏi nhưng đều là quan tâm tới người đàn ông anh tuấn kia, mà cô vẫn kiên trì là “người đi đường”, họa chỉ có kẻ ngốc mới đi tin lời này, “người đi đường” lại có hành động kia sao.

Đúng vậy, cô không thể nói lại được, đành nói “người đi đường số 1”, rồi “người đi đường số 2”, lại “người đi đường số 3”, tóm lại một câu, hấn và cô không hề quen biết, nhưng những người tò mò kia hiện tại nghiêng rằng nghiêng lợi dìm tò mò bản thân xuống, còn đừng tưởng bọn họ sẽ buông tha dễ dàng như thế, ngày nào cũng sẽ hỏi, cho tới khi cô chịu ngoan ngoãn nói thực thì thôi.

Hai tay tạo chữ thập, cô cảm tạ việc gần một tháng nữa mình sẽ rời khỏi đây, nửa tháng nữa cô sẽ nộp đơn thôi việc, đến lúc đó thì mọi sự cũng chấm dứt.

Nhẹ nhàng quay về đi làm, Lôi Tân Dương nhìn có vẻ tự nhiên quay về, chủ nhà rất cực ứng ý bản thiết kế, nay bắt đầu khởi công, nhiệm vụ của hấn làm giám sát thi công, đương nhiên, cho dù người trợ lý cùng công nhân đẩy nhanh tiến độ, hấn cũng có thể rời đi trước khi hoàn công, tuy nhiên nếu đến thì có thể xem xét được kĩ càng hơn.

Rất xa, hấn nhìn thấy Tổng Oánh Tâm cùng một nhóm ước chừng hơn chục học sinh đi ra, bọn họ đi đâu?

Hấn nhìn thấy bọn họ đi vào công viên, cô cẩn thận dặn dò học trò phải chú ý các công việc, hấn liền tìm một chỗ có thể quan sát ngồi xuống.

Sau đó, hấn tiến lại gần trong khoảng cách an toàn, không bị phát hiện mà vẫn nghe thấy được bên đó nói gì, ngoài ý muốn của mình, hấn nhìn thấy trong mắt cô một chút gì đó ôn nhu, xúc động.

Có hai học sinh không cẩn thận bị tách khỏi dãy, lập tức chỉ trích lỗi do người này, người kia, sau đó đứng lên, đẩy qua người này một cái, người kia một cái, Tổng Oánh Tâm nhìn thấy vội vàng đi tới, cô ngồi xuống, tay phải ôm một bé, tay trái một bé, nhẹ giọng khuyên bảo chúng bắt tay làm hòa, cả hai đứa trẻ đều có vẻ khó chịu, không muốn cùng đối phương thỏa hiệp, cô lại nhẹ nhàng nói thâm vào tai mỗi đứa bé vài câu, rốt cuộc, hai đứa vươn tay cho đối phương.

Cô tán dương hai đứa nhỏ bằng ngón tay cái, cả hai vui vẻ trở lại, hai đứa còn nhỏ, cô không khỏi cười một tiếng, sau đó đứng lên, vừa lúc đó, cô phát hiện Lôi Tân Dương, ánh mắt đang nhu tình không khỏi trở nên hồ hững thâm trầm.

Thân mình vừa chuyển, cô làm như không có gì ngồi trở lại, một lát sau, hấn đang ngồi gần bên cô.

- Anh đúng là một âm hồn không tiêu tan.

Hắn thực sự lo lắng cô sẽ không ký tên ly hôn sao? Thế giới này chỉ có người phụ nữ ngu ngốc mới có thể chấp nhận một người đàn ông vô tâm như thế, mà cô tự nhận mình là một người thông minh... Cô thật sự thông minh sao? Biết rõ đoạn hôn nhân này cuối cùng sẽ có kết cục gì, vì cái gì mà cô chấp nhận di chúc của Lôi gia gia? Bởi vì cô hứa với Lôi gia gia sao?

Lôi gia gia bị bệnh, ông tìm cô tới bên giường bệnh, khẩn cầu cô đáp ứng ông một việc, lưu lại gia sản của ông cho cô, lúc ấy cô nghe loáng thoáng không rõ ràng lắm, nhưng khi nhìn lên sinh mệnh đang như từng giọt nước chảy trong ống truyền kia của ông, cô làm sao có thể nói “không” đây? Huống hồ, cô chưa bao giờ nhẫn tâm cự tuyệt ông.

Lúc Tường thúc đọc phần di chúc có liên quan đến cô, cô rốt cục hiểu được Lôi gia gia vì sao khi ốm lại gọi cô đến, bởi ông biết, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ cùng Lôi Tân Dương kế thừa biệt thự Dương Minh kia, dù cho ông nội có cho Lôi gia gia mượn một khoản tiền, nhưng đó là chuyện giữa họ, cô không có quyền hỏi đến, ông nội đã cho cô cuộc sống này, thế là đủ.

Tuy rằng, cô luôn tự nói với mình, cô gả cho Lôi Tân Dương là vì tuân thủ lời hẹn, chính là, động cơ của cô đơn thuần như vậy sao? Chẳng lẽ cô không có chút tâm tư mong chờ gì sao? Không biết, cô không muốn truy cứu, bởi vì cô sợ đối diện với đáp án,

- Vì cô hứa hẹn không tốt, nên tôi đành tìm tới cạnh giường cho an toàn.

Là vì hắn lo sợ cô chạy mất nên hai ba ngày nay đều tìm tới trước mặt cô. Đúng vậy, chính là thế, bằng không, còn có lý do gì đây? Hai người bọn họ tốt nhất là tìm cách giải quyết, không nên dằng dẳng mãi, khiến cho tâm hắn rối loạn.... Tim hắn rối loạn...

- Tôi khuyên anh không nên nghi ngờ căng thẳng thế, tôi còn chưa chạy trốn, anh đã suy nhược thần kinh rồi.

Tổng Oánh Tâm liếc xéo hắn một cái, cô hảo tâm cho hắn một cái cam đoan:

- Anh yên tâm, tôi sẽ không chơi trò mèo vờn chuột đâu, khi công việc ở đây kết thúc, tôi sẽ gọi điện thoại liên lạc với anh. Con người tôi tính toán chi li lắm, anh đã nguyện ý cho tôi ngồi nhờ xe miễn phí, tôi còn phải bắt xe ngoài tốn tiền làm gì?

- Cô thôi việc sao?

- Anh nhất định mong tôi cách xa anh đúng không, nhưng là, tôi không thể ở luôn chỗ này không trở về nhà.

Tuy rằng cô thích nơi này, nhưng không phải là không nhớ nhà, cứ cho là ngày không muốn, tối không muốn, nhưng trong mộng cũng tư niệm tới. Cô tưởng nhớ tới căn phòng màu hồng của mình, ông nội nói cô độc lập quen rồi, cá tính trở nên có chút cường ngạnh, bởi vậy cho cô một căn phòng tràn ngập nữ tính, kỳ vọng cô có chút mềm mại, thế giới của cô nhiều màu sắc một chút.

Khẽ nhăn mày, người phụ nữ này đem hắn trở thành người ngang tàng sao?

- Tôi căn bản không hạn chế sự tự do của cô, cô cần ở Đài Bắc, hay ở lại nơi này, là chuyện của cô.

Căn bản trong lòng hắn, hắn tuyệt đối không thích cô ở lại nơi này, nơi có nhiều nam nhân đang ngấp nghé tới cô.

- Dương nhiên, nhưng anh cũng không cần lo lắng chuyện tôi với anh ở chung một thành phố, Đài Bắc nói lớn không lớn, nhưng thế giới của chúng ta hoàn toàn khác nhau, tôi nghĩ cơ hội gặp mặt là cực kỳ bé nhỏ.

Kết quả như vậy phù hợp với điều hắn chờ mong, nhưng là vì cái gì mà lời trong miệng cô nói ra, hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn... Đây là đương nhiên, cô coi hắn như ôn thần, vội vã vạch rõ phân tuyến với hắn, điều này thực sự làm tổn thương lòng tự ái của hắn.

Có tiếng học sinh khóc vang lên, cô nhanh chóng chạy tới, nguyên là có một học sinh bị ngã, hơi bị xước da, cô lấy khăn ra lau cho bé, nhẹ nhàng thổi thổi cái đau đi, học trò cũng hơi nín khóc mỉm cười, cô hiền dịu xoa đầu bé, chút quay về trường sẽ bôi thuốc cho bé.

Lần thứ hai trở lại thêm đá ngồi xuống, cô tức giận ngăm Lôi Tân Dương, liếc mắt một cái,

- Anh định ngồi đây mãi đấy à?

- Tại sao cô lại làm công việc này?

Hiển nhiên không có ý rời đi, hẳn chính là không đề nén được lòng hiếu kỳ của bản thân với cô, cô thể nào lại làm một cô giáo.

- Công việc này không tốt sao? Học trò còn nhỏ, tính cách còn thánh thiện, bọn nhỏ là những bông hoa đẹp nhất trên đời.

Nói thực ra, cô đối với công việc bản thân chọn cũng có ý nghĩ kỳ quái, ngay từ đầu, cô chỉ muốn có một công việc có chút náo nhiệt, không ngờ bạn lại giới thiệu vào công việc này, mỗi ngày xung quanh có nhiều chuyện, có lúc thực phiền, nhưng dần dần tâm tình cũng nhẹ nhàng.

- Bọn chúng thực khờ dại, thật ngây thơ nhưng cũng phiền chết đi.

Nếu mỗi ngày hẳn bị một lũ nhóc vây quanh thế này, nhất định sẽ khóc trước bọn nhỏ cho xem.

- Như vậy cũng tốt lắm a, nếu bọn nhỏ không tranh cãi ầm ĩ, còn sợ không biết chúng gặp phải vấn đề gì không.

Từ sau khi ông nội qua đời, cô tràn ngập cảm giác sợ hãi với sự yên lặng. Về đến nhà, cô nhất định phải mở tivi, lúc ngủ, cô nhất định phải bật nhạc, nếu bên người không có âm thanh, cô cảm thấy chính mình “cô độc”, “cô độc” sẽ khiến cô chìm mãi trong cảm giác bị thương mất ông nội.

Trong lòng nhói đau một chút, hẳn thấy sâu thẳm trong đôi mắt cô sự cô độc.

Có lẽ ý thức được mình lộ ra hơi nhiều suy nghĩ, nháy mắt cô hồi phục lại tư thế hồ hững hờ trầm tĩnh.

- Bất kể là công việc gì, quan trọng nhất là có thể từ đó tiến tới được khát vọng cho bản thân.

- Cô muốn gì từ công việc này?

Thoáng một chút, Tống Oánh Tâm lạnh lùng cười nhìn hẳn, ngữ khí mang theo khiêu khích.

- Việc này với anh không liên quan, còn nữa, mong rằng đừng quấy rầy công việc của tôi, bằng không, tôi sẽ hoài nghi anh đối với tôi có hứng thú, chẳng lẽ có ý gì với tôi sao?

- Tôi... Điều này sao có thể?

Vung tay lên, Lôi Tân Dương dè bủ một tiếng, nhưng là, vì sao hẳn lại bị người ta nhìn thấu tâm tư quần bách chứ?

- Và cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi, ngày mùng 4 tháng 7 tôi sẽ quay về Đài Bắc như đã hẹn với anh, anh để lại danh thiếp cho tôi, trừ phi anh đổi số điện thoại di động, nếu không tôi nhất định tìm được anh.

5. Chương 02 Part 3

Tình huống trước mặt, hẳn chỉ có thể cười nói, tôi sẽ chờ tin tức của cô, sau đó đứng dậy vỗ vỗ mông chạy lấy người, nhưng khi hẳn xoay người rời nơi này đi một khắc, hẳn sẽ khát vọng quay đầu lại xem một cái, bất quá, phải nhịn xuống.

Lôi Tân Dương nháy mắt đứng lên, cô đột nhiên cảm giác mình bị đánh úp lại, không tự chủ được, cô dùng hai tay ôm lấy thân mình đang run nhè nhẹ, giờ khắc này cô mới phát hiện rõ ràng, chính mình thiếu chút nữa mê luyến hơi ấm từ cơ thể hẳn.

Mỗi sáng sớm, Lôi Tân Dương bước chân ra khỏi nơi nghỉ là đến thẳng công trường, đến khi mặt trời lặn, hẳn nhận ra thái độ làm việc của mình nghiêm túc vô cùng, trợ lý cùng nhóm công nhân không dám nhàn

hạ, công trình vượt xa mức tiến độ quy định. Là hần biết, không phải hần siêng năng quá mức, là do hần không muốn tâm niệm tới Tổng Oánh Tâm kia, không muốn chuyện cô độc của cô quấy nhiễu hần.

Sự tình tiến hành thuận lợi, tất cả mọi chuyện đã xong, chính là hôm nay thỉnh linh xảy ra địa chấn đem kế hoạch của hần hỏng cả.

Khi hần vội vàng cuống cuống bấm chuông nhà Tổng Oánh Tâm, rõ ràng hiểu được bản thân có lo lắng nhiều cho cô tới mức nào.

Không có trả lời, chẳng lẽ cô không ở nhà sao? Hay là, cô sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Một lúc sau, hần dừng bấm chuông, đột nhiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, phòng ở vẫn bình thường, có chuyện gì cũng không thể chết người được, hần làm sao giống như trời đất sắp sụp vậy?

Nhưng động đất lần này thực sự không nhỏ, liên tức thời có nhiều người cũng phản ứng giống hần, có người nói nghi ngờ ở chỗ lan can, hần vội vàng chạy tới. Không được, không có người, hần cảm giác bất an vô cùng, không lẽ cô bị vật gì rơi trúng đầu sao... Đúng rồi, hần thật là hồ đồ, như thế nào lại quên? Di động a.

Lúc trước thuê thám tử điều tra tung tích của cô, hần có được số của cô, sau đó lưu lại, tên là “Quý đòi nợ”, bởi vì hần cảm thấy cô giống như được ông nội phái tới đòi nợ hần.

Có chuông điện thoại, hần căng hai tai nghe tiếng tút tút kết nối, nao nao, hần thoát nhiên nghe thấy tiếng chuông, sau đó, liền nhìn thấy một thân ảnh rúc trong vườn hoa, cô thoát nhìn giống một đứa trẻ không có nhà về, làm người khác thương tâm.

Tất cuộc gọi, hần dường như không có việc gì tiêu sái đến bên cạnh cô ngồi xuống.

- Cô ngồi chỗ này làm mỏi cho muỗi sao?

Mất một lúc lâu, Tổng Oánh Tâm chậm rãi ngẩng mặt vừa cúi gằm ở giữa hai đầu gối lên, chứng kiến hần trong nháy mắt đó, cô giống như muốn khóc, nhưng là, quật cường bấu môi với hần.

- Tôi không ngủ được.

Câu trả lời của cô có phải hay không là ông nói gà, bà nói vịt, người hỏi một đằng, người trả lời một nẻo.

- Ngủ không yên cũng không cần dăng cho muỗi thế này đâu.

Hần cọt nhọt.

- Tôi xem, cô tám phần bị động đất hù cho sợ, không dám vào nhà, ở đây làm bạn với muỗi.

- Tôi... Tôi ở đây hóng gió một chút, sẽ vào luôn.

Không cam lòng yếu thế hất cằm lên, cô tuyệt đối không thể để cho người biết cô sợ địa chấn đến cỡ nào, hần nhất định sẽ cười cô là người nhát gan.. Trên thực tế, cô đúng là một người nhát gan, ở ngoài thoát nhìn rất dũng cảm, thực độc lập, nội tâm lại yếu ớt không chịu nổi một kích, nếu không, tội gì chạy trốn tới chỗ này?

- Thằng thần thừa nhận đối mặt với sợ hãi của bản thân đi, thế mới là tốt, cô không cần quá để ý, giống tôi, tôi cao hơn 1m8 nhưng lại rất sợ những thứ sâu bọ nhỏ, như sâu róm chẳng hạn, từ xa nhìn thấy chúng, toàn thân liền nổi da gà.

Hần vẫn cái giọng vui đùa.

Đúng vậy, không sợ ai, không sợ trời, không sợ đất, chính là, cô không muốn ở trước mặt hần biểu hiện yếu đuối, vô dụng, vì cái gì? Có lẽ vì cái câu “Con nhóc” ngày gặp mặt kia hần quá sâu trong cô, cô muốn Lôi Tân Dương biết, cô là người phụ nữ dũng cảm, kiên cường... Đáng cười thay, chỉ sợ hần đã sớm quên lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô lại không hề nói ra chuyện này.

Tuy rằng có có một trăm hai cái không muốn, vẫn là kiên trì đi vào nhà,

- Tôi muốn đi vào.

Lôi Tân Dương đưa tay kéo cô lại,

- Tôi tùy tiện nói, cô sao nghiêm túc vậy?

- Lời anh nói, tôi không có để câu nào trong lòng, chính là đến giờ đi ngủ rồi.

Bất quá cô không có vung lắc tay hắn, tay hắn thật lớn, như bàn tay to của ông nội nắm tay cô, ôn nhu, cương nghị, khiến cô không còn sợ hãi, bất luận đối mặt nguy hiểm gì, chỉ cần có bàn tay to này nắm lấy tay cô, tuyệt đối không còn sợ hãi.

- Tôi tới nơi này gần một tháng, chưa có cơ hội đi chợ đêm, cô dẫn đường cho tôi.

Trước kia hắn tuyệt đối không tin tưởng được hắn có thể đi tới mấy nơi như thế này, không phủ nhận, nơi này quá yên tĩnh, dĩ vãng trong hắn là luôn có người xung quanh, chợt đột nhiên cái gì cũng không có, khó tránh khỏi thấy vắng lặng, thế nhưng nơi này cũng tốt, không khí tươi mát, mùi bùn đất thơm, ban ngày có thể nghe thấy chim hót gà gáy, ban đêm có tiếng ếch, côn trùng làm bạn, làm cho người ta không tự giác muốn tản bộ.

- Ngày mai tôi còn phải đi làm.

Tống Oánh Tâm tùy ý cho hắn lôi kéo đi.

Hắn giọng một cái, hắn làm ra vẻ thần bí.

- Tôi nói cho mà biết, vừa rồi bị hù cho chết khiếp là tôi đây này, tôi chạy trốn chết lao ra, giờ cô đuổi tôi đi, tôi cũng không đi.

Tâm, cứ như vậy bị hắn lay động, kỳ thật người đàn ông này sớm biết cô đang sợ hãi thế nào.

Hắn như thế nào có thể như không đứng đắn, rồi lại cẩn thận săn sóc? Cô rất muốn hỏi hắn, hắn rốt cuộc là kiểu đàn ông nào?

- Đối với chuyện gì tôi cũng muốn tìm một người đàn ông nghiêm túc.

Bởi vì có nhiều chuyện, người có tâm sẽ có ràng buộc, mà hắn thì lại không muốn nhất là ràng buộc.

Bùm miệng lại, cô tại sao lại không cẩn thận nói ra những lời này đây?

- Phụ nữ đều cho rằng tôi là dạng đàn ông rất nguy hiểm, cô thấy thế nào?

Hắn đang thử sao? Có lẽ, hắn muốn biết, cô thích hắn như thế nào?

- Tôi đối với anh không biết nhiều, tôi không biết.

Đúng vậy, hắn là một người đàn ông rất nguy hiểm, một động tác nho nhỏ cũng nguy hiểm, từ xưa tới nay cô với hắn luôn có một bức tường thành cao rộng, nếu hắn có nhiều cơ hội xâm lấn cuộc sống của cô, cô còn có thể kiên định đem hắn nhốt lại bên trong sự kiêu kỳ của bản thân được không? Người này ngoài mặt cực kỳ anh tuấn, không có lực sát thương, kỳ thực trên trán không giấu được sự nguy hiểm cùng ngạo mạn.

Đột nhiên, Lôi Tân Dương nhú máy buồn rầu,

- Tôi phát hiện một vấn đề thực nghiêm trọng, cô ngay việc gả cho người đàn ông thế nào cũng không biết, mà tôi cưới người phụ nữ như thế nào cũng không hay.

- Không sao cả.

Bọn họ nhất định là mỗi người một ngã, biết nhiều làm gì? Không biết sẽ không sinh tưởng niệm, không có tưởng niệm, hắn dễ dàng quên hết.

- Kiểu tùy tiện này không được, không ổn, cô hỏi đi, tôi trả lời.

Tống Oánh Tâm vô cùng thành khẩn cảm ơn hảo ý của hắn, nhưng là hiện tại cô không có một vấn đề gì.

- Cô không hỏi, tôi hỏi vậy, tại sao cô lại chạy tới chỗ này?

Hắn biết mình không nên đối với cô thể hiện sự hiếu kỳ quá nhiều, nhưng là nhìn cô cao ngạo, hắn lại càng muốn dò xét dưới lớp mặt nạ kia là gì, kỳ thực hắn cũng muốn hỏi, cô rốt cuộc là dạng phụ nữ nào?

Cô hẳn là muốn nói cho hẳn, cô không muốn nghĩ tới việc hiểu hẳn, cô cũng không muốn đem lộ mình ra trước mặt người khác, nhưng, cô chung quy không có biểu hiện được như trẻ con, cô liền trả lời hẳn,

- Lúc trước tôi muốn rời khỏi Đài Bắc một thời gian, bạn thân tôi ở đây, tôi liền đến.

- Trong nhà này còn có người nữa sao?

- Có một mình tôi.

Cô giống như vừa nghĩ ra hẳn còn cầm tay mình, rút vội về, nháy mắt bốn phía quanh cô ngưng tụ một khối khí lạnh, yên lặng cảnh cáo người bên cạnh, thỉnh giữ lấy khoảng cách an toàn, bất quá, hẳn hình như không phát hiện ra, nhưng cũng không cố giữ tay cô lại.

- Tôi cũng một mình, mặc dù còn có ba, nhưng sự tồn tại của ông ấy cũng như không tồn tại.

Qua một lúc lâu, Tống Oánh Tâm đem tầm mắt dời về phía hẳn, người đàn ông này thoạt nhìn có vẻ ngoài phóng khoáng không gò bó, bộ dạng tiêu sái mê người, nhưng là kỳ quái, cô thấy giống như một người bị bó trong cô độc.

- Một mình cũng không phải không tốt, muốn làm gì thì làm, sẽ không có ai ở bên cạnh lải nhải.

Hắn đối với cô bằng cái giọng cười mê người.

Cô nhanh chóng thu lại vẻ khác thường, thần nhiên nói một câu có lẽ muốn đi, sau đó bọn họ đi chợ đêm, hai người nói cái này cái kia một lúc đã tới.

Lôi Tân Dương chứng kiến cảnh tượng nháo nhét trước mắt không khỏi ngạc nhiên, Tống Oánh Tâm giấu cột hẳn là cái “đô thị già”, chẳng lẽ hẳn nghĩ nơi này là mảnh đất hoang vu sao? Đài Bắc có, nơi này cũng có.

Phải không? Hẳn thực thức thời, nhanh chóng chấp tay chịu tội, hẳn thật sự kiến thức hẹp hòi, nông cạn, thẹn không dám, sao dám làm phiền cô tiếp, aizz, cái gì không thể ăn, cái kia nghĩ là sản phẩm nổi tiếng, cái gì cô cũng phải giới thiệu cho hẳn, rồi chỗ nào được giảm giá, khuya hôm nay cũng còn nhiều thứ để coi.

Nhờ vả cô nghiên cứu ẩm thực, cô tìm thứ này, kiếm thứ kia, khó khăn xem có gì phù hợp, chợ đêm quả thực là chỗ cho người ta thoải mái, không phải bó chặt thần kinh.

Có thể đoán được, hai người bọn họ đương nhiên là nhét đầy một bụng đầy các thứ, bất quá, nhưng thứ này dù có gây ra chuyện gì cho chủ nhân thì chủ nhân của chúng vẫn cứ mỉm cười.

Chú giải:

* Liễn Hạ Huệ (, 720 TCN – 621 TCN), tên thật là Triển Cẩm (), tự là Quý (), người đất Liễn Hạ (), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễn Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa). Nguyễn Du trong “Bắc hành tạp lục” đã làm bài thơ viếng mộ ông.

6. Chương 03 Part 1

Rất cục về nhà, Đài Bắc đã lâu ngày không gặp. Nơi cô nhớ nhung tha thiết mà cũng là nơi làm cho cô nhiều suy nghĩ nhất.

Mặc dù trước khi trở về đây cô đã làm tốt việc tự xác định trong lòng để bỏ qua quá khứ, lấy tâm tình hoàn toàn mới để hướng tới tương lai. Nhưng khi chân chính đối mặt chốn này thì tất cả suy tư đều nảy lên trong lòng.

- Đồ đạc của cậu so với tứ phỏng đoán vẫn còn thiếu. Nếu như là tứ thì đại khái một chủ nhật là có thể chỉnh lý xong rồi.

Lý Tử Duyệt đánh giá qua tất cả gia sản của bạn tốt. Cô biết bạn thân mình không có thói quen mua hàng bừa bãi, cho dù có động lòng cũng sẽ không hành động. Tất cả động cơ mua đồ đều là bởi vì “cần”, công ty bách hóa tiêu thụ mà gặp phải loại khách hàng như cô thì cũng bị đau đầu, nhưng không nghĩ tới cô lại thiếu đồ đến đáng thương.

- Chuyển nhà đương nhiên là càng đơn giản càng tốt, những đồ đạc có thể vứt bỏ thì tứ đều thanh lý. Tử Duyệt, thực là ngại quá, còn làm phiền cậu giúp tứ quét dọn, kỳ thật tự mình tứ cũng có thể.

Ngoài những thứ của phòng ngủ ra, cô nói với người của công ty chuyển nhà để tất cả mọi thứ gọn gàng trong phòng khách. Có thể nghĩ tới phòng khách sẽ còn hỗn loạn hơn, nhưng bởi vì bạn tốt trước khi có việc đã dọn dẹp chỉnh lý đồ nên căn phòng thoát nhìn tương đối sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

- Không có gì, tứ chỉ là đại khái quét dọn một phen, cũng không thể để cậu sau khi trở về phải ngủ trên đồng rác được.

Lý Tử Duyệt đã bắt đầu ra tay xé đi bọc giấy, cô chính là người không chịu ngồi yên, chồng cô luôn cười cô phàn vất vả, nhìn thấy bữa bộn là ngứa tay. Có điều với cô thì trong lúc “tiện tay” cũng là khi cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái trong lòng.

Tổng Oánh Tâm đi tới ban công, trước kia ở nơi này thấy đủ các loại cây cảnh kiểu dáng màu xanh biếc, đây là niềm vui thú lớn nhất của ông nội. Nghe nói ông cùng Lôi gia gia có duyên phận bắt nguồn chính từ niềm vui với cây cỏ hoa lá. Mặc dù bọn họ đi học cùng trường đại học, hơn nữa đều là ngành kiến trúc, nhưng ông nội học thấp hơn so với Lôi gia gia hai khóa, ngẫu nhiên có cơ hội nhân dịp khoa tổ chức hoạt động trò chuyện về nghề làm vườn nên phát hiện cùng chung chí hướng, hai người bởi vậy thành bạn tâm đầu ý hợp.

Mặc dù mỗi ngày nhìn ông nội sửa sang những bồn hoa cây cảnh đẹp đẽ, nhưng cô hoàn toàn không có kế thừa phương diện yêu thích này của ông nội. Có lẽ bởi vì đối với phần hoa có điểm mẫn cảm nên liên quan đến cây xanh cũng không có hứng thú. Bởi vậy sau khi ông nội qua đời thì cô đem những bồn hoa này tặng Lôi gia gia. Cô biết Lôi gia gia hiểu được sự quý giá của chúng, đâu biết rằng Lôi gia gia theo sát ông nội mình mà vĩnh biệt cõi đời.

Trở lại bên trong phòng, ánh mắt vừa vặn dừng ở phòng bếp đang mở cửa, cô nhớ tới bóng lưng bạn rạn của ông nội ở nơi này. Mặc dù công tác bẽ bộn nhiều việc, nhưng là ông luôn kiên trì tự mình vì cô nấu ba bữa cơm, ông hy vọng cô có thể giống như vẫn có mẹ, được ăn bữa cơm nóng hổi. Mỗi lần cô mang tới trường học đều dễ thấy so sánh với người khác thì thịnh soạn hơn, ngay cả bạn bè có mẹ đều hâm mộ cô.

Ở trước mặt cô ông nội luôn sáng lạn giống như ánh mặt trời, cô dĩ nhiên hoàn toàn không biết trái tim ông không khỏe. Nếu như cô có thể chú ý tình trạng sức khỏe của ông thì có lẽ ông sẽ không sớm rời bỏ cô như vậy.

Khi ông đột nhiên buông tay rời khỏi nhân gian, cô vẫn một mực tự trách mình sâu sắc. Có lẽ đây là nguyên nhân cô qua hơn ba năm vẫn còn rất khó bình phục tâm tình.

- Nếu như ở lại chỗ này quá khó thì cậu có muốn tìm chỗ ở khác không. Còn nơi này để cho thuê?

Lý Tử Duyệt lo lắng nhìn bạn mình, cô hiểu rõ nhất tình cảm Oánh Tâm cùng Tổng gia gia sâu sắc, bọn họ là ông cháu, cũng là cha con, càng là bằng hữu.

Lắc đầu, Tổng Oánh Tâm lấy lại tinh thần mà nói:

- Tứ cũng không thể cả đời đều trốn tránh, tứ hẳn là đã đến lúc đón nhận việc người thân duy nhất đã ra đi là chuyện thực.

Trên thế giới này có nhiều người là cô nhi không có thân nhân, ít nhất thì cô cũng có ông nội bảo vệ cho đến khi trưởng thành đã là rất may mắn .

- Nói như vậy không sai, nhưng cũng không gò ép chính mình.

Cô cũng không phải không biết bạn thân. Bề ngoài thoạt nhìn rất kiên cường, hình như không có chuyện gì có thể đánh gục cô, nhưng sự thực cô là người đa sầu đa cảm, cô có thể vì một con chim nhỏ bị thương mà khóc sụt sùi, cũng có thể vì một đoạn văn chương cảm động mà khóc không thành tiếng.

- Chờ tớ tìm được một công việc, có mục tiêu cho cuộc sống thì sẽ tương đối khá hơn.

Cô quyết định tìm một công việc mà khiến cho mình bận rộn nhất, tốt nhất thì có thể làm thêm giờ hàng ngày.

- Tớ cảm giác được cậu hẳn là nên tìm đàn ông thật tốt mà nói chuyện thương yêu. Đúng rồi, chừng nào thì cậu cùng lão chồng cận bã kia xử lý thủ tục ly hôn?

- Sau 6 ngày nữa.

Bởi vì phải cân nhắc việc cô hôm nay vội vàng chuyển nhà, bọn họ đã ước định ngày mai đến Tường thúc thúc tiến hành việc làm thủ tục ly hôn. Nhưng mới rồi Lôi Tân Dương đột nhiên gọi điện thoại cho cô báo tạm thời có việc không có cách nào phải tự đi giải quyết, hẳn thu xếp một xe taxi đưa cô quay về Đài Bắc. Ngày bọn họ ký kết thỏa thuận ly hôn đương nhiên phải kéo dài thời hạn đến khi hẳn hoàn thành công trình.

Người đàn ông này thật đúng là kỳ quái, không phải vội vã ly hôn sao? Nhưng hiện tại, hẳn hình như không vội. Ngược lại với cô hy vọng mau chóng đẩy nhanh thủ tục ly hôn, cô thừa nhận chính mình rất sợ hãi loại cảm giác dây dưa với hẳn.

- Tớ còn tưởng rằng cái tên kia sẽ không thể chờ đợi được mà kéo cậu đến văn phòng luật sư ký tên, coi như hôm nay không phù hợp thì ngày mai cũng sẽ hành động.

- Làm việc vội vàng cũng không tốt. Hẳn cũng biết rõ dù sao tớ không có ý xấu bội ước, muộn một tuần lễ cũng không có gì mà lo lắng.

Nghĩ tới nghĩ lui, đây là nguyên nhân duy nhất mà cô có để giải thích sự thay đổi thái độ của hẳn.

- Cậu thật sự không nghĩ cùng hẳn thử xem lại sao?

Lý Tử Duyệt từng xem bài báo viết về Lôi Tân Dương trên tạp chí, hẳn lớn lên chẳng những luôn luôn chính trực, hơn nữa rất có tài hoa. Tài sản lại càng khiến người ta không thể kháng cự, cô tin tưởng có rất nhiều mỹ nhân không muốn bỏ qua mẫu chồng kiểu này. Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, bạn gái chưa từng có ai lâu, hẳn đối với tình cảm kiên trì hiển nhiên cực kỳ xui xẻo .

Tống Oánh Tâm chỉ nói có một câu, chuyện hôn nhân này thực sự ngay từ đầu đã là sai lầm.

Kỳ thật có một việc cô một mực để ở trong lòng, Lôi gia gia tại sao không phản đối Lôi Tân Dương lấy cô? Không sai, Lôi gia gia ngẫu nhiên có nói giỡn muốn cô làm cháu dâu mình, nhưng Lôi gia gia thương yêu cô như vậy, đương nhiên sẽ muốn cô được hạnh phúc. Mà Lôi Tân Dương không phải cái loại đàn ông mặc cho người định đoạt, hẳn nhất định sẽ phản kháng sự sắp xếp của Lôi gia gia. Hai người bọn họ kết hợp lại thì ngay từ lúc ban đầu để khẳng định kết quả là bi kịch, Lôi gia gia tội gì kiên trì muốn đem kết hợp bọn họ chung một chỗ?

Bất quá, cô cũng lại nhớ kỹ Lôi gia gia từng nói qua một câu “Trên thế giới này chỉ có kẻ ngu ngốc mới có thể bỏ qua đứa trẻ tốt như cháu.” Chẳng lẽ, đây lại là nguyên nhân khiến Lôi gia gia thúc đẩy đoạn nhân duyên này sao? Không, cô rất khó tin tưởng, an bài như thế chỉ là bởi vì Lôi gia gia thiên vị đối với cô, cô biết Lôi gia gia không phải một người chỉ biết ích kỷ xét theo lập trường của mình.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Cho dù như thế nào, cô cùng Lôi Tân Dương sau không bao lâu nữa sẽ ly hôn, đây sẽ là kết thúc.

- Trên thế giới này có rất nhiều mối nhân duyên ngay từ đầu là đúng cực kỳ, nhưng kết cục rất bi thảm. Có người lại là bắt đầu từ sai lầm nhưng kết cục lại rất tốt đẹp. Các cậu lại không cho đối phương cơ hội, như thế nào sẽ biết cả hai không phải do ông trời tác hợp cho?

- Ông trời tác hợp cho? Hai người chúng tớ không nên biến thành vợ chồng.

Tống Oánh Tâm lạnh lùng cười một tiếng.

- Nhưng tớ có dự cảm, hẳn nhất định sẽ làm cậu động tâm.

Trong khoảng thời gian này, các cuộc điện thoại của cô nghe có không ít là liên quan đến chuyện Lôi Tân Dương. Oánh Tâm là một người tương đối trầm tĩnh kín đáo, hỉ nộ ái ố đều giấu ở trong lòng. Cô chưa từng thấy bạn mình đối với một người nào đó mà có ý kiến nhiều như vậy. Có thể suy ra, Lôi Tân Dương đối với cô mà nói đặc biệt khác hẳn, rất có thể chính cô ấy còn không phát hiện ra.

- Tớ không phải ngu dốt.

Mặc dù hẳn rất nguy hiểm, nhưng mà cô sẽ không đi trêu chọc hẳn. Kỳ thật, cô cũng không có cơ hội, giấy tờ ly hôn mà kí là cô không bao giờ có thể bước vào thế giới của hẳn nữa. Điều này rất thực tế, bọn họ vốn đã thuộc về hai thế giới khác nhau.

Tình yêu có thể làm cho người thông minh biến thành ngu ngốc, bất quá, Lý Tử Duyệt cũng không có uốn nắn cô. Theo tình thế trước mắt mà nói, hai người sắp chia ngã đôi đường cũng không có cơ hội phát triển tình yêu.

Không biết tại sao mà Tống Oánh Tâm đột nhiên cảm giác được ngực có hơi khó chịu, trước hết cô khen ngợi bạn tốt đã sắp xếp đồ, sau đó bọn họ đi ra ngoài ăn một chút gì. Bởi vì khoảng cách chuyển nhà khá xa nên cô chưa tới hừng đông đã dậy. Ngoại trừ bữa sáng ăn bánh bao cùng nước trái cây thì cô cho tới bây giờ vẫn không có cơ hội bổ sung thể lực.

Nghe vậy, Lý Tử Duyệt đương nhiên vội vàng dừng tay chân đang bận rộn, vấn đề nạp năng lượng quan trọng không gì sánh nổi. Bọn họ một người ăn cơm trưa muộn, một người ăn tối sớm, hai người thật vui vẻ ăn no nê thì làm việc tiếp theo càng có sinh lực.

Đến khi nhà sửa sang cũng hòm hòm, thời gian ly hôn cũng đến, Tống Oánh Tâm hôm nay đặc biệt dậy sớm . . . Nói như vậy cũng không đúng, cả một buổi tối cô đều ngủ thật sự không yên ổn nên sau cùng quyết định rời giường thì mới 5h.

Dùng xong bữa sáng đơn giản, cô chậm bước đến công viên gần đó hưởng thụ không khí lúc bình minh, thưởng thức cảnh đất trời vừa mới thức tỉnh dậy, đây là vận động của cô mỗi ngày, cũng là thói quen ông nội lưu cho cô để hài lòng với cuộc sống. Sau một giờ thì về nhà tắm rửa kĩ càng mà vẫn chưa đến tám giờ, cô còn có thời gian lên mạng gửi lý lịch đi. Nhưng khi ngồi trướcputer không đến 3 phút thì cô lại từ bỏ mà chọn đi ra ngoài đến nơi hẹn gặp.

Ba năm vừa rồi Đài Bắc đã thay đổi rất nhiều sao? Nếu có thời gian thì cô không ngại lợi dụng cơ hội ra ngoài mà thuận đường ôn lại cảnh vật nơi này. Cho nên từ bỏ việc đi nhanh, cô lựa chọn ngồi xe buýt từ từ đến luật sư Tường giải quyết sự việc.

- Tôi đang suy nghĩ liệu mình có phải đến đón cô hay không? Không nghĩ tới cô tuân thủ thời gian như vậy, thật sự là làm tôi quá cảm động.

Lôi Tân Dương đứng ở đại sảnh dưới lầu của luật sư chờ cô. Trên một lần hẳn “Ngốc nghếch” ngồi ở phòng tiếp khách của luật sư chờ cô, kết quả cô không có xuất hiện, cho nên lần này hẳn quyết định chờ cô đến để cùng nhau đến đó.

- Chẳng lẽ anh cho rằng tôi sẽ chạy trốn sao?

Tống Oánh Tâm trợn mắt nhìn, đây là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ, hẳn cũng không thể tỏ ra phong độ đối với cô một phen sao? Quên đi, không nên kỳ vọng quá cao với hẳn, mặc dù ngày đó bọn họ tại chợ đêm ở chung vô cùng khoái trá, nhưng không có nghĩa là bọn họ từ đó biến thành bằng hữu.

- Cô có khuyết điểm mất trí nhớ đến kỉ lục, nếu như trở lại một lần thì cũng không có gì đáng ngại.

Đây căn bản không phải là hấn thực tâm nói, nhưng hấn cứ há mồm mà đưng tới cô liền nhin không được “Bị coi thường” .

- Nếu như lo lắng tôi phạm vào tật mất trí nhớ thì tối hôm qua sao lại không gọi điện thoại nhắc nhở tôi?

Cô cảm giác mình thực sự ngu ngốc, tối hôm qua cô căn bản không dám để điện thoại di động rời khỏi người một bước, sau khi tắm rửa chăm chú nhìn nó, sau khi ra khỏi toilet cũng nhìn chăm chú nó, cô phỏng đoán Lôi Tân Dương sẽ gọi điện thoại cho cô, bởi vì hấn sợ cô lỡ hẹn. . . Có phải là rất buồn cười không? Sau đó thì cô đem điện thoại cất đi để tránh hấn làm phiền, nhưng cô lại tha thiết mong chờ ngóng trông hấn gọi điện, tám phần đầu óc hồng mắt rồi!

- Tôi không muốn nghe cô ca cẩm.

Kỳ thật tối hôm qua điện thoại di động một khắc cũng không hề rời tay hấn, hấn nghĩ tới gọi điện thoại cho cô, không phải lo lắng cô sẽ quên đi cuộc hẹn hôm nay , mà là đơn thuần muốn nghe âm thanh của cô, muốn biết cô đang làm chuyện gì . . . Loại hành vi này là của đàn ông ba mươi hai tuổi? Cuối cùng, hấn cố gắng nén xuống .

- Cô luôn ca cẩm với tôi.

Hấn ghét nhất chính là ca cẩm, nhưng cẩn thận hồi tưởng một phen thì hình như cô thích ca cẩm.

Nhìn lại thời gian đã mười giờ, hấn nói bọn họ hấn là nên lên lầu, lúc này Tường thúc khăng định đã ngồi ở phòng làm việc chờ bọn họ. Nhưng hấn gọi cô chờ một chút, vươn tay về phía cô, cô không khỏi nhướng mày.

- Mặc dù không còn được làm vợ chồng, chúng ta có thể làm bằng hữu.

Thật kỳ quái, tại sao bước chân lại trở nên nặng nề như thế? Tựa như ngày đó, hấn hấn là nên cùng cô quay về Đài Bắc, nhưng một khắc trước khi đi thì hình như có cái gì đó níu kéo chân. Hấn thật sự không có biện pháp bước thêm một bước nên sau cùng rốt cục tìm được lí do công trình biệt thự sắp kết thúc để thuyết phục chính mình tiếp tục ở lại nơi đó giám sát.

Môi Tổng Oánh Tâm khẽ giật giật, ngàn vạn lần dừng trách cô không cố động, cô thật sự là đoán không ra tên gia hỏa này đang diễn tuồng

- Không cần, chúng ta hai người, đại khái cũng không muốn cùng đối phương gặp mặt mà.

Người phụ nữ này thật sự hiểu được làm cách nào dấm nát hấn dưới lòng bàn chân, cô cũng không thể nể mặt mũi một chút mà biểu hiện ra vẻ rất muốn cùng hấn làm bằng hữu sao?

- Cô rất không có lịch sự, nào có người nói chuyện giống như cô vậy?

- Lịch sự cũng còn nhìn đối tượng.

- Cô... phụ nữ như cô là nguyên nhân trêu chọc tôi từ nhỏ!

Chưa từng thấy nữ nhân không biết phân biệt giống như cô, đến bây giờ hấn còn chưa từng nói với nữ nhân câu đại loại như “Chúng ta có thể làm bằng hữu” . Nữ nhân với hấn chỉ có thể là chơi đùa, bọn họ chưa bao giờ là bằng hữu tâm sự nói chuyện, nhưng hấn đối với cô có vài phần khác.

- Chúng ta mau lên lầu ký tên ly hôn, tôi liền không có cơ hội trêu tức anh.

Hiện tại cô chỉ có một ý nghĩ, bọn họ trong lúc đó dây dưa không rõ thì tranh thủ làm rõ kết thúc, cô không muốn lại bị rơi vào trong hỗn loạn do hấn gây ra mà cần triển khai cho tốt công việc sinh hoạt mới.

Đúng vậy, hấn rốt cuộc đang làm trò quỷ gì? Hiện tại lên lầu kí tên xong, là sự chờ đợi đã lâu của hấn liền tuyên cáo kết thúc, tại sao còn ở nơi này dây dưa liên tu bất tận kéo dài? Người lạ nếu như không rõ ràng lắm tình cảnh của bọn họ mà thấy bọn họ trong dạng này thì người ta khẳng định tưởng người vợ muốn sớm được ly hôn, còn ông chồng vẫn nghĩ biện pháp trì hoãn không ký tên.

Lúc đến, hấn hấn là nên gõ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm mà kết thúc mọi việc giữa hai người, nhưng có một việc cần nói rõ ràng trước

- Tôi sẽ mua nốt nửa quyền biệt thự, cô không có ý kiến chứ?

- Tôi không phải Công Chúa, người bình thường đi làm không tiện ở nơi đó, anh muốn thì lấy đi.

Mặc dù giọng điệu của Tống Oánh Tâm làm hấn nhin không được mà nhúu mày, nhưng tình huống như thế với hấn mà nói là chuyện tốt, cô sẽ không cùng hấn cò kè mặc cả nên có thể dễ dàng xử lí xong chuyện này.

Rất cục khi đi đến thang máy để rồi hấn sẽ hồi phục thân phận quý tộc độc thân. Nhưng không hiểu sao sự khó chịu làm bước đi vẫn không có cách nào nhẹ nhàng, mà người đang lảng lạng đi theo phía sau tựa hồ không phát hiện chút nào. Bởi vì bước chân của cô cũng bất tri bất giác bắt đầu nặng trĩu.

Đi vào phòng làm việc của luật riêng của Lôi gia, hai người bọn họ lại như rất ngấm hiểu đồng thời lên tiếng, đối với người đàn ông cười khanh khách phía sau bàn làm việc chào hỏi:

- Chào chú Tường.

Tường thúc mời hai người bọn họ ngồi xuống, cũng không bảo trợ lý đưa tới hai chén cà phê. Ông lấy ra văn bản ly hôn đã soạn thảo xong

- Dựa theo lệ thường, tôi phải xác nhận lại một lần, hai người có muốn nghĩ lại lần nữa?

- Chúng tôi đã quyết định.

Thật sự là rất ngấm hiểu, hai người nhin không được liếc mắt nhìn đối phương, Lôi Tân Dương lập tức bổ sung một câu

- Hôm nay chúng tôi còn muốn thuận tiện xử lí quyền làm chủ biệt thự.

- Hai người các người đều không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này, tôi tôn trọng quyết định của cả hai. Nhưng ở đây có một việc tôi phải nói rõ trước với cả hai người.

Lôi Tân Dương lập tức nghe thấy tiếng chuông báo động trong đầu vang lên rung trời, Tống Oánh Tâm cũng ý thức được tình huống có gì không đúng lắm, hai người đồng thời bất an mà hỏi:

- Chuyện gì?

- Di chúc về biệt thự Dương Minh Sơn, kỳ thật Lôi lão gia ở phía sau lại bổ sung thêm một phần phụ lục khác. Hai người phải đồng thời ở trong biệt thự đầy ba tháng mới có được quyền xử trí cùng quyền mua biệt thự.

Có thể nghĩ, phản ứng của bọn họ chỉ có thể dùng hai chữ kinh ngạc để hình dung, Tường thúc định làm trò đùa dai với bọn họ sao? Đương nhiên không phải, thúc thoát nhìn là luật sư cẩn thận tỉ mỉ chuyên nghiệp, như vậy, có thể nào mà làm loại chuyện này được? Tại sao lúc ban đầu tuyên đọc di chúc không có nói đến phần phụ lục này?

- Tôi chỉ là y theo chỉ thị Lôi lão gia, ông yêu cầu tôi sau khi quan sát hai người ba năm mới quyết định có hay không cần công bố phần phụ lục này. Nếu như ban đầu sau khi công chứng kết hôn, cả hai cũng như vợ chồng khác mà thực hiện nghĩa vụ vợ chồng thì phần phụ lục này liền coi như không có. Nhưng tôi từ bác Hạ mà biết được, ba năm vừa rồi cả hai căn bản là mỗi người có cuộc sống riêng.

Lôi Tân Dương gắt gao nhăn mày, hấn một mực coi sự bố trí của ông nội là trò trẻ con, đơn giản không cần đầu óc cũng có thể hóa giải. Không nghĩ tới lão hồ ly kia ở phía sau còn giấu con bài, hấn thật sự rất sợ ý!

- Tường thúc, nếu như vô điều kiện đem một nửa quyền sở hữu biệt thự còn lại chuyển nhượng cho Lôi Tân Dương thì tôi cũng phải ở nơi này ba tháng sao?

Đối với cô mà nói, cô đón nhận di sản Lôi gia gia để lại cho cô. Nhưng mà xử trí như thế nào, quyền quyết định này nằm trong tay cô, mà phương pháp xử trí của cô chính là hai tay dâng trả vô điều kiện.

Đột nhiên quay đầu lại, Lôi Tân Dương không giải thích được tro mắt nhìn Tống Oánh Tâm. Mặc dù cô vừa mới nói câu “Anh muốn thì lấy đi”, nhưng cô gả cho hấn không phải chính là vì để được một nửa gia tài. Sao lúc này như thế nào mà có thể tiêu sái nói muốn cho cho hấn? Người phụ nữ này rốt cuộc đang đùa trò hề gì đây?

- Cô tính toán xử trí như thế nào quyền bán một nửa tài sản còn lại đương nhiên do cô quyết định. Nhưng, đầu tiên cô phải được quyền xử trí, nếu không, cô nhiều nhất chỉ là chủ nhân trên danh nghĩa một nửa biệt thự mà thôi.

Hiện tại, làm sao bây giờ đây? Tình huống rất rõ ràng, nếu như cô cùng Lôi Tân Dương không muốn ở chung trong biệt thự trên ba tháng như đã nói thì bọn họ vẫn còn bị kẹt ở trong ván cờ.

- Hai người trước tiên vẫn có thể xử lý thủ tục ly hôn, còn như quyền giải quyết tài sản thì cứ từ từ xử lý sau.

“Sau ba tháng chúng ta lại ly hôn.” Đừng nói giỡn, dưới tình huống này làm thế nào có thể ly hôn được? Nếu như Tống Oánh Tâm không phải là vợ của hắn, liền không thuộc về việc hắn quản. Cô giống như một quả bom không hẹn giờ, vạn nhất cô cầm một nửa quyền tài sản muốn hòa hợp với hắn, bản thân chẳng phải chịu để cho cô đè nén?

- Tường thúc, thực ngại quá, hai người chúng cháu muốn bàn bạc trước một phen.

Tống Oánh Tâm lôi kéo tên gia hỏa tự tung tự tác nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc. Hai người đi tới đầu cầu thang không ai quấy rầy để tiến hành thảo luận.

- Ly hôn là ly hôn, việc quyền tài sản là vấn đề quyền tài sản, tại sao muốn nói nhập làm một?

Người phụ nữ này thật sự rất dễ làm người khác tức giận, cô vội vã muốn phân rõ giới tuyến hắn sao?

- Nếu muốn ở cùng dưới mái nhà, chúng ta vẫn nên giữ lại danh nghĩa vợ chồng thì tốt hơn.

Cô càng muốn ly hôn, hắn liền nguyện không muốn để cô được như ý.

- Biệt thự có bác Hạ cùng dì Hồng, còn có một dì mỗi ngày vào trong đó quét dọn, chúng ta nếu như không phải vợ chồng mà lại ở cùng dưới mái nhà cũng chẳng phải không rước lấy tiếng chê.

- Không nghĩ tới cô lại hiểu tình trạng biệt thự rõ ràng đến như vậy. Có điều tôi không thích người không tôn trọng biệt thự của tôi cứ thoảng đến thoảng đi. Cho nên không thể làm gì khác hơn là mời tiếp tục làm vợ của tôi.

Lôi Tân Dương đối với cô nhếch miệng cười, bộ dáng thoát nhìn giống như đứa trẻ đang làm chuyện nghịch ngợm xấu thói.

Tống Oánh Tâm đỡ khóc đỡ cười, lập trường hai người bọn họ hình như hoàn toàn đúng, cô vội vã ly hôn, hắn lại tuyệt không vội vàng.

- Tôi sẽ đem quyết định của chúng ta nói cho Tường thúc. Cô có thể quay về đi thu thập hành lý, sáng ngày mai sau mười giờ tôi sẽ đến đón cô, chúng ta ngày mai lại gặp.

Tâm tình của hắn vô cùng khoái trá, huyết sáo mà quay lại phòng làm việc của Tường thúc.

Kỳ thật, bọn họ ly hôn hoặc không ly hôn căn bản không có khác biệt, cô cũng không thèm để ý khi nào ly hôn. Thực sự khiến cô nóng lòng bất an là bọn họ phải ở cùng dưới mái nhà, nhưng lại còn dưới danh nghĩa vợ chồng. Cô không có biện pháp đơn thuần để hắn trở thành “Bạn cùng phòng”, quan hệ giữa bọn họ trong lúc đó khó tránh khỏi sẽ lâm vào tình trạng ràng buộc chặt hơn.

Thời gian ba năm cũng đã trôi qua, thời gian ba tháng đương nhiên cũng sẽ qua, cô làm gì mà phải sợ hãi như vậy? Được rồi, cô thừa nhận, người đàn ông này khiến trong lòng cô sinh ra hỗn loạn. Trực giác phụ nữ nói cho cô hắn là nên né tránh hắn, nếu không tâm của cô sẽ bị người này hoàn toàn chiếm cứ. . . Thực sự là buồn cười, như thế nào lại thành ra như vậy? Không phải là cô đã sớm tổng hắn vào một thế giới khác, như thế nào còn có thể ngốc nghếch động tâm đối với nam nhân này?

7. Chương 03 Part 2

Đừng hoảng hốt, đừng loạn, chuyện gì cũng đều chưa phát sinh, đầu óc cô cũng không ngừng nghĩ đông nghĩ tây. Đây căn bản là hù dọa chính mình, công việc của cô bề bộn vô kể, nói không chừng có muốn gặp mặt hẳn cũng đều rất khó, cô thật sự không cần phải coi chuyện nghiêm trọng như vậy . . . Đúng vậy, chuyện gì cũng sẽ không thể phát sinh!

Trong vòng mười ngày chuyển nhà hai lần, có thể nghĩ cô mệt đến đâu, dưới tình huống này đương nhiên là một khi nằm xuống sẽ chìm vào giấc ngủ. Nhưng ở trên giường cô lặn qua lật lại một giờ vẫn còn không thấy buồn ngủ, đây là bởi vì Lôi Tân Dương an bài cô ở phòng nghỉ của khách, lại đúng là nơi trước kia cuối tuần ông nội mang cô tới đây, ngủ lại.

Cô nhớ khi từ năm thứ ba lên năm thứ tư đại học, thân thể Lôi gia gia đã bắt đầu xuất hiện một số hiện tượng. Nhưng Lôi gia gia kiên trì không muốn làm kinh động bất luận kẻ nào, ông không muốn lợi dụng sức khỏe của mình mà “Uy hiếp” thân nhân quây chung quanh bên người. Ông nói không thích sự quan tâm không phải xuất phát từ tự nguyện. Nhưng mà ông lại yêu cầu ông nội cô cuối tuần ngày nghỉ mang cô tới nơi này làm bạn mình cho nên cuối cùng, ông nội cùng cô cuối tuần ngày nghỉ cơ hồ đều ở chỗ này.

Mặc dù Lôi gia gia có con, có cháu, nhưng cô cho tới bây giờ chưa từng thấy con của ông. Còn như Lôi Tân Dương, ngoại trừ lần đầu tiên cô nhìn thấy hẳn thì chỉ có mấy lần nhìn thấy hẳn từ xa. Nhưng mà cô xem ra sự quan tâm của hẳn đối với Lôi gia gia thì ngay cả tiêu chuẩn đứng vòng ngoài đều không đạt.

Cô biết Lôi gia gia là người rất bá đạo, rất độc đoán. Đối xử cùng nhị tỷ, con cháu với nhau cũng không tốt. Nhưng cho dù nói như thế nào thì bọn họ đối đãi lạnh nhạt như vậy với một lão nhân gia thật sự quá kém.

Nếu ngủ không yên, thì đi ra ngoài hóng mát một chút. Cô thích nhất nơi này đêm khuya yên tĩnh, bởi vì có thể nghe thấy âm thanh thiên nhiên vọng lại, đó là âm thanh rất đẹp. Gió hiu hiu thổi, côn trùng tấu nhạc, cành lá xào xạc, mọi thứ như lắng đọng thật sâu . . . Cứ như vậy, Tống Oánh Tâm rất tự nhiên đi đến vườn hoa, trước mắt không khỏi hiện lên hình ảnh một hồi nường thịt ngày đó ở chỗ này.

“Tâm Tâm nha đầu, sau này cháu ở nơi này có được hay không?” Lôi gia gia tha thiết mong chờ nhìn cô.

“Được, nhưng chúng ta trước tiên là nói cho rõ, cháu không muốn tới nơi này làm việc. Cháu không biết nấu cơm và lau dọn đâu.” Cô hầu như chưa cùng Lôi gia Gia nói qua đến hai chữ không tốt, cô biết Lôi gia gia chỉ có một khát vọng lại được quan tâm “Tiểu hài tử”, ông cũng không phải thật sự có ý tứ kia.

Nghe vậy, Lôi gia gia ha ha phá lên cười.”Tâm Tâm nha đầu chính là cục cưng của ta, ta như thế nào có thể để cháu tới nơi này làm việc cục nhọc? Cháu tới làm cháu gái của ta thì tốt lắm.”

“Thế này chỉ sợ có điểm phiền toái nhỏ, nếu như cháu tới nơi này làm cháu gái Lôi gia gia thì ông nội của cháu nhất định sẽ mỗi ngày lấy lệ rửa mặt.”

“Đúng đó, ta không thể cùng bạn tốt đoạt cháu gái được. Vậy cháu đảm đương việc làm cháu dâu của ta thì tốt lắm.”

“Lôi gia gia thực sự thích nói giỡn.”

Muốn nói lại thôi, Lôi gia gia xoa xoa đầu của cô, tâm tư lập tức chuyển dời đến bề mặt của tảng thịt bò đang nướng trên than. Ông bảo cô không nên nướng quá chín, ông thích tảng thịt bò tái có điểm chút tơ máu .

Đó là cảnh đã rất xưa, nhưng lại hiện rõ ở trong trí nhớ của cô.

Lúc này, cô lần đầu tiên nhìn thấy cây cổ thụ của Lôi Tân Dương. Lúc ấy cô đang ở một phía khác, cô tìm nó đã lâu nên vốn chuẩn bị từ bỏ. Sau đó lại được nghe tiếng gió gọi lên âm thanh xào xạc nên rốt cục phát hiện ra nó .

Ngoài chuyện này ra thì nơi này còn phát sinh một chuyện khác càng quan trọng, đó là cô cùng Lôi gia gia chơi trò chơi đoạt bảo.

Lôi gia Gia có một dàn nhạc thủy tinh Mickey Mouse vô cùng xinh đẹp , đó là vật kỉ niệm Lôi gia gia mua từ Praha (Thủ đô của nước Séc) về . Lần đầu tiên nhìn thấy cô liền đã yêu thích. Nhưng mà cô chỉ dám

chảy nước miêng thềm thường chứ không có can đảm thỉnh cầu Lôi gia gia cho cô. Nhưng bộ dáng chảy nước dãi của cô đã sớm rơi vào trong mắt Lôi gia gia, bởi vậy Lôi gia gia đề nghị cùng cô chơi trò chơi đoạt bảo. Ông bảo cô đem dàn nhạc này thử giấu đi, bất cứ một góc nhỏ nào trong biệt thự cũng có thể. Nếu như trong vòng một tháng mà ông không tìm ra thì phần kho báu này liền thuộc về cô.

Tại sao cô lại lựa chọn cái cây này làm chỗ cất giấu? Cô cũng không biết, nhưng khi cô lựa chọn địa điểm giấu kho báu thì nơi này cũng rất tự nhiên nhẩy vào trong óc. Có lẽ là nơi này đã làm cho cô có được kỉ niệm mãi không quên, thiếu nữ ôm ấp tình cảm rung động và mất đi chính đã phát sinh ở chỗ này.

Vài ngày sau, gia gia khẩn cấp phải vào viện thì chuyện này bị bỏ ra khỏi đầu. Sau đó gia gia ốm bệnh không dậy nổi, liên tiếp trở tay không kịp cùng bận rộn nên cô cũng không còn cơ hội bước vào nơi này, đương nhiên cũng không còn cơ hội quan tâm phần kho báu này.

Trải qua hơn ba năm, kho báu kia vẫn còn ở nơi này sao?

Tổng Oánh Tâm ngay tại chỗ tìm một tảng đá làm công cụ khai quật, bởi vì ngại làm phiền nên lúc ấy cô không có chôn thật sự sâu.

- Cô vội vàng cái gì vậy? Muốn tôi hỗ trợ sao?

Trong lòng cả kinh, cô đột nhiên nhẩy dựng lên quay người trở mắt nhìn Lôi Tân Dương ngồi ở trên sân phơi hình bán nguyệt. Hắn lười nhác ngồi ở trên ghế mây, trong tay cầm một chén rượu đỏ, hai chân duỗi thẳng gác lên bàn nhỏ hình tròn. Bộ dáng kia thật sự là gọi cảm cực kỳ, nhưng tên gia hỏa đến ngồi ở nơi này từ lúc nào?

- Anh không biết rằng nửa đêm dọa người nếu không cẩn thận sẽ làm trái tim người ta tê liệt sao?

Mắt nháy nháy, Lôi Tân Dương trông vô tội, so với cô thì đến đây sớm hơn. Chính cô ta không biết đang suy nghĩ chuyện gì nên không có chú ý tới, nếu không có lo lắng hù dọa cô thì hắn vẫn còn mừng rỡ làm “kẻ theo dõi” mà không phải lên tiếng cảnh báo.

Không để ý tới hắn, Tổng Oánh Tâm lại ngồi xổm xuống dùng hòn đá đào bới. Một lát sau có người gia nhập hàng ngũ của cô, Lôi Tân Dương không biết từ nơi nào lấy ra cái xẻng nhỏ.

- Nơi này có kho báu gì vậy? Đào được thì chia cho tôi một nửa chứ?

Loại chuyện như thế này sao lại phát sinh với hắn? Nửa đêm cô không ngủ được, ngồi xổm ở chỗ này đào đồ. . . Hắn hôm nay đại khái uống lộn thuốc. Bằng không, bình thường nằm ở trên giường không được một phút đồng hồ liền đã ngủ thiếp, như thế nào lại đột nhiên mất ngủ đây?

Cô liếc mắt nhìn ngang, người đàn ông này thật sự là kỳ quái. Hắn không phải nói cô chuyên môn từ nhỏ đề nén hắn sao? Làm sao không cách xa cô một chút? “Tôi không có bảo anh hỗ trợ, kho báu của tôi tại sao phải chia cho anh một nửa?”

- Nói như vậy, nơi này thật sự có kho báu.

Hắn hưng phấn như thấy kho báu ngay trước mắt, xẻng trên tay càng thêm cố gắng ấn mạnh.

- Đây là nhà tôi, tôi không biết nơi này có kho báu, cô làm sao mà biết?

- Anh không có hứng thú biết.

- Cô còn chưa nói ra thì làm sao biết tôi không có hứng thú?

- Anh đối với chuyện của Lôi gia gia từ trước đến giờ không có hứng thú gì cả.

Kho báu này có liên quan đến ông nội? Điều này có phải chứng tỏ cô cũng rất quen thuộc? Đây là đương nhiên, tuy nói gia gia là bởi vì nợ tiền ông nội của cô, bởi vậy đem một nửa quyền tài sản ở đây để lại cho cô. Nhưng tòa biệt thự này là nhà mà ông mình đặc biệt làm cho bà của mình. Ông không có khả năng tùy tiện đem nơi này giao cho người ngoài, cô cùng ông mình nói vậy rất thân cận.

- Tôi hiện tại có hứng thú.

Tổng Oánh Tâm muốn hấn trước cứ đào kho báu đã rồi hãy nói. Sau vài phút, bọn họ liền thấy cái hộp gỗ chứa châu báu, cô ngồi xổm ngay tại chỗ mở hộp châu báu ra. Từng món thủy tinh bên trong đều dùng ni lông có bọt khí bảo vệ. Cô lấy trong đó ra một cái rồi đưa cho Lôi Tân Dương, hấn dựa vào cô ngồi xuống, dè dặt mở ni lông bọt khí ra. Sau đó, cô nhẹ nhàng nói đến chuyện tìm kho báu của mình cùng Lôi gia gia ngày trước.

- Đây là vật kỷ niệm ông nội của tôi thích nhất, không nghĩ tới ông lại nguyện ý đưa.

Giờ khắc này hấn đột nhiên có một loại cảm giác, cô đã sớm từ trước xâm nhập thế giới của hấn .

Không sai, cô vẫn luôn biết đây là vật kỷ niệm Lôi gia gia thích nhất . Đây là nguyên nhân cô không có mở miệng xin Lôi gia gia, mà chính là sau này Lôi gia gia chủ động đề nghị trò chơi tìm kho báu. Có lẽ ông đã hạ quyết tâm từ bỏ những thứ yêu thích, Lôi gia Gia thật sự rất thương yêu cô. Nhưng, tại sao ông muốn đem cô đi vào thế giới của Lôi Tân Dương?

Cô có thể vĩnh viễn đều đoán không ra suy nghĩ của Lôi gia gia. Nhưng có thể khẳng định chính là, Lôi gia gia nguyện ý đem phần báu vật này giao cho cô, đó là bởi vì ông biết cô sẽ quý trọng chúng.

8. Chương 04 Part 1

Đây là thế giới của hấn, hấn nghĩ hấn cùng Tổng Oánh Tâm không hề có một chút liên hệ nào, không nghĩ rằng cô sớm xâm lấn nơi này, điều này làm cho hấn bối rối, hấn không thích, thực sự không thích!

Tâm tình phiền muộn, đương nhiên muốn uống rượu giải sầu, cần thêm cả mấy tên bạn hữu, nhưng là —

“Sorry, thư ký tìm tôi, tôi phải quay về văn phòng đây.” Diêm Nhược Thiên chưa ngồi ấm mông đã phải đi.

Được rồi, bởi vì họ ở quán bar trong khách sạn nhà họ Diêm uống rượu, Diêm tổng tài có việc đứng lên cũng là đúng.

Bất quá, đây là tình hình gì đây?

“Thật ngại quá, mẹ tôi mới gọi điện nói nếu không về nhà ngay bà sẽ đoạn tuyệt quan hệ với tôi.” Lục Hào Doãn cười khổ khi vừa kết thúc cuộc điện thoại, bị mẹ hấn ném boom như thế, không tới 3 phút sớm đã rời đi.

Quá đáng quá rồi, hấn cho tới bây giờ mới biết mình không có giá trị như vậy!

Sớm biết thế đã ở lại văn phòng làm nốt bản thiết kế, nhưng hiện tại không có chút lòng dạ nào, làm sao bây giờ?

Hay là tìm đàn bà giết thời gian?

Quên đi, hiện tại hấn không có tâm tình để gặp gỡ bất kỳ ai, tốt nhất nên về nhà ngủ.

Chính là, nửa giờ sau về tới biệt thự, từ phòng bếp truyền tới một trận hương thơm, hấn mới nhớ giờ là bữa tối.

Hấn đã bao nhiêu lâu không được ngửi thấy mùi thơm thức ăn trong nhà?

Sau khi bà nội qua đời, ông nội vốn đã bận rộn giờ lại càng bận rộn, ông không về nhà ăn cơm, khi đó hấn vừa lên trung học, ông nội xếp lịch học cho hấn từ thứ hai tới chủ nhật không có nghỉ, ngoài học ở trường còn có học thêm, ông nội yêu cầu hấn nói được ít nhất ba thứ tiếng nước ngoài, mặt khác còn có lịch dạy học nhạc. Có thể nói hấn có một cuộc sống thời trung học “muôn màu muôn vẻ”, duy nhất không được hưởng thụ sự ấm áp của gia đình.

Học lớp 11 xong, vì giỏi nên được thăng cấp hần lên đại học, năm thứ nhất hần ở trong kí túc xá của trường, sau một thời gian thì ra ngoài ở trọ.

Cuối tuần có dịp nghỉ thì hần sẽ về nhà, nhưng ông nội không ăn cơm nhà, hần không muốn làm phiền dì Hồng, bởi vậy luôn ăn mì tôm, bằng không thì ra ngoài ăn. Lên năm thứ 2, việc học càng ngày càng nặng, khi nào ở nhà có việc phải tập trung thì mới về, khi này thì bọn họ đều ra khách sạn giải quyết vấn đề ăn uống.

Cho đến lúc du học trở về, hần với nơi này ngày càng có một khoảng cách lớn, đương nhiên không còn cơ hội ngửi mùi thơm của đồ ăn.

Đây là đang nằm mơ sao?

Tự cầu vào mặt mình một cái, ái đau, hần biết, đây không phải mơ, vào lúc này, hần nhìn thấy Tống Oánh Tâm bưng một bát thịt bò hầm đậu đi ra phòng bếp, cô đeo tạp dề, rất xinh xắn, hại tim hần bất ngờ không phòng ngự đập loạn một nhịp.

- Anh trở về đúng lúc đấy.

Tống Oánh Tâm đặt bát thịt bò xuống bàn ăn.

Nhíu mày, hần nhớ lại vẻ hào sảng của mình, liền huyết sáo, chạy tới bên bàn ăn nhỏ dãi:

- Thật ngoài sức tưởng tượng, cô lại xuống bếp sao.

- Ăn nhà hàng mãi được sao, tôi làm sao không xuống bếp được đây? Nhưng không nghĩ tới, nấu đồ ăn ra có phù hợp với khẩu vị của người khác không, bất quá từ nay anh yên tâm, dì Hồng sẽ giúp tôi, có lẽ sẽ khá hơn một chút.

Cô thật sự không chịu nổi cả ngày không có việc gì làm, chỉ có thể đợi ở nơi này trong lúc không có công việc gì, tính toán một hồi, cô cảm thấy nên tận dụng thời gian này để cải thiện tình hình nấu ăn, tin tưởng có dì Hồng làm giáo viên hướng dẫn, ba tháng sau, cô dọn “mâm cơm” là đều không phải suy nghĩ.

Lúc này mùi vị hay chất lượng không còn bị tính toán nữa, hần giống như một đứa trẻ tham ăn cầm một miếng thịt bò nhét vào miệng, mùi vị thật sự là ngây người!

Than một tiếng, cô không nhận được mắng,

- Anh là trẻ con sao? Không biết trước khi ăn cơm phải rửa tay à?

Tuy rằng bị mắng nhưng hần vẫn cười phì phì, đã lâu rồi hần không có tâm tình khoái trá như thế này, thế nên, sau khi ăn cơm no, còn chủ động cầm tay Tống Oánh Tâm ra bên ngoài tản bộ.

- Tôi ăn nhiều quá, bụng như Trư bát giới vậy.

Hần hôm nay ăn nhiều gấp đôi bình thường, thật sự đã lâu, hần mới được hưởng thụ bữa cơm thế này, bất tri bất giác ăn, thiếu chút no vỡ bụng.

- Vậy chân anh nên cần cù thêm một chút, đi này giờ, cũng đỡ hơn.

Cô thừa nhận, chứng kiến hần ăn bữa tối ngon lành thế, cảm giác trong lòng rất vui vẻ, công cô vất vả không uống phí... giống như quá để ý hần, chẳng lẽ cô thật sự đem mình thành vợ hần sao? Không, không phải, chính là khi nhìn thấy hần, cô không nhận được nhớ tới vẻ cô độc xuất hiện trên người hần đêm hôm đó.

- Ngày mai cô có còn xuống bếp không?

Lôi Tân Dương ra vẻ lơ đãng hỏi, nhưng là kỳ vọng đang chùng lại nơi lồng ngực.

- Tôi đương nhiên sẽ tiếp tục cố gắng, bằng không, tài nghệ nấu ăn khi nào mới tiến bộ đây?

Lặng lẽ nhả ra kỳ vọng, hần đùa cợt nói:

- Cô chuẩn bị mở nhà hàng ăn sao?

Thật buồn cười, cô hao tâm tổn trí lắc đầu với hần.

- Chẳng lẽ chỉ mở nhà hàng mới cần luyện tay nghề nấu ăn sao? Sau khi kết hôn lập gia đình, tôi sẽ hằng ngày phục vụ chồng mình ăn uống, nếu mà chồng tôi một mực ăn nhà hàng, không ăn đồ ăn tôi nấu, chẳng phải tôi là một người vợ thất bại sao?

Hắn rất khó chịu! Bọn họ còn chưa ly hôn, cô đã nghĩ tới chuyện tái hôn, người phụ nữ này thật biết cách chọc tức hắn. ... Ha, hắn tức giận làm chi? Ba tháng sau bọn hắn mỗi người một ngả, cô đương nhiên có quyền đi tìm một người đàn ông khác để xây dựng hạnh phúc gia đình... Đáng giận! Hắn tuyệt nhiên không thích viễn cảnh này!

- Cô chớ quên, hiện tại cô vẫn là vợ tôi, cô hắn là nên quan tâm dạ dày của tôi.

Bất kể như thế nào, chuyện ba tháng sau là của ba tháng sau, lúc này cô còn ở trong phạm vi quản lý của hắn, hắn có quyền yêu cầu cô.

- Yên tâm, muốn quên một người chồng “cận bã” như anh thật không dễ dàng.

Mặc dù là “ông chồng cận bã”, nhưng hắn sẽ ghi nhớ, người phụ nữ này thật sự sẽ tìm cơ hội đè bẹp hắn.

- Tổng tiểu thư sao? ông lão đi sát bên họ đột nhiên dừng bước quay đầu lại: – Đã lâu không gặp!

- Vương bá bá ông khỏe chứ, đã lâu không gặp ạ!

Tổng Oánh Tâm mỉm cười đáp lễ.

Ai nói cho hắn biết, chuyện gì đang diễn ra ở đây? Lôi Tân Dương nghi hoặc nhìn màn đối thoại của hai người, hắn đối với ông lão này có ấn tượng, lái xe về hoặc rời khỏi biệt thự sẽ thấy, có thể nào ông lão cùng Tổng Oánh Tâm lại như quen biết đã lâu vậy?

Vấn đề này không có đạt được giải đáp, người thứ hai, thứ ba, thứ tư... Những cái tên tiếp nối nhau nghĩ ra, không thể nào, hắn phát hiện những hộ gia đình xung quanh cơ hồ đều biết cô, mà hắn từ đầu tới đuôi chỉ có thể lảng lạng đứng ở bên cạnh chăm chú nhìn cô.

Hắn không muốn mình là một kẻ ngu ngốc, nhưng lại không rời mắt khỏi cô, cô nói chuyện ngọt ngào mê người, người phụ nữ này thực là Tổng Oánh Tâm sao?

- Không nghĩ cô tới nơi này lại được hoan nghênh như thế.

Tối hôm nghe chuyện cô tìm báu vật ở đây, sáng sớm hôm sau hắn nhin không được hỏi chuyện bác Hạ trước kia cô ở đây thế nào, nói thực ra, hắn ghen tị với cô, từ trước đến nay, ông nội vốn kiên định cũng vì cô mà trở nên mềm dịu, hắn cũng ghen tị với ông nội, ông lão kia sao có thể được cô ôn nhu săn sóc, làm bạn. Đồng thời ở nơi này hắn có một cảm giác mất mát, vì gì mà mình lại bỏ qua một đoạn thời gian như thế?

- Phần lớn mọi người ở đây rất thân thiết, người Đài Loan chúng ta rất trân trọng tình cảm, nếu như anh nguyện ý dừng lại nghe vài lời họ nói, anh cũng sẽ được hoan nghênh.

Kỳ thật, cô làm sao hiểu được hết những gì người ta nói? Nhưng là kiên nhẫn nghe người ta trò chuyện, hợp thời mỉm cười gật đầu, người ta gặp cô sẽ tự nhiên mỉm cười lại.

- Cô có thể thân thiết với bọn họ, vì sao đối với tôi thì không?

- Nếu có ai đó luôn nghi ngờ sự thành tâm của anh, anh sẽ đối xử thân thiết với họ sao?

Cô không tự giác né sang một bên tránh ánh mắt hắn.

- Bởi vì tôi luôn hoài nghi cô sẽ bỏ chạy, cô liền lãnh đạm với tôi, là thế phải không?

Không đúng, hắn cảm giác cô có “thành kiến” với hắn, không có ý thân với hắn.

- Tôi vốn cần một thời gian ở chung, từ từ thân thiết.

Quả thật như thế, lần đầu tiên gặp lại, cô không muốn vội thân thiết, chỉ biết, cô thực sự đề phòng hắn.

Đột nhiên bước đi, nếu tiếp tục vòng quanh đề tài này, cô lo lắng sẽ không giấu được tâm tư của mình, sợ dĩ giữ khoảng cách đối với hắn, là để hắn không làm cô bị dao động, người đàn ông này thật sự quá nguy hiểm!

- Chúng ta chạy thôi, như thế dễ dàng tiêu hóa hơn.

Tức thời biết cô cố ý thay đổi chủ đề, Lôi Tân Dương cũng không có ý truy cứu tiếp, bởi vì càng muốn đào móc, chính là càng thâm nhập thế giới nội tâm của cô, tạm dừng tại đây là sáng suốt nhất. Kỳ thật, chuyện Tống Oánh Tâm xa cách đối với hắn mà nói là chuyện tốt, không có cơ hội thân thiết, không có cơ hội hiểu cô thấu đáo, ánh mắt hắn mới có thể dời khỏi cô.

Hắn từng nghe qua một câu nói — “Muốn chiếm được một người đàn ông thì trước hết cần chiếm được dạ dày của họ.”

Trước kia hắn dè bủ, hiện tại mới cảm nhận được ma lực sâu xa của lời này, bởi vì giờ phút này hắn như đang rơi vào cạm bẫy, nói rõ một chút, hắn thấy thích việc về nhà ăn tối, dạ dày của hắn đã bị Tống Oánh Tâm tóm gọn.

Bản thân biết phải ngăn lại sự tình này phát triển thêm nữa, nhưng mà vô lực phản kháng.

Dùng xong bữa tối, hai người cùng nhau đi dạo trong cảnh chiều tối, cô một câu, tôi một câu múa mép khua môi, cuối cùng là chúc ngủ ngon, trở về phòng, sau đó tắm táp thoải mái, làm chuyện riêng của bản thân, nhưng là, đại não kia không nghe lời hắn, si ngốc nghĩ tới thân ảnh của cô.

Hắn không thể không hoài nghi bản thân mình, tuy rằng cô luôn keo kiệt nụ cười với hắn, nhưng hắn lại nhớ từng phút từng giây bên cô... Thực sự là trúng tà!

Cười lớn, Lôi Tân Dương hắn làm sao có thể dễ dàng để người khác định đoạt? Không được, hắn lập lời thề, từ hôm nay trở đi, hắn quyết tâm từ bỏ cô, nhưng là 9h tối, khi hắn từ phòng tắm đi ra, hắn thật muốn gặp một trở ngại....

Thật sự là uể oải!

Một mớ cảm khăn bông lau tóc, hắn đắm chìm vào màn đêm ngoài ban công, sự yên lặng bao trùm bốn phía, nhưng bỗng xuất hiện tiếng chuông nhẹ, tiếng nói, tiếng cười, tuy không nghe rõ ầm nhưng hắn có một cảm giác không thoải mái.

Tầm mắt phóng từ lầu ba xuống hoa viên phía trước, đầu tiên là nhìn thấy Tống Oánh Tâm, điều này không có gì ngạc nhiên, bởi vì tiếng cười kia 100% là xuất phát từ phía cô, nhưng khi hắn nhìn rõ hai người đang ở nói chuyện với cô thì mắt hắn thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Mắt mở to lần nữa, hai người này cấu kết với vợ hắn khi nào? Huynh đệ thê tử, không thể chấp nhận được, hai người kia sao có thể làm thế ?

Không biết có phải sự tức giận của hắn khiến cho bầu không khí xung quanh bị cải biến hay không, Lục Hạo Doãn phát hiện hắn, tao nhã gơ tay chào, hai người còn lại lập tức quay đầu nhìn hắn.

Sự việc này thực khiến người xem không vừa mắt, ba phút sau, hắn phát hiện mình đã gia nhập hàng ngũ cùng bọn họ.

- Làm sao các cậu biết vợ tôi?

Lôi Tân Dương không muốn giọng mình giống như đang ăn phải dấm chua, tuy nhiên lời nói ra không giấu được hương vị này.

Vợ? Lục Hạo Doãn cùng Diêm Nhược Thiên rất ăn ý với nhau nhìn thoáng qua.

- Có một lần, khi Tâm Tâm nha đầu đến biệt thự thăm Lôi gia, có tổ chức nướng thịt ngoài trời, Lôi gia gia gặp 2 đứa tôi nên mời nhập tiệc.

Lục Hạo Doãn cười khanh khách, giống như không cảm nhận thấy sát khí nồng đậm.

- Vì sao mà trước đây không thấy hai người nói chuyện này?

Lôi Tân Dương nhú mày, ba người bọn hắn, hắn là anh cả, sao Hạo Doãn có thể kêu là “Tâm Tâm nha đầu”? Phải kêu một tiếng “chị dâu” mới đúng chứ.

- Cậu có nói cho chúng tôi người cậu kết hôn là Tâm Tâm nha đầu đâu.

Vì hôm đó mẹ gọi điện ép về, không thể an ủi trái tim buồn bã của bạn hữu, hẳn cảm thấy không yên tâm, nghĩ thầm, bất luận thế nào cũng nên tới đây cùng Tân Dương uống vài chén, vừa vặn đêm nay hẳn và Nhược Thiên không có việc gì bận, liền cùng nhau tới, không nghĩ tới chỗ này lại gặp Tống Oánh Tâm, bọn họ tò mò đã lâu rốt cục rõ ràng.

Lôi Tân Dương bĩu môi, đúng vậy, chuyện này hẳn không muốn nói, nhưng, vì sao hẳn chưa bao giờ biết ở đây có hoạt động nướng thịt ?

Vấn đề này ngay lập tức khiến hai người bạn tốt thở dài lắc đầu, đại thiếu gia hẳn thực sự dễ quên, có một thời gian, hẳn không có bước chân về nơi này.

Quả thật như thế, từ sau khi ở nước ngoài về, bởi vì hẳn cùng ông nội trong lúc đó có chuyện, mà ông nội hứng khởi muốn làm bà舅 nên hẳn đương nhiên muốn tìm mọi cách tránh xa nơi này, cho nên khi ông nội gọi điện hỏi hẳn có muốn về cùng ăn thịt nướng không, hẳn cảm thấy như đang bị trêu chọc, trốn còn chưa kịp, sao tham gia đây ?

- Hai người các cậu sao đột nhiên tới đây làm gì?

Truy cứu chẳng thấm vào đâu, từ nay về sau phải cẩn trọng.

- Mấy hôm trước có người thất lễ chọc giận cậu không vui, hại cậu uống rượu giải sầu sao? Chúng tôi quan tâm tới cậu mà.

Diêm Nhược Thiên lơ đãng liếc Tống Oánh Tâm một cái.

- Tôi không phải trẻ con ba tuổi, cậu nên quan tâm nhiều hơn tới người vợ mới cưới bốn tháng của cậu đi.

Lôi Tân Dương khó chịu trừng mắt, tự dưng nhắc tới chuyện hẳn uống rượu giải sầu làm gì ?

Không khí trước mắt khiến người ta không dừng được. Không, chính xác là, giờ phút này, Lôi Tân Dương khiến cô khó mà bình an được, hẳn vừa tắm xong, hương thơm gợi cảm mê người, mà cô thì chưa có tắm tãp gì, liền gặp khách tới chơi, toàn thân là mùi mồ hôi lúc này chạy bộ.

Bất quá, quan trọng là ánh mắt bọn họ, thỉnh thoảng nhìn cô như cô có gì kỳ quái, cô làm sao ở lại nơi này được đây? Lấy cớ mệt mỏi, nên tắm rửa nghỉ ngơi, vội vàng nói chúc ngủ ngon, cô rời khỏi hoa viên.

Cô không còn ở đây, Lôi Tân Dương thấy thoải mái không ít, nhưng khi bóng cô dời đi, hẳn lại có cảm giác như mất mát.

- Hôm đó bỏ cậu lại, cậu không vui, hôm nay đến thăm cậu, cậu lại khó chịu, từ lúc nào mà cậu trở nên khó tính vậy?

Diêm Nhược Thiên hứng thú đánh giá hẳn.

- Các cậu đi tới gặp tôi, hay đến xem vợ tôi?

Nếu hẳn không phát hiện bọn họ vui vẻ nơi này, không biết chừng họ sẽ chẳng lên thăm hẳn.

Người kia sao cứ luôn miệng “vợ tôi”? Chẳng lẽ hẳn sợ hai người họ quên sao?

- Cậu đâu có nói, làm sao bọn tôi biết được vợ cậu cũng chuyển tới nơi này?

Lục Hạo Doãn thức thời không kêu “Tâm Tâm nha đầu” nữa, ở mặt ngoài, hẳn ta đối với chuyện gì cũng tiêu sái, nhưng thực tế, hẳn một khi cố chấp sẽ có chuyện.

Đúng là, ngày đó hẳn chỉ nhắc tới chuyện biệt thự, về di chúc ông nội hẳn, ngoài ra không nói gì liền bỏ đi.

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Hai người vì sao lại dọn tới cùng một chỗ này?

Bọn hẳn lâm vào tình huống này là do người kia dùng di chúc kiềm chế bọn hẳn, nói lên chuyện này của ông nội, Lôi Tân Dương nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi, ông nội hẳn quả là lão hồ ly, hẳn thực sự đã quá coi thường ông nội.

Diêm Nhược Thiên nghe xong cười ha hả, chẳng khen Lôi Gia Gia thực thần kỳ, Lục Hạo Doãn có vẻ thâm trầm hơn, gật đầu khen Lôi gia gia quả nhiên lo xa nghĩ rộng.

- Nhưng sẽ không có gì cải biến.

Những lời này hẳn tự nói với chính mình, tình hình trước mắt không có gì ảnh hưởng với hẳn, cho dù tâm hẳn hỗn loạn, bất quá chỉ là nhất thời ý loạn tình mê, không quan trọng.

Hai người bạn tốt nhún nhún vai, bọn họ là người ngoài, không tỏ bất cứ ý kiến gì.

- Mấy người vừa tán gẫu cái gì? Vui vẻ nhỉ.

Tuy nói chuyện quá khứ đã trôi qua, tò mò làm gì đây? Nhưng nghĩ tới một đoạn hẳn không tham dự, hẳn cảm thấy bức bách.

- Chúng tôi tâm sự chuyện cũ.

Lục Hạo Doãn tiếp tục xát muối vào “miệng vết thương”, hẳn có dự cảm, Lôi gia gia đi nước cờ này thật cao tay!

- Cậu sẽ không có hứng thú đâu.

Diêm Nhược Thiên bổ sung một câu.

Lúc này hẳn còn có thể cảm thấy hứng thú sao?

Kỳ thật không biết đã ngạc nhiên, biết rồi lại càng ngạc nhiên, tình huống này thực khiến người ta thất bại, hẳn không thích, bởi cùng với thất bại chính là nôn nóng, khiến không thể điều khiển bản thân, làm sao có thể không nôn nóng đây?

Có lẽ là do nôn nóng bất an, Lôi Tân Dương bỗng cảm nhận thấy tai vạ sắp ủa đến.

9. Chương 04 Part 2

Phanh một tiếng vang thật lớn, trên đỉnh đầu đầy mây mù bão táp, ác mộng quả nhiên buông xuống hẳn!

Nửa đêm bình tĩnh, Lôi Tân Dương muốn xuống lầu uống chén rượu ổn định nỗi hỗn loạn trong lòng, sợ kinh động mọi người, hẳn không bật đèn, đại khái là ý thức vẫn còn đang hơi mộng du, không cẩn thận vấp té, ngã lảo đảo xuống lầu.

Tầm mắt vội quét bốn phía, hẳn ngã một cái khiến mọi người bình tĩnh, nếu có thể, hẳn thật muốn trốn đi, đáng tiếc cái chân bị thương không nghe lời, hẳn chỉ có thể ôm hận nhìn mọi người giương ánh mắt kinh ngạc nhìn hẳn.

Nếu hẳn nghĩ đây đã làm thảm hại nhất, vậy thì mười phần sai, sau khi hẳn chứng kiến ai đó từ trước đến nay luôn buộc tóc dài lên nay tùy ý để xõa trên vai, ôn nhu ngồi trước mặt hẳn, nhất thời hồn vía bị biến thành kẻ ngốc, si mẩn ngơ ngác nhìn cô, hẳn từng ảo tưởng cô qua mái tóc dài, nhưng là, không nghĩ tới lại mê người như vậy!

- Anh có khỏe không?

Tống Oánh Tâm nhìn thấy mắt cá chân phải hẳn bị thương, nhưng khi hẳn không có tiếng phản ứng nào, cô càng lo lắng.

- Không tốt.

Hắn làm sao có thể vì một người phụ nữ mà tim đập rộn lên ? Loại tình huống này nếu phát sinh vào hai mươi năm trước còn miễn cưỡng chấp nhận được, hắn đã lăn lộn trên tình trường cùng bao nhiêu nữ nhân, làm sao lại như học sinh mới biết yêu được ?

Sau đó, hắn ngây ngốc nhìn cô cùng bác Hạ hợp lực đưa hắn tới bệnh viện, tuy rằng không nghiêm trọng nhưng tạm thời không đi lại được, nói cách khác, hắn phải ngoan ngoãn ở nhà.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, nhưng chuyện xấu như lửa cháy lan cánh đồng cỏ, hắn lập tức phát điên khi tin tức này truyền ra hàng xóm, người nào cũng hay, ngay lập tức hắn đón nhận “ma may mắn” tới.

- Làm sao cậu lại để xảy ra chuyện này?

Lục Hạo Doãn luôn phong độ, xuất hiện với nụ cười trên mặt.

- Tôi không biết cậu lại bị mộng du đêm hôm đấy.

Diêm Nhược Thiên cười lẫn lộn.

- Ai cũng có lúc này nọ, có cần ngạc nhiên thế không?

Tuy rằng phát sinh chuyện này, hắn thực sự khó xử, nhưng không tưởng tượng nổi hai tên ma giáo này lại tới đây quấy phá hắn, khẳng định chuyện này có quan hệ tới Tổng Oánh Tâm.

Đúng vậy, đây đều là tai họa do Tổng Oánh Tâm gây ra, nếu cô không xông vào giấc mộng của hắn, hắn cũng sẽ không lăn lộn qua lại không ngủ yên, sau đó không nửa đêm giết mình tỉnh dậy, cũng sẽ không phải chịu việc này.

Vừa mới nghĩ đến cô, cô liền xuất hiện, bởi vì bác Hạ cùng dì Hồng đều nghỉ phép nên Tổng Oánh Tâm đành phải đi ra chào hỏi khách khứa, tuy rằng hai người kia không phải khách lạ.

- Hai người muốn uống chút gì không?

- Không cần vội, cô đi nghỉ đi, chúng tôi không ở lại đây lâu đâu.

Lục Hạo Doãn liếc mắt nhìn Lôi Tân Dương một cái, người kia thoát nhìn như núi lửa sắp phun trào, tốt nhất nên rời đi trước khi đại thiếu gia hắn nổi bão.

Diêm Nhược Thiên gạt đầu phụ họa, không khí có phần quỷ dị, hắn muốn mau chóng rời khỏi.

- Tại sao cô không buộc tóc vào?

Tuy rằng hắn rất muốn âu yếm mái tóc kia, nhưng mà tại sao cô cứ quanh quẩn chỗ này, thật chướng mắt! Chọn lúc này buông tóc, muốn hấp dẫn ai sao?

- Tôi không muốn buộc, không được sao?

Cô phát hiện hắn bị thế này cô thật vất vả, hiện tại cơn tức của hắn đủ sức thiêu hủy cả tòa biệt thự, nhưng mà cô không nhìn được, bộ dạng của cô có gì khiến hắn phiền ? Còn nữa, hắn không phát hiện tóc cô còn ướt, làm sao buộc lại được?

- Không phải ma nữ, cô để tóc tai bù xù làm gì?

- Ai quy định chỉ có ma nữ mới được để tóc tai bù xù?

- Tôi muốn cô buộc ngay tóc lại, nếu có ma nữ cả ngày thoát ần thoát hiện trước mặt, cô chịu được không?

Thật là đáng chết, vì sao cô ta xóa tóc lại mê người đến thế.

- Anh quá đáng vừa thôi.

Mọi người đều nói cô xóa tóc ra rất đẹp, tóc của cô có thể đi quảng cáo nữa chứ, nhưng cô luôn thấy buộc lại sẽ gọn gàng hơn, trang nhã hơn, cho nên chỉ lúc ngủ mới buông.

- Tôi còn chưa nói cô là bà điên là may đấy.

- Tôi xem ra mắt anh có vấn đề đấy.

Nếu có thể vung một quyền, cô nhất định sẽ cho hắn ăn đòn !

Tình huống này thực sự rất đáng cười, nhưng Lục Hạo Doãn và Diêm Nhược Thiên chỉ có nhếch môi, hai người lặng lẽ đứng nhìn.

- Mọi người từ từ nói chuyện, tôi lên lầu, chúc ngủ ngon.

Cô thừa dịp chưa mất lý trí, vội vàng rời khỏi nơi này, cô không muốn trước mặt hai người khác làm trò cười.

- Hai người các cậu cười cái gì?

Lôi Tân Dương chán nản trừng mắt.

Bọn họ đang cười sao? Hình như là không tự chủ được nữa, khóe môi không cẩn thận nhếch lên, tâm tư cứ như vậy lơ đãng lộ ra, một khi như vậy, còn khách khí nữa sao? Bọn họ liền ôm bụng cười nắc nẻ.

- Hai người cười đủ chưa, có gì thì nói đi.

Hắn sợ bị nhìn thấu sự lúng túng của mình.

- Chúng tôi vốn dĩ đang lo lắng, cậu ở đây buồn bã, xem ra cậu đã tìm được niềm vui trong cuộc sống rồi.

Tức thời không có đem vạch trần sự tình, Lục Hạo Doãn tin tưởng vào lời nói của mình.

- Đúng a, có một người phụ nữ chướng mắt chọc tôi, tôi không sớm thì muộn cũng chết vì tức.

Hắn được nhiên không thừa nhận, việc hắn ở cùng một chỗ với Tống Oánh Tâm trong tình cảnh này không nhằm chán, ngược lại nâng cao ý chí chiến đấu của hắn. Hắn thích cùng cô múa mép khua môi, bởi vì gặp cô hắn đã mất đi sự hồ hững trầm tĩnh, tâm tình của hắn sẽ vô cùng khoái trá, lúc đó sẽ xác định được sức ảnh hưởng của hắn đối với cô.

Nếu hắn thắng thán thừa nhận Tống Oánh Tâm có ảnh hưởng tới hắn, thì sẽ bị quy chụp ngay là nói dối, tốt nhất vở kịch này nên diễn tiếp,

Nôn nóng bất an lại dấy lên trong lồng ngực hắn... Kỳ thật, ba hôm trước tâm tình hắn không hề có một khắc bình tĩnh, chính là, hắn đã phải trả giá thảm hại rồi sao ? Sẽ không có cái gì phát sinh trên người hắn nữa chứ... Hi vọng là thế!

10. Chương 05 Part 1

Xõa tóc, buộc tóc, lại xõa, lại buộc...Ngồi trước bàn trang điểm Tống Oánh Tâm không ngừng thay đổi tâm ý. Không hiểu hắn làm sao nữa, tóc của cô rối cuộc chọc gì tới hắn? Ma nữ? Bà điên? Mặc kệ là từ góc độ nào, nhưng chẳng nhẽ hắn không có chút thẩm mỹ nào sao?

Có lẽ không phải hắn không có mắt thẩm mỹ mà cố ý gây phiền toái cho cô, điều này không khó lý giải, nửa đêm bị ngã từ trên lầu xuống, chắc là bị mất hết các giác quan, hắn đương nhiên khó chịu, thế nên mới cần nhàn vụ tóc của cô.

Thật buồn cười, cô tại sao lại vì hắn mà ngồi trước gương biến mình thành kẻ gốc thế này? Cứ theo thói quen buộc tóc lên là xong. Đúng vậy, cô vui vẻ, mà tên kia cũng sẽ vừa lòng, ... Thật khó chịu, tại sao hắn lại dính tới cảm giác hỉ nộ ái ố của cô như thế?

Cô quẳng dây buộc tóc lên bàn trang điểm, ngã ra giường, nếu có một ngày cô thực sự biến thành bà điên, không phải vì hắn, mà chính vì cô mất.

- Tống Oánh Tâm... Tống Oánh Tâm...

Lại tới nữa, mỗi ngày vô số lần tiếng kêu như quỷ gọi này truyền tới, Tống Oánh Tâm liếc mắt đưa tay bịt tai, cau mày đứng dậy đi ra khỏi phòng xuống lầu, hiện tại Lôi Tân Dương để tiện cho việc sinh hoạt tạm thời đến phòng ngủ lầu 1, đây cũng chính là phòng của Lôi gia gia khi còn sống.

- Tống Oánh Tâm... Tống Oánh Tâm...

- Lôi thiếu gia, anh không cần gọi liên tục thế đâu, anh kêu lớn như thế, ngay cả người chết nằm dưới mộ cũng bị anh đánh thức mất.

Vì cái gì mà bản thân để cho gã đàn ông này sai việc? Bởi vì hắn nói, cô là vợ hắn, vợ hầu hạ chồng là đạo lý hiển nhiên. Cô làm sao có thể chịu phục đây? Làm sao lại làm vợ hắn? Nhưng là cô chẳng những không phản bác, lại còn có một thứ nhẹ nhàng, ngọt ngào lan trong ngực... Đây là cảm xúc gì? Cô tựa hồ hiểu được, nhưng không muốn nghĩ sâu xa.

- Xin hỏi Lôi thiếu gia muốn làm gì?

Khẩu khí nhanh chóng biến hóa thành người giúp việc, cô không muốn lâm vào biểu hiện giả dối là vợ chồng, miễn cho bản thân không phải nghĩ nhiều.

- Tôi muốn tắm rửa, cô đi bật nước nóng trước đi, sau đó giúp tôi cởi quần áo.

Khẩu khí Lôi Tân Dương đúng như chủ nhân đang héch mặt sai khiến, thoát nhìn bộ dạng như muốn ăn đòn.

Nếu cô bất tỉnh sùi bọt mép, sẽ không ai biết cô vì điều gì mà kinh ngạc thế, hắn nói cái gì? Cô giúp hắn cởi quần áo? Đầu óc hắn có phải là bã đậu không, nghĩ cô là vợ thực sự của hắn sao?

- Cô còn làm gì mà ngăn người ra thế? Toàn thân tôi nhớp nháp khó chịu, cô nhanh tay chút đi.

- Kỳ quái vừa thôi, sáng ra muốn tắm cái gì?

Trời ạ, phản ứng của cô mới thật kỳ quái, hắn là kháng nghị, hắn tại sao không tìm bác Hạ? Chẳng lẽ không biết đạo lý nam nữ thụ bất thân sao... Nàng thật là ngốc, gã đàn ông quan hệ nam nữ lăng nhăng này làm sao hiểu được đạo lý này?

- Tôi thích sáng ra tắm táp, thân mình ngào ngạt hương thơm, tôi nói lại lần cuối, nhanh tay lên, vợ!

Tối hôm qua bị hai tên bạn tốt làm cho tức chết, hắn muốn đi tắm, nhưng nếu mới tờ mờ sáng đã gọi cô dậy, cô có làm thịt hắn hay không? Thế nên, hắn đành cần phải chịu tới bây giờ.

Trùng mắt giận, nam nhân này thật sự là không chịu hiểu sao, động một chút là lấy từ “vợ” ra áp chế cô.... Bất quá, cô vẫn là chịu phận bất hạnh đi tới phòng tắm chuẩn bị nước nóng cho hắn, sau đó giúp hắn cởi quần áo.

Tuy rằng cô tự nói với mình, biến thành người máy, nhưng khi lồng ngực rắn chắc hấp dẫn của hắn ở trước mắt cô, tim cô đập rộn lên, toàn thân suy yếu, sau đó chuyện tình đáng sợ xảy ra, cô thất thân, không cần thận cả người ngã nhào xuống hắn, lăn ra giường.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn cô, hai người đồng thời giật mình, tình huống này thật sự không ai biết phải làm sao.

Qua nửa ngày, Lôi Tân Dương nhú mày cười, bộ dạng đầy lại càng khiến tim người ta đập thình thịch.

- Tôi biết mình sắc khí thanh tú, nhưng là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn hành động như thế không tốt đâu.

Hai má cô nóng bỏng, đỏ rực, Tống Oánh Tâm vừa thẹn vừa giận hung hăng cho hắn một quyền.

- Anh đi chết đi.

Hắn kêu rống lên, cô đánh đúng chỗ chân hắn bị thương,

- Cô không thể ôn nhu một chút đối với tôi sao? Tôi là chồng cô, tôi mà có làm sao chết đi, cô sẽ thành quả phụ đấy.

- Nếu anh tiếp tục loạn ngôn nữa, tôi sẽ khiến anh không thấy được mặt trời ngày mai đấy!

Cô lại đưa một quyền nữa, tốt nhất hẳn nên đau chết đi.

- Tôi cũng chẳng muốn loạn ngôn đâu, nhưng mà cô đè tôi nặng như thế này, đầu óc tôi sao hoạt động bình thường được.

Nếu không phải hẳn đang hoạt động khó khăn, cô có muốn làm xằng bậy cũng không được, hẳn nhất định sẽ bắt lấy cơ hội này mà giày vò cô... Trời ạ! Thân thể mềm mại của cô dính sát vào cơ thể hẳn, trên người cô lại có mùi thơm ngát không ngừng trôi chốc giắc quan hẳn, huyết mạch như sắp phun trào cả rồi!

Bị kích động vô cùng, mặt cô lúc này không phải đỏ nữa, mà là biến thành quan công rồi, cô thật sự mắc cỡ!

- Nước nóng chắc nguội rồi.

Tổng Oánh Tâm hoảng hốt vội tỏ vẻ muốn đi vào phòng tắm thêm nước ấm, hẳn lại nói không cần, ngày như thế này nên tắm nước nóng, thực tế là lúc này chỉ có tắm nước lạnh mới giải cứu được hẳn.

Chân thấp chân cao vào phòng tắm, Lôi Tân Dương xấu bụng quay lại nhắc nhở cô:

- Cô không phải ra ngoài đâu, tý nữa còn phải giúp tôi mặc quần áo.

Cái gì? Khi dễ người ta vừa thôi chứ!

- Anh quá đáng vừa thôi, tay anh có bị đứt đâu, nếu không biết mặc quần áo thì đừng có mặc.

Chính là vừa nghĩ đến hình ảnh kia, tâm ý cô liền hoảng loạn, nếu lại một lần nữa, khó bảo toàn cô sẽ không chế mình, sợ rằng sẽ gây ra chuyện tình đáng sợ.

- Tôi không ý kiến, tôi cho rằng thân hình mình hoàn mỹ, không mặc cũng được, chỉ sợ không mặc đồ mà thoát ần thoát hiện trước mắt cô, sợ cô không kiềm chế được biến thành nữ sắc lang, tôi không muốn bị cô hại a.

Cửa phòng tắm đã đóng, bắt quá tiếng hẳn vẫn còn truyền ra,

- Còn nữa, cô không buộc tóc à, cô không biết cô làm ma nữ làm cho người ta sợ sao?

- Vậy thì anh đừng có nhìn.

Hẳn sao đối với tóc của cô nhớ mãi không quên?

- Tôi có phải người mù đâu, thôi xin tha cho tôi, cuộc đời tôi đang tiến vào giai đoạn đẹp nhất, tôi không muốn xuống địa ngục làm quỷ đầu.

Nói xong, Lôi Tân Dương hừ một tiếng.

Gã này thực biết cách làm cô tức giận, thật sự là kỳ quái, hẳn có cần vì tóc của cô mà khiến cho không khí thành ra thế này không? Hẳn muốn cô buộc tóc, cô sẽ không buộc, cứ thế buông xõa tóc, để bù xù, thỉnh thoảng đi qua đi lại trước mặt hẳn, tôi sẽ hù hẳn sợ chết!

Trong óc hiện lên một ý tưởng, không nhịn được khe khẽ cười, Tổng Oánh Tâm đưa tay lên đầu cào cào tóc, thuận ý hẳn, cô sẽ biến thành “ma nữ”, như thế này hẳn nhìn thấy cô, sẽ khẩn cấp lấy nặng đuổi cô ra, không cần giúp hẳn mặc quần áo nữa.

Hẳn biết hành vi của mình thật tồi tệ, dưới danh nghĩa kia cố ý đem cô thành người giúp việc, còn dùng ngôn ngữ ác ý với cô, bởi vì, hai người bọn họ một là nước, một là lửa, tim hẳn tuyệt đối không thể mê loạn, chỉ có thể ngăn cản khát vọng dục vọng của mình đối với cô.

Thật là kỳ quái, không khí giữa bọn họ ở đây càng lúc càng kỳ quái, nhưng ánh mắt của hẳn tại sao không muốn rời cô? Vô luận đi tới nơi nào, hẳn đều không kìm chế được việc tìm kiếm hình ảnh của cô, muốn biết cô đang làm gì, muốn biết thời khắc này cô có nghĩ về hẳn... Loại hình vi này hết như trẻ con, ngây thơ cực điểm, hẳn như thế nào lại không biết đây? Vấn đề là, không quản nổi bản thân mình không được nghĩ tới.

Tình hình trước mắt hẳn hẳn là tránh ở cùng một chỗ với cô, tuy rằng mọi hoạt động đang bất tiện nhưng hẳn muốn đi làm. Bác Hạ có thể lái xe đưa hẳn tới công ty, cả ngày ở công ty chạy đông chạy tây, hẳn rất nhanh sẽ tìm được chính mình... Phải không? Vì sao mà hẳn một điểm nắm chắc cũng không có?

Gần đây, hẳn đối với công việc lười biếng, nếu theo cá tính của hẳn, có ngồi xe lăn hẳn cũng không ngồi im một chỗ, hẳn ưa thích chạy loạn lên. Thực không hiểu nổi, rốt cuộc là hẳn bị sao?

Tai hẳn truyền đến tiếng động, nghe như tiếng Tống Oánh Tâm cười, cô làm sao mà vui vẻ thế?

Sống lưng chợt lạnh, đáp án rất nhanh hiện trong đầu hẳn, chẳng nhẽ hai tên kia lại đến nữa sao?

Chống nạng đi ra, hẳn quả nhiên đoán đúng, bất quá, lần này chỉ có mình Lục Hạo Doãn.

- Làm sao lại đã tới rồi? Tôi nhớ bình thường cậu có hứng thú tới biệt thự đâu.

Hẳn biết khẩu khí của mình thực không ổn, nhưng vừa thấy bọn họ nói cười, bản thân lại vô cùng khó chịu!

- Đương nhiên là tới thăm cậu, dạo này hay bị mẹ gọi quá, a, chân cậu đã đỡ nhiều rồi hả.

Lục Hạo Doãn mỉm cười như không có chuyện gì.

Quý tha ma bắt, hẳn tới tán gẫu cùng vợ của người khác, vậy mà bảo tới thăm bệnh sao?

- Tập đoàn Lục thị khi nào lại nhàn nhã thế? Ba ngày hai lần chạy tới nơi này la cà, tôi xem tập đoàn Lục thị chuẩn bị rời khỏi giới tài chính a.

- Người ta hảo ý tới thăm, không phải tìm anh đánh nhau, anh có thể tỏ thái độ tốt chút không?

Tống Oánh Tâm thật muốn dán miệng hẳn lại, hẳn thật kỳ quái, tạm thời cử động bất tiện, nhưng không phải là đến mức cứ như trẻ con chứ.

- Chỗ này không có chuyện của cô, cô về phòng đi."

Tâm tình hẳn không tốt, cô còn muốn đổ thêm dầu vào lửa, không nhận ra thân phận của mình sao? Cô là vợ của hẳn – Lôi Tân Dương!

- Tôi không muốn, tôi sẽ đợi ở phòng đọc sách.

Kỳ thật, cô cũng không muốn ở lại đây, cũng không muốn làm trái hẳn, nhưng cô cảm thấy thật có lỗi với bản thân mình, mỗi ngày đều nhẫn nhịn hầu hạ hẳn, hẳn rốt cuộc bắt mất gì với cô?

- Hai người bọn tôi nói chuyện ở đây cô mới đọc sách được sao? Theo tôi thấy, cô cố ý quấy rối hả.

Lời của hẳn làm cô trừng mắt, hẳn cười lạnh nói tiếp,

- Cô có thể đừng làm loạn chỗ này lên nữa.

- Còn nữa, cô rốt cục bắt tôi nói bao nhiêu lần? Tóc không được xõa ra, nếu cô không nghe, tôi sẽ cạo trọc đấy.

Cô tức chết mất thôi, không hiểu sao có người ngang ngạnh đến thế?

- Chẳng lẽ cô muốn tôi đem cô về tận phòng nữa sao?

Thật buồn cười, hiện tại ngay cả tắm rửa hẳn cũng phải dựa vào cô giúp, bản lĩnh nào đưa cô về phòng? Bất quá, cô thực sự không muốn cãi nhau với hẳn trước mặt người ngoài, đương nhiên, cô cũng không có muốn làm bình hoa nghe lời hẳn an bài, làm sao bây giờ? Cô lựa chọn rời phòng khách, chính là không về phòng, mà ra hoa viên phơi nắng, đủ để biểu đạt kháng nghị mãnh liệt của cô với hẳn.

- Không thích thì thôi, làm sao mà khó chịu vậy?

Lục Hạo Doãn căn bản là không để mắt tới Lôi Tân Dương, nhưng hẳn không nhịn được, người kia không thể chân thật đối diện với tình cảm của mình sao?

Sắc mặt hơi đổi, nhưng Lôi Tân Dương kiên trì nghe, mặc dù không hiểu gì.

- Chúng ta không phải mới quen nhau, tớ còn không hiểu tâm tư cậu sao? Người cũng đã dao động trong lòng, làm gì kháng cự đây? Cậu đối với phụ nữ chưa bao giờ nường tay, gặp mặt vừa ý liền tìm tới, vì cái gì mà đối với cô ấy khó chịu như vậy?

- Tôi không muốn cùng cô ta dây dưa, nếu có chuyện gì cô ta không ly hôn, không phải cả đời tôi coi như bỏ sao.

Hắn thống hận cha mình, tuyệt đối sẽ không giống ông ấy, không tiền đồ, sống như chết!

Từ sau khi mẹ hắn mất, cha tựa như lục bình phiêu bạt, một năm không về nhà quá ba lần, không quan tâm tới cha già, cũng không quan tâm tới khát vọng được hồi han chăm sóc của một đứa trẻ như hắn, si ngốc quyến luyến người vợ đoản mệnh, thật sự đáng thương, đáng buồn!

Kỳ thật, càng đáng thương, càng đáng buồn là người hắn gọi là cha, hắn cũng không rõ mặt mũi, mỗi lần nhìn thấy cha, hắn chỉ có ấn tượng ông như một kẻ lang thang lồi thoi lệch thếch, mặt mũi hốc hác, thực không hiểu đây, đây là tội gì đâu? Chẳng lẽ ông ấy nghĩ rằng cứ như thế thì vợ mình sẽ sống lại sao?

- Cậu có thể làm bất cứ điều gì để phân định giới tuyến của mình, nhưng chính cậu cũng nghĩ ra được, cô ấy sớm đã trở thành một phần trong sinh mệnh cậu, không dứt bỏ được. Chẳng lẽ cậu không biết sao? Càng cố kháng cự, càng lún sâu, đến giờ, có lẽ không thể nào dứt bỏ được chính là cậu.

- Chuyện này sẽ không xảy ra đối với tôi!

Tim hắn lại dao động! Hắn nỗ lực kháng cự cũng là vì mong được giải thoát, nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì lại càng lún sâu vào cảm giác đó bấy nhiêu.

- Cậu khẳng định?

Cổ tình kích thích hắn, nói thực ra đây không phải tác phong của Lục Hạo Doãn, nhưng thoát nhìn người ta thật sự là đang lấy kim đâm vào lòng hắn, thân là bạn tốt sao có thể bỏ mặc đây?

- Tôi phát hiện cậu gần đây hay nói dông dài.

Gật đầu, Lục Hạo Doãn thừa nhận mình có điểm dông dài,

- Tôi không thể lơ đãng nhìn cậu làm trái tâm ý, bức cô ấy ra đi.

Không, hắn tuyệt đối không yêu Tống Oánh Tâm, không thể phủ nhận, cô đối với hắn thực sự là “đặc biệt”, đó là bởi vì hắn chưa từng gặp qua người phụ nữ nào như cô, cảm giác mới mẻ khiến người ta không nhìn được nhiều lần nhìn trộm, bây giờ phản ứng của hắn đối cô thực bình thường, không còn ngạc nhiên, qua vài ngày, loại cảm giác này chậm rãi giảm đi, cô sẽ trở nên giống những người phụ nữ khác, không bao giờ.... Chiếm được tâm tư hắn nữa... không bao giờ, quấn quanh ánh mắt hắn nữa.

Đúng vậy, hắn sẽ không yêu cô, Lôi Tân Dương sẽ không ngu dốt giữ một phụ nữ bên cạnh, Lôi Tân Dương sẽ không cả đời canh giữ một người phụ nữ bên mình, cô đối với hắn mà nói cái gì cũng không phải, hắn muốn cùng nữ nhân khác trước mặt cô làm chuyện tình chàng ý thiếp.... Đúng vậy, hắn sẽ chứng minh cô đối với hắn không hề có ý nghĩa, cho dù cô hận hắn, cũng không sao cả.

Đây không phải là thật!

Thở sâu, trái tim Tống Oánh Tâm run rẩy, tay nắm chặt cốc nước, từng bước một đi xuống lầu, lấy tiếng là đi xuống bếp lấy nước sôi, kỳ thật là nhìn phòng ngủ của Lôi Tân Dương.

Tuy rằng lúc bữa tối, hắn nhất mực không muốn nhìn mặt cô, thậm chí, đáng giận hơn, hắn còn gọi điện thoại cho một người phụ nữ khác tên là Sunny thì phải, hai người nói chuyện tình tứ, hắn còn nói người phụ nữ kia đêm nay tới thăm hắn, nhưng cô tin hắn sẽ không làm chuyện như thế.

Lôi Tân Dương tuyệt đối sẽ không cùng người phụ nữ khác ở trong phòng này làm bậy, những âm thanh cô vừa mới nghe thấy là ảo giác, bởi vì dùng xong bữa tối, thần kinh cô định đứng, tai ngồng lên nghe ngóng, một tiếng gió thổi cỏ lay cô cũng cho là của người phụ nữ tên Sunny kia... Nhưng, trừ người phụ nữ kia, còn ai vào đây? Bác Hạ cùng dì Hồng đã nghỉ phép, không có ở biệt thự.

Đi trên cầu thang xuống lầu, cô nghe thấy một giọng phụ nữ kiều mỹ truyền tới.

- A.... Anh thật đáng ghét... Nhanh một chút đi... A... a

- Tôi không nghe thấy, kêu lớn hơn chút nào....

- A... Anh thật là xấu quá đi... Mau nhanh lên chút đi, nhanh, nếu không em phát điên mất... a...a
- Tôi muốn chậm như thế này, em không muốn sao?
- Anh thật đáng chết.... A...

Loảng xoảng một cái, chiếc cốc trong tay chớp mắt vỡ tan, hai tay gắt gao bịt chặt tai, Tống Oánh Tâm nghiêng ngả lão đảo chạy đi.

Chạy như bay, giống như có chó dữ truy đuổi phía sau, cô nhất định phải thoát thật xa, thẳng đến chỗ không còn nghe thấy thanh âm buồn nôn ấy nữa, nhưng là, thanh âm buồn nôn kia như có quỷ ám quần quýt không để cô yên, một lần, một lần nữa truyền tới bên tai cô, khiến cô té nhào trên đất, đầu gối chảy máu.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn máu chảy ra, cô không thấy cảm giác đau đớn ở vết thương, mà là trong lòng mình, có cái gì đó đau đớn, khiến cô như sắp vỡ tung, những cơn đau liên tục tràn đến không cho cô kịp chống chọi.

Một lúc lâu sau, cô thấy những giọt nước thi nhau rơi trên vết thương, trời mưa sao? Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, màn đêm vắng vẻ tựa hồ như cười nhạo cô, không khí khô ráo không hề có chút hơi nước, mà mặt cô lại ướt đầm, nguyên lai, đó là nước mắt của cô.

Đáng cười thay, tại sao lại khóc đây? Từ sau khi ông nội mất cô không có khóc, bởi vì cô đã hứa với ông sẽ làm một người dũng cảm, mặc kệ gặp chuyện gì, tuyệt đối sẽ không rớt một giọt nước mắt, cô không phải loại người gặp chuyện gì cũng khóc lóc, như thế nào lại biến thành người ủy mị thế này?

Đây là vì cái gì? Vì cái gì mà thương tâm đến vậy? Cô sớm biết hẳn là loại đàn ông không bao giờ có tình cảm chân thật, xung quanh hẳn có hàng dài phụ nữ bao quanh, không có gì ngạc nhiên cả, nhưng là, tại sao không có biện pháp nào chống lại được ánh mắt của hắn? Vì cái gì không thể rời bỏ ánh mắt thờ ơ kia của hắn?

Muốn khóc... khóc thành tiếng thật lớn, sau khi khóc, trong lòng có thể sẽ bớt đau đớn chẳng?

Đúng vậy, cô cần khóc, điên cuồng khóc một hồi, không cần biết có ai nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này không, không cần biết mọi người có đem chuyện này của cô ra làm trò cười không, khóc đến khi cạn khô nước mắt, cô tưởng như không thể đứng lên được nữa. Nhưng, tại sao khóc đến cạn nước mắt, đến tưởng chừng ngất đi, vậy mà lòng vẫn đau như ngạt thở, như ngàn vạn mũi dao đâm? Vì cái gì mà nỗi đau này không chịu buông tha cho cô?

Đêm càng lúc càng khuya, lơ đãng, cô khẽ nhìn xuống chân mình đang đi dép lê, khoe môi khẽ tự giễu mình, cô giống như một con chó con bị đuổi chạy trốn chết, thật đáng thương.

Lau khô nước mắt, nước mũi, bộ quần áo của cô giống hệ như mớ khăn lau, trên mặt cũng đồng cảnh bi thảm, nhưng cô nhất định đứng lên, cô không thích làm người nhu nhược.

Đến khi nhìn cửa lớn của biệt thự, cô mới nghĩ mình đã quên mang chìa khóa khi chạy đi, làm sao vào được đây? Cô không muốn làm phiền Lôi Tân Dương, không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng đáng thương, nhưng vừa lúc đó cửa lớn tự động mở.

11. Chương 05 Part 2

Hơi ngơ ngác một chút, cô biết có camera theo dõi ở bên trong nhà nhưng ai là người đang chờ cô quay về? Lôi Tân Dương...? Trừ hắn và cô Sunny kia ra, biệt thự không có ai, nhưng hai người bọn họ còn bận nhiều thứ, làm sao có thời gian quan tâm tới cô.

Đẩy cửa ra đi vào, cô mệt mỏi, bất kể là ai cũng không quan trọng, cô chỉ muốn tắm rửa rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

- Làm sao bây giờ cô mới về? Cô có biết mấy giờ rồi không? Chạy đi đâu?

Lôi Tân Dương tức giận, nhưng hắn thực sự muốn chạy tới ôm cô vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể cô, cảm giác ôn nhu của cô, tuy rằng lúc này trông cô và bà điên không có khác nhau là mấy.

Nhìn thấy cô bình an vô sự, thật là tốt quá rồi, hắn sợ muốn chết, nhưng lại không thể gọi điện thoại báo mất tích, lại muốn đi ra ngoài tìm người, nhưng sợ cô về không có ai, chỉ có thể ngồi chờ đợi trong phòng theo dõi, thật thống khổ cùng bất lực, hắn chưa bao giờ biết mùi vị “sợ hãi” lại khủng bố tới mức này, từng giây từng phút đều là tra tấn.

Hơi nghiêng nghiêng đầu, Tống Oánh Tâm kiêu ngạo để hắn không xem cô là kẻ yếu ớt:

- Anh không phải đang có chuyện bận với người phụ nữ kia sao, đang trong phòng vui vẻ, can thiệp vào chuyện của tôi làm gì?

Lôi Tân Dương lạnh lùng cười, khoe miệng cong lên:

- Cô đang ghen phải không?

- Loại người như anh không xứng đáng được tôi ghen.

- Vậy tại sao cô tức giận như vậy?

- Nếu như anh dùng phương thức nhục nhã này, có đáng tức giận không? Bất kể như thế nào, bây giờ chúng ta cũng đang trên danh nghĩa vợ chồng, nếu như anh không nhận được nhục dục kia, muốn cùng người đàn bà khác vui vẻ thì mời anh đi ra bên ngoài, đừng có mang đàn bà về nhà, hành vi này của anh thật khó khăn!

Ưỡn ngực, cô coi thường tất cả đau đớn, cao đầu sải bước đi qua hắn. Đột nhiên, hắn từ phía sau giữ tay cô lại.

- Cô bị thương.

Hắn đau lòng, khẽ nhíu mày.

- Không liên quan gì tới anh.

Cô muốn bỏ tay hắn ra, nhưng làm sao có thể giằng lại với sức của hắn, căn bản là không làm gì được hắn, cô không muốn gào thét trước mặt hắn, không muốn mình giống như một người vợ đang ghen tức, nhưng thực ra cô rất tức giận, trong lòng thực thất bại,

- Anh buông ra, tôi chán ghét anh lắm rồi! Tôi ghét nhất là người như anh!

Lôi Tân Dương chỉ nói một câu là cô phải bôi thuốc, sau đó kéo cô đi vào phòng, tuy rằng một tay chống nạng nhưng hắn vẫn bước phẩm phăm.

Nếu cô thô lỗ đẩy hắn ra, với tình trạng hiện tại của hắn, chắc sẽ phải buông tay, nhưng cô không hề làm vậy, chỉ lẳng lặng tuân theo chỉ thị của hắn, ngồi im trên ghế salon, sau đó duỗi chân trên mặt bàn trà.

Tuy động tác bôi thuốc của hắn thực ôn nhu, Tống Oánh Tâm cảm nhận được sự đau đớn vô cùng, cô cắn chặt môi, cô không muốn hắn nhìn thấy mình đang khiếp sợ như một đứa trẻ, cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng cẩn thận của hắn sợ làm cô đau.

- Nơi này không thể so được với dưới chân núi, buổi tối không nên chạy loạn lên, không may gặp phải chuyện nguy hiểm thì làm sao?

Khi hắn nghe thấy tiếng cốc vỡ tan bên ngoài, hắn biết là bản thân đã chấm hết rồi, nguyên lai hắn một mực chờ đợi giờ phút này – cô sẽ có phản ứng gì, hắn rốt cuộc không có cách nào để lừa gạt mình nữa, cô đối với hắn không hề có một chút ý nghĩa gì.

Hắn sai lắm rồi, mười phần sai, trong lòng hắn không phải là không sao cả, khi hắn làm tổn thương cô, đồng thời cũng tự làm tổn thương bản thân, mọi cảm xúc hỉ nộ ái ố của cô đều trong mắt hắn, hắn chú ý nhất

cử nhất động của cô, từ cái nhăn mày hay một nụ cười, cô tự tiện xâm nhập tâm hồn hần không cảnh báo, nếu cô hận hần, hần sẽ rất thống khổ.

Lúc này, Tống Oánh Tâm im lặng không nói một lời, hành vi của hần thực không có cách nào giải thích được, tự tay đâm cô một nhát dao vào tim, nhưng như thế nào lại ngồi đây chăm sóc vết thương cho cô? Đợi hần xử lý xong vết thương, cô lập tức đứng lên đi về phòng, cô thực sự mệt mỏi, đêm nay, cô rất rất mệt mỏi.

Trong lòng hần có tiếng nói vang lên, giữ cô lại, có thể là tay hần đã vươn ra, nhưng không hiểu tại sao lại dừng giữa không trung, phải nói gì bây giờ? Hiện tại hần không suy nghĩ gì được, trong đầu thực hỗn loạn, tâm hỗn loạn, bởi vì cho tới giờ hần chưa bao giờ suy nghĩ về phụ nữ, lần đầu tiên trong lòng hần mở ra với một người phụ nữ!

12. Chương 06

Trời rất cực sáng, đây là đêm dài nhất mà cô từng trải qua, trong lòng hỗn loạn, tổn thương, cô chỉ có thể duy trì tư thế nằm im, mắt nhìn xa xôi ngoài cửa sổ, ngóng mặt trời lên dần, thật buồn cười, tại sao không thể nhắm mắt ngủ đây? Cô muốn ngủ nhưng không ngủ được, một đêm nhiều hỗn loạn như thế, suy nghĩ trần trọc, sao có thể ngủ được?

Tuy rằng việc cô chỉ trích hành vi của Lôi Tân Dương là gây ra nhục nhã cho cô, nhưng chính cô rõ ràng, đây không phải nguyên nhân chính làm cô thương tâm, mà là cô không thể chịu đựng được việc hần cùng với một người đàn bà khác ở chung một chỗ như thế, đúng vậy, cô ghen, cho dù người đàn bà có tên Sunny kia chỉ là hạng chơi bời với hần, cô vẫn ghen tị với cô ta, ghen tị khiến cho lòng tự ái của cô bị tổn thương sâu sắc.

Cô luôn luôn muốn trốn chạy, kỳ thật lần đầu tiên gặp hần cho tới giờ, hình ảnh hần vẫn luôn trong tâm trí cô, cô cố gắng che dấu thật sâu, tưởng chừng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, nhưng không biết rằng, có cố quên bao nhiêu thì cũng không thể quên nổi.

Điều này làm cho cô thực sự thấy hoảng loạn, còn hơn hai tháng nữa, cô đối mặt với hần thế nào đây?

Không biết nằm trên giường đã bao lâu, đến khi bụng đói sôi ùng ục cô không kháng nghị nổi đành xuống giường.

Rửa mặt chải đầu xong, cô theo thói quen đi ra ban công hoạt động cho thư giãn gân cốt, nhưng phát hiện ngoài ý muốn, có người dậy sớm hơn so với cô, Lôi Tân Dương đã ngồi ở hoa viên, cùng với trợ lý của hần thảo luận bản thiết kế, trên tay hần là rất nhiều bản vẽ cùng giấy tờ, trợ lý của hần ngày nào cũng tới trình bày công việc, hần còn giúp cô và trợ lý làm quen. Trợ lý của hần lúc ấy về mặt si ngốc, đại khái không hiểu tại sao ông chủ của mình lại kết hôn như vậy.

Tại sao người đàn ông này lại anh tuấn như thế? Hai người khác nhìn được không tự chủ mà thất thần.

Hần đột nhiên ngẩng đầu lên, bốn mắt không hẹn mà giao nhau, hần mỉm cười với cô, cô giống như đứa trẻ làm sai chuyện, hoảng hốt lùi vào trong phòng, trong lòng vô cùng lo lắng, cô còn có thể đối xử hờ hững với hần sao?

Chần chờ hồi lâu, cô rốt cục vẫn phải chịu phận bất hạnh đi xuống lầu ăn điểm tâm, kiểu gì cũng phải đối mặt, phải làm cái bụng no đã.

- Nếu cô không xuống, tôi sẽ lên lầu bắt cô xuống.

Lôi Tân Dương đã ngồi ở bàn ăn đợi cô.

- Bác Hạ cùng dì Hồng tới muộn mới về, tôi bảo trợ lý mang bữa sáng tới đây, có cháo Quảng Đông, bánh nướng, bánh quẩy, sữa đậu nành, còn có sandwich dùng với trà sữa, cô ăn nhiều chút đi.

Coi như hấn không tồn tại, cô dùng sandwich cùng trà sữa, ăn xong đứng lên, hôm nay cô muốn cho mình tự do, đi ra ngoài làm một người phụ nữ hiện đại, để hấn một mình cô đơn ở nhà, tốt nhất không cần thận trọng ngã dập mặt trong nhà tắm đi, mặt mũi bầm dập như quý ấy, nhưng là, ngồi đối diện cô là người cô thầm thích, cặp mắt đen ngạo mạn kia khóa chặt cô lại, khiến cô như ngồi trên đồng lửa.

- Hôm nay cô đi cùng tôi, giúp khách chọn lựa đồ nội thất.

Có thể suy nghĩ là biết, phản ứng của cô lúc này đương nhiên là ngu ngốc ngồi tròn mắt nhìn.

- Tôi cần một người chụp ảnh bên cạnh.

Kỳ thật hấn hoạt động lại đã dễ dàng, nhưng là một khi khỏi hấn chân, hấn không còn cách nào sai khiến được cô, cho nên hiện tại hấn vẫn muốn làm “chân thọt.”

- Trợ lý của anh không phải đang ở đây sao? Vì sao không bảo anh ta đi cùng anh?

Hấn nghiệm việc sai khiến cô rồi sao.

- Cô nghĩ A Kỳ cả ngày đi sau mông tôi làm người hầu sao? Cậu ta còn phải giúp tôi xử lý chuyện văn phòng, còn phải thay tôi chạy ra công trường, sao có thời gian lãng phí cho việc vật vãnh kia?

Bình thường hấn làm chuyện gì cũng thích độc lập.

Lời này nghe xong khiến người ta thực không thích,

- Chẳng lẽ tôi lại đi theo mông anh làm người hầu sao?

- Đêm qua không phải cô còn theo tôi tính toán quan hệ vợ chồng sao? Lúc này chồng muốn cô giúp một việc không được sao? Còn nữa, tôi hiện tại lái xe không tiện, cô lái xe thay tôi đi.

Ách... đây gọi là ngậm bồ hòn làm ngọt, còn nói được gì đây? Hấn thật hiểu lấy lời nào chặn miệng cô lại, hại cô muốn phản bác cũng không còn lập trường, nhưng là không phục, không phục.

- Tôi không chắc lái được xe.

- Cô không biết lái xe sao?

Lôi Tân Dương nhú mày, cười như không cười, tuy nhiên nó khiến cho cô có cảm giác bị áp bách, cô hiểu, nếu câu trả lời của cô không đúng tâm ý hấn, hấn sẽ không để cho cô sống yên ổn, cho nên thừa nhận mình cũng biết lái một chút, hấn sẽ thỏa mãn. Tính cô thức thời, hấn nghe bác Hạ kể không ít sự tích của cô, ví như cô vì hai lão nhân gia kia mà học lái xe.

Vì cái gì mà cô phải giúp người đàn ông này lái xe? Vấn đề này Tống Oánh Tâm rên rỉ trong đầu không dưới mười lần, theo hấn từ phòng ăn cho tới nhà triển lãm, cô tức giận, hấn tới qua làm tổn thương cô như vậy, sao còn không biết xấu hổ mà vẫn sai khiến cô? Cô tức giận chính bản thân mình tại sao không thể kiên trì giữ khoảng cách với hấn.

Ngốc nghếch! Một lần nữa cô lại tự mắng bản thân, tức hấn là thế nhưng nhìn bộ dạng hấn cô đã mê muội, ... nhưng thực sự hấn thật đẹp trai...đợi chút, không phải cô cùng hấn tới chỗ này để làm việc sao, tại vì gì mà nhân rồi đứng một bên nhìn hấn đây?

Không có cách nào hơn, bởi vì hấn phát hiện ra cô thiếu mất khiêu chụp ảnh, hấn đành phải tự tay làm việc này, còn cô ở bên cạnh hấn giữ cái nạng, trông hệt như phạm nô tì.

Đột nhiên cô có cảm giác bị mắc lừa. Cúi đầu nhìn cái nạng trong tay mình, ... hấn, hấn không cần phải chống nạng, ... vậy còn muốn cô làm trâu ngựa cho hấn vì lẽ gì?

- Có phải tôi đẹp trai lắm không nào, như một lý hiển nhiên đúng không?

Lôi Tân Dương đột nhiên quay đầu nắm được vẻ chăm chú của cô, cười ha hả,

- Tôi biết, nhưng mà cô cứ nhìn tôi chằm chằm thế, tôi ngại lắm đó.

Mặt đỏ bừng liếc hắt một cái, Tống Oánh Tâm tức giận:

- Anh có thể tự do hoạt động theo ý anh.
- Thật sao?

Hắn giả bộ ngu ngốc vô tội.

- Anh không cần khinh người quá đáng, anh cảm thấy chuyện đùa giỡn tôi rất vui vẻ sao? Tôi không phải đứa trẻ ngu ngốc, từ giờ trở đi, anh đừng hòng tiếp tục sai khiến tôi.

Cô thật sự là kẻ ngốc, chán thương nhỏ ở chân hắt qua nhiều ngày như thế sao có thể chưa khỏi? Còn nữa, tối hôm qua hắt cùng đàn bà trong phòng làm chuyện cần rồi, chứng tỏ chân hắt sớm không còn đau, cô như thế nào lại ngu ngốc để hắt xỏ mũi tới đây?

- Tôi mời cô ăn cơm, cảm ơn cô mấy ngày nay đã chiêu cố.

Tuy rằng không còn được sai khiến cô sẽ mất đi niềm vui, nhưng điều giả dối bị vạch trần hắt cũng thoải mái.

- Không cần.

Nhưng hắt không có nghe cô nói, cô ngay lập tức bị hắt tha đi ăn cơm cùng, lúc sau thì bụng đã no căng thức ăn, còn phải theo hắt đi tản bộ trong công viên, gã đàn ông này quả thật đã biến cô thành người giúp việc.

- Tôi không biết cô tức giận thế, thực xin lỗi.

Đối mặt với Lôi Tân Dương sáng khoái giải thích, Tống Oánh Tâm không biết phải làm sao.

- Đêm qua không có chuyện gì xảy ra cả, chỉ là diễn kịch thôi, tôi nghĩ đối với em tôi không có chút ý nghĩa nào, nhưng là tôi sai lầm rồi, nhìn thấy em thương tâm, lòng tôi đau đớn, tôi không có cách nào không quan tâm đến em.

Từ lúc hắt gọi điện cho Sunny, hắt theo dõi nhất cử nhất động của cô, khi hắt ra đón Sunny đến, bảo cô ta cùng phối hợp diễn trò, Sunny là người nhân viên ở khách sạn, cho cô ta tiền, cô ta sẽ làm theo chỉ thị.

Sunny dựa theo kịch bản hắt đưa sẵn, bước theo vào phòng bắt đầu tạo ra âm thanh rên rỉ khiến người khác nghĩ là đang có chuyện trai gái, hắt lại cố ý không đóng kín cửa, để một khe hở, cô sẽ không kiềm chế được mà xuống lầu ngó nghiêng, quả nhiên như hắt dự liệu, mọi chuyện đúng ý hắt diễn ra, không ngờ rằng, hắt phải chịu hậu quả.

Trong lòng Tống Oánh Tâm khẽ run lên, nhưng cô vẫn thờ ơ lãnh đạm đáp lại hắt.

- Chuyện này với tôi không có liên quan.

Tối hôm qua nước mắt rơi thật nhiều, những điều ấy còn ghi sâu trong tâm trí cô, nếu như những điều này chỉ vì thỏa mãn ý nghĩ của hắt, vậy còn cô?

- Tôi xin lỗi.
- Xin lỗi thì có thể khiến chuyện hôm qua coi như không có sao?

Không thể phủ nhận, nếu đây chỉ là một vở kịch, cô có chút mừng thầm, nhưng hắt thực sự quá đáng, như thế nào có thể coi chuyện này đơn giản như thế?

Đúng vậy, chẳng lẽ hắt nói xin lỗi, giải thích rõ ràng, thì nhưng thương tâm tối qua của cô sẽ không còn sao?

Lý trí nói cho hắt biết, trong lòng cô bây giờ coi hắt như một tên hỗn đản, cô cố né tránh hắt, chuyện này đối với bọn họ có thể coi là chuyện tốt, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt khinh thường kia của cô dành cho hắt, đem hắt so sánh với đám côn trùng, hắt liền cảm thấy chuyện này không thể mặc kệ, ít nhất cũng phải giải thích đầu đuôi sự tình.

- Tôi có thể hiểu tâm tình của em, nhưng em cho rằng việc tôi giải thích với em thế này dễ dàng lắm sao?

Trong trí nhớ của hắn, câu “xin lỗi” hắn nói chưa qua mười lần, bởi vì không có chuyện tình gì, đương nhiên cũng sẽ không có sự giải thích đáng giá, hắn thậm chí cúi đầu tạ lỗi với một người như thế này, đối với hắn là chuyện rất khó khăn.

Thái độ này thực khiến người khác khó chịu, đã xin lỗi mà vẫn cứ đáng vẻ ngạo mạn thế kia sao? Hắn bị phụ nữ làm hư mất rồi, đáng tiếc cô không phải người phụ nữ kia,

- Anh có thể không thừa nhận lỗi của mình mà.

- Cô rốt cục muốn tôi tức đến khi nào đây?

Cô thật là người phụ nữ phiền toái nhất mà hắn từng gặp.... Ngay từ khi nhỏ đã chọc giận hắn cho tới giờ!

- Không phải anh hiểu rõ lòng phụ nữ sao?

Tổng Oánh Tâm khiêu khích.

Trùng mắt nhìn cô nửa ngày, Lôi Tân Dương phản kích nói bừa:

- Sớm biết nếu chuyện kia không khiến cô nổi giận, đêm qua thực không nên buông tha cho Sunny...

Gã đàn ông này thực đáng hận thấu xương!

- Tôi nói, chuyện này với tôi không hề có chút quan hệ.

Hắn sắp điên mất rồi, đây là tình huống gì vậy? Không phải giải thích rõ ràng là tốt rồi sao? Vì sao mà mãi không giải quyết xong? Rốt cục cô ta muốn thế nào?

- Anh đừng trùng mắt nhìn tôi mãi thế, cẩn thận rớt mắt tròng mắt ra ngoài.

Tâm tình của cô đột nhiên trở nên khoái trá, bức dọc tối qua tự nhiên bay đâu mất, bộ dạng của hắn kia như chọc vụn gãy cổ cô, thật là đáng yêu a, cô muốn không có người đàn bà nào có thể chọc giận hắn được như cô....

- Phụ nữ nhất định là động vật hẹp hòi nhất trên thế giới này!

Khẩu khí của hắn như một đứa trẻ.

Cô không lên tiếng, hiện tại ngồi hưởng thụ bộ dạng ẩm ướt tức tối của hắn, chứng kiến cảnh này thật là vui sướng trong lòng a!

Trời ạ! Đầu hắn càng lúc càng đau dữ dội, ai tới nói cho hắn biết, đối với người phụ nữ này nên làm gì bây giờ?

....

Tuy rằng hôm nay là một ngày khoái trá, nhưng nằm ở trên giường lại không hề buồn ngủ, một ngày 24h công việc bề bộn, tâm tình thì như được hâm nóng, nếu mỗi ngày đều như thế này, khẳng định mạng cô sẽ ngắn đi.

Cố gắng giữ bình tĩnh, thả lỏng cơ thể, cơn buồn ngủ sẽ tới, nhưng là vừa mới tìm cách chìm vào giấc ngủ thì lại có tin nhắn tới, đầu óc dựng đứng lên.

Là gì nữa đây? Cô lấy điện thoại lên:

- Trăng hôm nay rất đẹp, tôi đang ở hoa viên chờ cô, không gặp không về.

Giả vờ không phát hiện, tiếp tục ngủ chạng? Cách này là tốt nhất, nhưng là câu “Không gặp không về” khiến người ta không khỏi suy nghĩ, thật sự không để ý tới hắn sao? Đi, không đi, đi, không đi.... Ngồi dậy, Tổng Oánh Tâm thật sự muốn đánh người. “Lôi Tân Dương, anh thật sự là ác mộng của tôi, hành hạ người ta.”

Năm phút sau, cô xuống lầu, bởi vì lo lắng bị hắn mắng là ma nữ, cô mất chút thời gian sửa sang lại đầu tóc.

- Cô uống chút chứ?

Lôi Tân Dương ngồi trên tấm trải lên bãi cỏ, trên tấm thảm có một chai rượu vang cùng 2 ly thủy tinh.

Cô không có ý kiến, ngồi xuống một bên, cô không cần nói hần cũng sẽ rót rượu, quả nhiên, hần lập tức rót một ly, đưa qua cho cô, một chút chần chừ, cô nâng ly, giờ khắc này, cô lại gặp một Lôi Tân Dương khiến người khác muốn ôm lấy an ủi, bộ dạng cô độc này khiến cô không thể cự tuyệt.

- Thật kỳ lạ nha, không nghĩ anh cũng có nhã hứng thưởng thức ánh trăng.

Cô ra vẻ thoải mái.

- Cô có biết không, năm tôi lên ba, mẹ tôi bỏ lại tôi mà lên thiên đường không?

Ngẩn người ra chút, chủ đề này cùng với ánh trăng không có chút quan hệ nào, cô thực nghi hoặc, nhưng vẫn tỏ ra nghe hần nói, trước đây cô chỉ nghe Lôi gia gia khoe Lôi Tân Dương có bao nhiêu điều tốt, không có nói qua các chuyện khác.

- Thân thể mẹ không tốt, sau khi sinh tôi ra, sức khỏe lại càng yếu đi, rốt cục mẹ mất, tôi không hề có ấn tượng nào về mẹ, bởi vì vừa ra đời tôi đã được đưa về biệt thự sống cùng bà nội, bà nội chăm sóc tôi hết như một người mẹ.

- Bà nội của anh thực sự rất đẹp, là một người phụ nữ ôn nhu.

Lôi gia gia thường xuyên nhắc đến bà trước mặt cô.

- Đúng thế, bà nội đối với tôi cũng là mẹ, còn mẹ trong tôi không hề có chút ý nghĩa nào, nhưng, ba tôi lại si ngốc quyến luyến không thể quên được mẹ tôi.

- Mẹ anh là một người phụ nữ hạnh phúc.

Nhưng, cô không hiểu những lời hần nói này có dụng ý gì.

- Đúng vậy, mẹ thực là một người hạnh phúc, nhưng con trai của bà lại là người vô cùng bất hạnh, mẹ cướp đi toàn bộ tâm tư của ba, trong mắt ba chưa từng có đứa con trai này, khi tôi đi học, ông ấy không biết tôi học ở đâu, cũng không tham gia bất cứ cuộc họp phụ huynh nào, đối với chuyện nam nữ của tôi cũng không quan tâm, nói thực ra, ông ấy đối với tôi còn không bằng một người bạn.

Trong đầu hiện lên những lời nói hần đã từng nói qua, “Tôi cũng chỉ có một mình, mặc dù là có ba, nhưng sự tồn tại của ông ấy cũng như không tồn tại.” Hiện tại, cô rốt cục hiểu sự cô độc của hần từ đâu mà đến, hần nhất định có cảm giác một đứa trẻ bị cha bỏ rơi.

Tổng Oánh Tâm không tự chủ vươn tay ra, nhưng lại rút về ngay, người đàn ông ngạo mạn này nhất định sẽ không thích bị ôm.

- Anh hận ba anh sao?

- Cảm giác này không thể nói là hận, mà là chán ghét, ông ấy không hề có chút tiền đồ nào, tôi luôn tự nhắc bản thân, tuyệt đối không thể thành một người như ông ấy.

Cô cuối cùng cũng minh bạch rồi, Lôi Tân Dương nói cho cô biết, hần không muốn giống cha hần, si ngốc quyến luyến một người phụ nữ, cho nên tới nay, không chung tình với ai, chỉ là vui đùa, nhưng thành tích với phụ nữ càng huy hoàng bao nhiêu, hần tự cho mình tiêu sái bao nhiêu thì tìm hần lại cô đơn bấy nhiêu.

- Thực xin lỗi, tôi không có chuẩn bị tâm lý tốt để tiến tới với một người phụ nữ.

Dừng một chút, Tổng Oánh Tâm hồ hững cười.

- Anh không nên nói câu này với tôi, anh chuẩn bị hay chưa chuẩn bị cũng không liên quan tới tôi.

- Cô vẫn chưa hết giận tôi sao? Cô hiểu được những lời tôi nói đây, nhưng tôi xin thề, đêm qua không hề có chuyện gì hết.

- Tôi sẽ thử quên chuyện tối hôm qua.

Kỳ thật, biết được không có chuyện gì cô sẽ không canh cánh trong lòng, nhưng thái độ của hần khiến cô khó chịu.

- Tôi cần có thời gian.

Hắn thật lạ, cứ nghĩ giải thích rõ ràng cô liền vui vẻ chấp thuận hắn sao? Hắn đối với chính bản thân hắn không hề có niềm tin...

Lòng dạ cô sớm đã bị hắn chiếm cứ, nhưng đem lòng mình giao phó cho hắn, đối với cô là một quyết định trọng đại.

Lôi Tân Dương trừng mắt nhìn cô, cô hẳn muốn khiêu chiến với hắn, đây không phải là điều hắn mong muốn.

- Anh có suy nghĩ của anh, tôi có suy nghĩ của tôi, anh không phải tôi, tôi cũng không phải anh, không nên nói chuyện tôi với anh nhập làm một.

Cô để ý hắn, trong lòng cô có hắn, đây là điều không thể nghi ngờ, bằng không, tối hôm qua cô sẽ không hốt hoảng chạy ra khỏi biệt thự trong tình trạng như thế, sẽ không khóc loạn lên, sẽ không tức giận như vậy... Hắn cũng không tưởng tượng... sự thật là cô lại hung hăng hất cho hắn một gáo nước lạnh... Người phụ nữ này thực hiểu cách làm cho hắn mất nhuệ khí!

- Rượu này thật ngon.

Tống Oánh Tâm nói một câu không liên quan. – Nếu lần sau muốn uống rượu này thì tìm tôi uống cùng.

Hiện tại, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, hắn liền đưa tay ôm cô vào lòng, bình rượu cùng ly rượu bị đụng đổ, không sao cả, quan trọng là việc ôm cô.

Đụng chạm trong nháy mắt làm hắn mất lý trí, mà cô cũng mất bình tĩnh, giờ khắc này giống như bọn họ trông nóng đã lâu, khát vọng nhảy lên, dục vọng tràn trong từng mạch máu, từng tế bào trong cơ thể đều run rẩy.

Nếu bọn họ giờ phút này ở trong phòng ngủ, hắn tuyệt đối sẽ làm một màn quần quýt si mê cuồng nhiệt... nhưng lúc này hắn đành nín nhịn.

Một lát sau, Lôi Tân Dương gần như nỉ non:

- Tôi nên làm gì đây?

- Tôi .. tôi mặc kệ , tôi muốn đi ngủ, chúc ngủ ngon.

Ngay cả liếc mắt nhìn hắn cô cũng không dám, nhanh trốn về phòng.

Có thể suy đoán được, đây là một đêm không yên bình, trước mắt liên tục truyền đến tình cảnh vừa rồi khiến tâm hồn cô lay động, nhưng, dù sao hôm nay cũng đã mệt mỏi cả ngày, cuối cùng cô cũng mơ màng ngủ, trong mộng đều là hình ảnh của Lôi Tân Dương, hắn thật biết cách tra tấn cô, ngay cả trong giấc ngủ cũng không để cô được yên.

Lật mình một cái, cô cảm thấy thân thể mình va vào thứ gì đó, chắc là mệt mỏi quá nên tưởng tượng ra, tuy rằng ý thức đã tỉnh, cô lại không muốn mở to mắt, cứ muốn nằm trên giường, nhưng lúc này, có một luồng khí khác thường vây xung quanh, cô chậm rãi mở mắt, khuôn mặt tuần tú của Lôi Tân Dương đang cách mặt cô không tới 3centimet. Ngồi bật dậy, Tống Oánh Tâm kinh hãi mở trừng mắt:

- Anh làm gì thế, dọa người à?

- Cô không dậy, tôi chỉ có cách ở đây chờ cô dậy.

Một đêm này, hắn suy nghĩ rất nhiều, sự thực, hắn tuyệt đối không cho phép mình giống như ba hắn, không muốn vì một người phụ nữ khiến tâm trạng không yên, không muốn vì phụ nữ mà tâm tình rối loạn, đây chỉ là hành động của kẻ ngốc, nhưng, có thật hắn không muốn? Thẳng thắn một chút, những điều này đều muốn phát tác trên người hắn, hắn biết, hắn cảm nhận thấy, nếu không đưa tay ôm cô lại, nhất định hắn sẽ hối hận.

- Anh ở đây bao lâu rồi?

Cô lúc ngủ có nói mê không? Có chảy nước miếng không? Có há miệng to quá không? Trời ơi, bộ dạng xấu nhất của cô đều bị hắn nhìn thấy!

- Tôi không để ý thời gian.

Trời vừa sáng, hắn liền đứng bên ngoài cửa phòng cô, trong chốc lát, phát hiện cửa không có khóa, hắn chờ không được đi vào, ngồi ở bên giường chăm chú nhìn cô ngủ say, thời gian trôi qua bao lâu, hắn hoàn toàn không có cảm giác.

- Sao anh không gọi tôi dậy?

Cô cảm thấy mắt mặt quá đi!

- Cô không ăn no ngủ kỹ, sợ sẽ khó chịu, lúc đó sẽ trút giận lên khuôn mặt tuần tú của tôi.

- Nếu không muốn đánh thức tôi, sao anh không chờ bên ngoài?

Vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc, hắn nói ra suy nghĩ của hắn, cô ngay lập tức ngồi nghiêm chỉnh, tuy rằng mới ngủ dậy nhưng cô tinh tường nhận ra sự khẩn trương của hắn.

- Chúng ta bắt đầu lại được không?

Khẩu khí Lôi Tân Dương có chút cẩn thận.

Loại tình huống này khiến người ta không biết đáp lại như thế nào, cô không ngờ sáng sớm đã phải tiếp nhận điều này.

- Cô biến thành người câm rồi sao?

Hắn nhin không được nhú mày.

- Anh muốn tôi nói cái gì?

Tổng Oánh Tâm mất tự nhiên, lấy tay chải tóc rối, – Tôi không biết, tôi muốn nghĩ rõ ràng.

- Chuyện này có gì mà phải nghĩ rõ ràng? Chúng ta bắt đầu lại, hẹn hò, đi chơi, từng bước một trước khi đến giai đoạn kết hôn.

- Anh thật là, nói được liền được sao? Dựa vào cái gì?

Xoa xoa hai tai, cô giống một đứa trẻ ngái ngủ, – Tôi vừa mới tỉnh ngủ, trong đầu chưa có thanh tỉnh, hiện tại cái gì cũng không biết.

Hắn rốt cục đang làm gì đó? Chưa từng có người phụ nữ nào để bộ dạng này trước mặt hắn, cô hoàn toàn làm hắn tức giận rồi... Quên đi! Hắn tức giận đứng dậy rời phòng.

Nói thực ra, tình huống trước mắt thật buồn cười, hai người bọn họ giống như hai đứa trẻ không thống nhất được quan điểm, tự làm mình khó chịu, nhưng cô không cười nổi, cô không phải không hiểu được, Lôi Tân Dương vừa nói với cô những lời không thể tưởng tượng được, hắn thật sự để ý cô, nếu không sẽ không thay đổi lập trường chỉ trong vòng mấy giờ đồng hồ như thế, một khi đã như vậy, cô vì điều gì mà không thể nói gật đầu đây?

Từ khi bắt gặp ánh mắt của hắn, cô biết, cô không trốn thoát được bùa chú của người đàn ông này, cô rất muốn vươn tay ra cầm lấy tay hắn, nhưng cô lại không có chút lòng tin nào với chính bản thân cô, cô có cách để gạt đi ám ảnh của người cha hắn trong lòng hắn sao? Cô có bản lĩnh đó sao?

Tuy rằng bề ngoài thâm trầm bình tĩnh, giống như trời sập xuống cũng không đổi sắc mặt, nhưng thực tế, nội tâm cô cũng chỉ là người bình thường, yếu ớt, Lôi Tân Dương có nỗi sợ hãi của hắn, lẽ nào cô không có đây? Bà nội, ba mẹ, ông nội, những người cô yêu thương nhất đều lần lượt rời bỏ cô mà đi, “nỗi đau” này đối với cô là vô cùng lớn, nếu được, cô không muốn nếm tiếp mùi vị của sự đau đớn này.

Tâm tình của cô hoảng loạn, nếu hắn không cần cô, cô còn có thể phản kháng, nhưng nếu hắn giống như đêm qua, liệu có chống đỡ được không? Rất muốn ôm hắn, nhưng lại cũng sợ ôm hắn, nên làm thế nào cho phải?

13. Chương 07

- Rốt cục cô ấy muốn gì chứ?

Lôi Tân Dương bị vấn đề này bức điên, phụ nữ tại sao lại phiền toái như vậy?

Cùng lúc nhận được điện thoại xong, Lục Hạo Doãn cùng Diêm Nhược Thiên đã an vị tại quán bar của khách sạn Diêm thị bởi hắn uống rượu, thực ra 2 vị này rất thức thời, không có bỏ lại hắn mà “chạy lấy người”, ít nhất cho tới bây giờ, bọn họ bởi hắn uống một ly rượu, vẫn không có dấu hiệu chuẩn bị chạy lạc.

Lục Hạo Doãn cùng Diêm Nhược Thiên rất có tính nhẫn nại, không hỏi hắn bất cứ chuyện gì, bởi vì không ai muốn trêu chọc đại thiếu gia hắn khi đang uống rượu giải buồn, từ trong đáy lòng bọn họ đều có đáp án, huống chi hắn không có khả năng nhẫn nhịn lâu, đợi một lúc sẽ tự động phát tác oán khí.

Quả nhiên, tới ly rượu thứ hai, hắn tựa như súng liên thanh bắt đầu kêu ca, hắn chưa bao giờ cùng ai chia sẻ thế giới nội tâm, dù là bạn tốt cũng không ngoại lệ, nhưng hắn cái gì cũng hướng cô khai hết, thậm chí ngay cả chuyện hẹn hò yêu đương, lời ngây thơ như vậy cũng nói ra, cô còn có cái gì không hài lòng? Hắn chỉ cần nháy mắt đối với cô tiến từng bước từng bước, sự tình này đối với hắn là gian nan cỡ nào, cô rốt cục là muốn thế nào?

Khẽ lắc đầu, tuy rằng cùng là đàn ông, nhưng Lục Hạo Doãn đối với “Đại nam nhân” này hoàn toàn không tán đồng.

- Cậu muốn cùng cô ấy yêu đương hẹn thề, thì cô ấy phải cùng cậu yêu đương hẹn thề sao?

- Tôi không có trực tiếp kéo cô ấy lên giường mây mưa thất thường, việc này có cái gì không đúng?

Lôi Tân Dương vẫn thấy là rất đúng lý hợp tình, đây là đương nhiên, hắn cũng đã tưởng tượng đêm qua cứ như vậy trực tiếp lấp kín miệng của cô, sau đó hợp lẽ biến cô thành người phụ nữ của hắn, như vậy thì bọn họ không cần tranh cãi nữa.

Nếu mong đợi nhồi vào trong đại não hình ảnh tình dục có thể phổ ra nhạc trữ tình nhẩn nhai, lời nói kia tuyệt đối là người si nói mộng!

- Cậu đã quên hẹn hò, nói chuyện yêu đương phía trước còn có một đoạn quá trình sao?

- Cái gì là quá trình?

Hắn đột nhiên có cảm giác mình biến thành một kẻ ngu ngốc.

- Cậu nói rõ ràng hơn chút đi, người trước kia chưa từng phải đi tìm phụ nữ, hắn đầu óc mơ màng lắm.

Diêm Nhược Thiên hảo tâm nhắc nhở Lục Hạo Doãn.

- Tổ hiểu, ai cũng đều biết rằng trước tiên phải theo đuổi, sau đó mới yêu đương.

Lôi Tân Dương không nhịn được nhú mày, khẩu khí hai người này coi hắn như trẻ lên ba đàn độn. . . Được rồi, hắn tại phương diện này quả thật không bằng cả học sinh tiểu học, nhưng thật là chó chê mèo lắm lông, thật sự làm cho người ta không phục!

- Chẳng lẽ hai người đã từng theo đuổi phụ nữ sao?

Nhìn nhau cười, bọn họ hai người rất ăn ý nói:

- Chưa có gặp qua Lợn, nhưng chỉ ít đã ăn qua thịt lợn.

Hai người này cũng không thể tìm được từ hình dung cho thỏa đáng sao? Nhưng lúc này hắn an phận ngậm miệng.

- Nếu muốn giành được tâm của mỹ nhân, vậy trước tiên nghĩ ra biện pháp đả động đến tâm người ta, nếu không, cậu dựa vào cái gì muốn người ta cho cậu cơ hội?

Đúng vậy, hẳn cho là đương nhiên, nghĩ đến hẳn nguyện ý cùng cô nói chuyện yêu đương, cô nên cùng hẳn nói chuyện yêu đương, bởi vì từ xưa tới giờ, phụ nữ luôn chiều ý, lấy lòng hẳn, trong tâm của hẳn nhưng chưa từng có ai, tại sao cô lại khó chịu như thế? Giống như cô nói, hẳn luôn tự cho là đúng, hẳn nói như thế nào sẽ như thế, dựa vào cái gì?

- Cậu hẳn đã nghe qua một câu —— liệt nữ sợ nam quân, nếu cậu thật sự có lòng, tuyệt đối không cần lo, cô ấy sẽ thoát được khỏi lòng bàn tay cậu, có chăng, nhớ thu hồi sự ngạo mạn của cậu, Tâm Tâm nha đầu là một người phụ nữ rất có chính kiến, cứng đối cứng sẽ chỉ làm cậu rơi thảm hại hơn.

- Đúng vậy, Tâm Tâm nha đầu ăn mềm không ăn cứng, nếu cậu dùng ngôn ngữ kích thích cô ấy, cô ấy tất nhiên sẽ cãi lại, đảm bảo cậu sẽ bị cô ấy sửa cho tới mức phải gào thét lên, nhưng cậu giả bộ đáng thương, cô ấy sẽ mềm nhũn mặc cho cậu tùy tiện.

Đây là Diêm Nhược Thiên kết luận từ lúc Tâm Tâm ở cùng Lôi gia gia.

Tâm Tâm nha đầu. . . Lôi Tân Dương thật sự rất không thích điều này, không ngờ, hai người này so với hẳn còn biết rõ người phụ nữ kia hơn!

-Hai người không được gọi Tâm Tâm nha đầu.

Hắn bỏ qua nhiều thời gian, không có cách nào tìm lại được, nhưng hẳn tuyệt đối không cho phép hai người kia tiếp tục gọi vợ hẳn là “Tâm Tâm nha đầu”.

Người kia tính rất so đo, đây là thói quen của bọn họ, lại không có gì hàm ý đặc biệt gì, chẳng qua, bọn họ không cùng hẳn tranh luận, hẳn đã bị độc tố tình yêu ăn mòn đến mức đầu óc không còn bình thường, tên gia hỏa này rất khó khai thông, chỉ hỏi một câu, nên xưng hô như thế nào đây?

“Chị dâu.” Cả hai cùng nhăn mặt, nghe cứ như gọi một phụ nữ trung niên vậy. Tâm Tâm nha đầu nhỏ hơn bọn họ một người sáu tuổi, một người năm tuổi, “chị dâu” có phải là làm cho cô ấy già đi? Nói như vậy cũng có đạo lý, hẳn tiếp nhận phê bình của bọn họ, sửa lại thêm một lần.”Chị dâu nhỏ.”

Mất trọn trắng, sao cứ nhắc chữ “chị dâu” mãi thế? Bọn họ cùng Tâm Tâm nha đầu có cần thiết khách khí như vậy không? Chẳng qua, lúc này đây hẳn không muốn biết cho cả hai người kia dị nghị điều gì, chuyện này như vậy đã được định án, sau này bọn họ chỉ có thể gọi vợ hẳn là “Chị dâu nhỏ”

Tuy rằng bạn tốt nói đúng cực kỳ, nếu muốn thắng được tâm mỹ nhân, vậy trước hết phải nghĩ biện pháp đả động tâm người ta, nhưng Lôi Tân Dương động chạm đến Tổng Oánh Tâm, toàn sự tình phát triển ra đã thay đổi.

Đây là ý gì? Ví dụ đầu tiên.

Vốn, hẳn nghĩ muốn “Mời” giai nhân đến một bữa tối dưới ánh nến đầy lãng mạn, nhưng cuối cùng lại diễn biến thành “Bắt buộc”, nhưng loại tình huống này cũng không nghiêm trọng, khi bọn hắn đến khách sạn Diêm thị, đáp trên thang máy khẩn cấp lên thẳng đến tầng cao nhất, đứng ở cửa phòng tổng tài chuyên dụng, bi kịch của hẳn mới chính thức phát sinh.

- Lôi Tân Dương, anh muốn chết a!

Cô hung hăng đá vào chân hẳn một cái, hẳn đau quá liền ngồi xồm xuống.

- Tại sao em cứ sử dụng bạo lực với tôi?

Hắn không thể tưởng tượng nổi trừng mắt nhìn cô.

- Anh nghe rõ cho tôi, tôi không phải loại phụ nữ tùy tiện, anh đừng mơ tưởng dùng cách đối phó những người phụ nữ khác để đối phó với tôi, cẩn thận tôi đá rơi mạng của anh đấy!

Mặc kệ lời này có phải nói nhảm hay không, cô thật sự rất muốn đâm đạp lên hẳn một phen, tên hỗn đản này, không ngờ mang cô tới phòng khách sạn!

Mấy ngày nay, cô bị những lời hấn nói làm cho đầu phát điên lên, rốt cục là có muốn bắt đầu lại với hấn không? Đối mặt với sự cự tuyệt cô, hấn có buông tha hay không? Cô sợ sự truy đuổi của hấn, rồi lại chờ mong hấn làm cho cô không thể chống đỡ, cô phân vân lưỡng lự không đưa ra nổi quyết định, tưởng chừng sắp phát điên thì hôm nay, hấn có động tác, không nghĩ tới hấn lại đưa cô tới nơi này, là muốn ức hiếp cô sao ?

Run mất một hồi, Lôi Tân Dương cuối cùng phản ứng.

- Em nghĩ gì thế? Chúng ta tới nơi này ăn cơm, không phải tới nơi này thuê phòng.

Được rồi, trong đầu hấn khó tránh khỏi xuất hiện hình ảnh sắc dục, đứng dưới ánh đèn rực sáng hừng hực, có rượu nguyên chất trợ hứng, hai người hợp tình hợp lý nam nữ hoan ái trên giường một cách thuận lợi, hết thảy đêm nay trở nên cực kì hoàn mỹ, đương nhiên, điều này chỉ là ảo tưởng mà thôi, làm sao dám vọng tưởng cô ấy dễ dàng bị lừa gạt như vậy?

- Chỗ này là chỗ ăn cơm sao? Trông chả khác gì phòng cho thuê cả.

Tống Oánh Tâm cho rằng hấn lại nói xạo, nhưng khẩu khí rõ ràng đã dụi đi .

- Tôi đặt tiệc trong phòng này, đợi một lúc sẽ có người phục vụ của khách sạn phục vụ cho chúng ta.

Người phục vụ khách sạn đương nhiên không có khả năng phục vụ từ đầu đến đuôi, chẳng qua, việc tương đối trọng yếu là hấn trước tiên nên chứng minh mình trong sạch.

Nghe vậy, cô ngượng đỏ mặt.

- Tại sao anh không nói rõ ràng ngay từ đầu? Đàn ông dẫn phụ nữ tới nơi như thế này, hầu hết đều có ý đồ bất chính, người bình thường đều đã có ý nghĩ kỳ quái này, hơn nữa, sao anh lại muốn dùng bữa tối ở một nơi như thế này?

- Chỗ này có thể quan sát được cảnh đẹp ban đêm của Đài Bắc, chúng ta cũng lại không bị ai quấy rầy, thoải mái thưởng thức bữa cơm, Nhược Thiên nể mặt em, mới quyết định cho tôi mượn chỗ này đó.

- Xin lỗi, tôi hiểu lầm, tôi không nghĩ ra được điều này.

- Quên đi, em không cự tuyệt tôi đi vào cùng ăn cơm chứ.

Bữa cơm này bọn họ ăn thật sự rất hứng thú, nhưng không khí trên, thiếu đi mong chờ ban đầu của hấn, cho nên với hấn mà nói, lại thất bại thảm hại

Chiều thức giống nhau làm đi làm lại thì sẽ vô nghĩa, vả lại phòng ngủ trong tim của cô cường đại như vậy, cho dù hấn đã được dạy trước và có cơ hội đánh vào, nhưng khó bảo toàn vận mệnh sẽ không phát sinh ngoài ý muốn.

Chuyện này khiến hấn ghi nhớ rõ một điều, Tống Oánh Tâm không giống kiểu phụ nữ trước kia hấn thường lui tới, chịu bài bố dễ dàng như vậy, đối với cô, hấn phải bỏ đi bộ dạng nam nhân ngây thơ, bởi vậy, hấn đưa ra một bó hồng đỏ rực tuyệt đẹp, hoàn toàn không nghĩ tới, hấn lại mang đến bi kịch cho một người.

- Làm cái gì vậy?

- Khẽ lui về sau một chút, Tống Oánh Tâm nhìn bó hoa hồng trên tay của hấn, không nhận được nhú mày.

- Tặng em.

Lôi Tân Dương cũng không nhận được nhú mày, đây là phản ứng kiểu gì thế? Còn tưởng rằng cô thích hoa hồng chứ, nhưng nét mặt của cô vì cái gì giống như vừa nhìn thấy một con quái vật đáng sợ?

- Anh tặng tôi hoa để làm chi?

Hôm nay là sinh nhật của cô sao? Đương nhiên không phải, cô sinh vào tháng ba mùa xuân, nắng chói chang của ngày hè cùng cô không có chút quan hệ nào cả.

Hấn có phải là nên đâm ngực dậm chân? Người phụ nữ này tuyệt đối có bản lĩnh bức điên hấn! Nhưng hấn đành buông tiếng thở dài, không được tự nhiên cầm chặt bó hoa nhét vào trong ngực của nàng, sau đó lớn tiếng tuyên cáo,

- Tôi muốn theo đuổi em.

Lời của hắn khiến đầu óc cô trong giây lát ngưng toàn bộ suy nghĩ, tuy nhiên, cô vẫn giữ khoảng cách với bó hồng.

- Nếu không theo đuổi em, chúng ta làm sao tiến tới yêu đương được?

Thì ra là thế, nam nhân theo đuổi nữ nhân hình như không tránh khỏi được chuyện tặng hoa này. . . Không xong! Cái mũi của cô. . . A, a, không kịp rồi, hắt hơi vẫn đánh đến đây. Tống Oánh Tâm vừa chạy vừa vút nhanh bó hoa hồng trong tay, bởi vì lực rất mạnh, vì thế bó hoa nện lại mặt Lôi Tân Dương...

- Em mãi cảm với phần hoa?

Hắn cứng ngắc giống như một pho tượng, bắt chấp đóa hoa rơi trên người, lại bị gai cào hai bên má, đột nhiên hắn cảm thấy mình rất ngu xuẩn.

- Đúng vậy, tôi không thích ai tặng hoa hết.

Cô rất muốn cười, nhưng lại không dám cười lớn, làm sao bây giờ đây? Sắp không nín được, thật đau khổ a! Nếu có thể, cô thật muốn cầm máy ảnh đem chụp Lôi Tân Dương trước mắt, bởi bộ dạng buồn cười này có lẽ sẽ không xuất hiện lại.

Hình ảnh trong quá khứ chậm rãi hiện lên, lúc cô nhận được hoa của người hâm mộ, cũng là một bó hồng, cô cũng không có để sát hoa vào mũi, mà là đem bó hoa hướng ra xa, mà hắn chỉ có nhớ khi đó cô cầm bó hoa, không phát hiện ra hành động bất thường của cô.

- Không được cười!

Cô hại hắn biến thành bộ dạng này, không biết xấu hổ còn cười lớn tiếng như vậy.

Ngượng ngùng, cô không cẩn thận cười lớn. . . cố gắng che miệng lại, cho đến khi nuốt tiếng cười chui vào bụng, cô làm bộ vô tội nháy mắt

- Xin lỗi!

- Tại sao em không nói trước cho tôi biết?

- Làm sao tôi biết anh sẽ tặng hoa cho tôi?

Tuy rằng phần lễ vật này khiến cô ăn không tiêu, nhưng trong lòng vô cùng ngọt ngào, hắn chưa từng làm qua chuyện này, xem ra, hiện tại hắn là thật tâm “Theo đuổi” cô, cảm động sao? Có như vậy một chút.

Không lời nào để nói, đây là sơ sót của hắn, dù sao không thể tặng hoa, vẫn còn nhiều thứ có thể thay thế được, thí dụ như phụ nữ đều thích châu báu trang sức, hắn sẽ chọn lựa một cái rất thích hợp cho cô, ví dụ như vòng cổ kim cương.

- Anh muốn đưa cho tôi sao?

- Hắn quả thực không quen tặng đồ, chẳng qua có kinh nghiệm trước đó một lần, cô rất nhanh có thể hiểu được tình hình.

- Em mở ra xem thích không?

Vừa mở ra đã thấy, thật sự là làm cho người ta kinh diễm, rực rỡ nhưng lại thanh lịch, làm sao có người không thích? Nhưng, Tống Oánh Tâm không thể không cự tuyệt.

- Thứ này tôi không nhận được.

Lôi Tân Dương không hiểu ý của nàng .

- Lúc này cao hứng còn mang lên cổ thử, tại sao không nhận được?

- Anh không biết sao? Tôi chưa bao giờ mang vòng cổ.

Đúng vậy, hắn quả thật chưa thấy cô mang vòng cổ. . . Không chỉ có vòng cổ, khuyên tai, đồng hồ cái gì cũng không có.

- Sao nữa đây? Chẳng lẽ em mẫn cảm với vòng cổ nữa sao?

Hắn tùy tiện nói, đương nhiên không biết khéo như vậy, không nghĩ tới, cổ tình chính là trùng hợp như vậy!

- Không sai mà, phản ứng lần này của anh thật đúng là nhanh, da thịt tôi đối với vòng cổ, hoa tai hoặc vật phẩm trang sức hoàn toàn không hợp.

Bắt đầu là những bệnh nhỏ như sởi, nếu đeo hai ba giờ, miễn cưỡng còn chịu được, nhưng đeo lâu lại không được, bởi vậy cô cẩn thận không gây thương tích cho da thịt mình.

Tống Oánh Tâm lại một lần nữa làm hắn cảm nhận được tư vị “Mặt xám mày tro”, hắn chưa bao giờ biết theo đuổi một nữ nhân vất vả như vậy, nữ nhân này không đơn giản là từ nhỏ đã hận hắn, hay là từ nhỏ tra tấn hắn, như thế nào lại phiền toái như vậy?

Tuy rằng hắn theo chủ nghĩa vô thần, nhưng mà hắn đột nhiên có một loại cảm giác mãnh liệt, đây nhất định là ông trời đang trừng phạt hắn, lúc trước hắn làm khổ nữ nhân, lúc này đến phiên này nữ nhân tới trừng phạt hắn. Quên đi, hắn đã nhận thức được, ai bảo hắn bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vì thắng được nhân tâm của giai nhân, mặc kệ sẽ gặp bao nhiêu đau khổ, đây đều là hắn phải trả giá .

Nhưng, tại sao tình hình lại theo chiều hướng đi xuống dần thế này? Trời ạ! Hắn hốt hoảng phát điên mất thôi!

Từ khi Lôi Tân Dương theo đuổi, Tống Oánh Tâm đương nhiên cũng không cần chờ trước biệt thự, chuyện thứ nhất của cô chính là quay về nhà mình quét tước, để tránh bụi đóng đầy, chuyện thứ hai chính là cùng bạn thân uống cafe.

- Tuy rằng tớ trải qua nhiều tình yêu, nhưng nghe người ta nói tình yêu có thể cho một nữ nhân trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người, tớ chưa bao giờ chưa thấy, rốt cục đã kiến thức được ma lực của tình yêu.

Lý Tử Duyệt trêu chọc nhìn vào bạn mình đang rạng rỡ. – Nhưng tại sao không nói một tiếng cho tớ biết sớm.

- Tớ tớ nào có yêu đương gì?

Tuy rằng nói không có, cô lại hoảng hốt đỏ mặt. – Sao không hỏi tớ những ngày qua ở biệt thự làm sao?

- Chuyện như vậy không cần hỏi, tớ xem mặt của cậu sẽ biết, ai là Bạch Mã Vương Tử khiến cậu động tâm?

Cô không nhịn được phì cười.

- Cậu cho tớ là tiên nữ không thể nói chuyện yêu đương sao?

- Ha ha, thừa nhận đi! Sao phụ nữ bọn mình luôn không thành thật như thế? Chẳng lẽ Bạch Mã Vương Tử của cậu mà cậu không nhận ra sao?

Đột nhiên trừng mắt to, Lý Tử Duyệt trong óc hiện lên một cái ý niệm khó có thể tin.

- Đợi chút, vị Bạch Mã Vương Tử này không biết có phải là Lôi Tân Dương hay không?

Tâm Tâm hiện tại thân phận là “phụ nữ có chồng”, cô ấy không có khả năng đi ra bên ngoài cùng người đàn ông khác phát triển quan hệ nam nữ.

Tống Oánh Tâm nhấc tay thề với trời, cô kiên trì không có nói chuyện yêu đương, chẳng qua, về chuyện cô cùng Lôi Tân Dương xảy ra gần đây, cô thật sự rất phiền, cần bạn tốt cho ý kiến, làm cho tâm mê man của cô có thể tìm được đường ra.

- Cần gì phải hỏi ý kiến tớ? Kỳ thật đáy lòng cậu đã có đáp án, chính là không muốn đối mặt, cho dù tớ nói cho cậu dừng cảm đi yêu một lần, nếu cậu có ý định trốn tránh, lời tớ nói chẳng qua là vô nghĩa. Không ai có thể đảm bảo tương lai, bởi vì chúng ta đang sống ở hiện tại, giờ khắc này.

Đúng vậy, cô nên thành thật đối mặt !

Tuy rằng hấn “Theo đuổi” rất ngốc, nhưng sự mộc mạc cũng khắc vào lòng của cô, đời này hấn sẽ không đối với một phụ nữ nào mà lo lắng như thấy. Có lẽ cô đối với bản thân không có sự tin tưởng, mặt khác lại muốn vì hấn mạo một lần hiểm, cho dù trong lòng vẫn âm ỉ vết thương cũ, ai bảo từ trái tim cô bị hấn đánh cắp ngay từ lần đầu gặp mặt, ngoại trừ hấn, không có ai có thể làm được điều ấy.

Nhưng, từ ngày xảy ra sự kiện vòng kim cương kia, Lôi Tân Dương đến nay không hề động tĩnh, cho dù cô quyết định bày tỏ lòng mình cũng không có cơ hội.

Kỳ thật mấy ngày nay, trong lòng cô tràn ngập các loại phỏng đoán, hấn là cố ý hoãn binh sao? Hay là, hấn không biết tiến hành bước tiếp theo như thế nào? Hoặc là, hấn nghĩ muốn buông tay?

Cô không thích suy nghĩ nhiều, bởi vì càng nghĩ càng hoang, nếu hấn thật sự lùi bước, cô làm sao bây giờ? Nếu không có tiến triển tốt, đến thời hạn ly hôn thì sao? Nếu ly hôn, lòng cô không có cách nào yên bình trở lại.

Hấn nói cô từ nhỏ làm hấn tức chết, ngược lại trước đến giờ hấn cũng là người tra tấn lòng cô, vì sao hấn luôn khiến cô không được an bình?

Tổng Oánh Tâm cùng bạn uống cafe xong, hai người cùng nhau đi shopping, không khí nhộn nhịp, cả hai đi dạo cả buổi, không nghĩ là mua gì, không ngờ cũng khuân về vô số đồ.

Về đến biệt thự đã là hơn 10h tối.

Tiến vào biệt thự, nàng nhìn thấy trên mặt đất xa xa có ánh nến, tâm cả kinh, bắt giắc đi nhanh, ánh mắt như nhảy múa điên cuồng theo ánh nến hình trái tim!

“- Em khiến tôi phát điên mất!

Lôi Tân Dương ngồi ở bậc thang trước cửa, thoạt nhìn đáng thương giống một đứa trẻ bị bỏ rơi. – Tôi nghĩ thật nhiều, làm như thế nào mới có thể đả động lòng của em? Đau đầu muốn chết, đầu óc trống rỗng, duy nhất nghĩ đến ba chữ nay, tối nay tôi nói cho em biết, mong em sẽ mềm lòng, đừng tra tấn tâm chân tình của tôi nữa.

“Tôi cần em” —— ba chữ vô cùng đơn giản mà lại khiến lòng của cô rung động, tim đập loạn nhịp, điều này ngược lại với tính cách ngạo mạn trước đây của hấn. . . Đúng vậy, cô sao có thể không mềm lòng đây?

- Chỉ có thanh niên 17, 18 tuổi mới nghĩ ra chuyện này.

- Hiện tại tâm tình anh cũng như đám thanh niên 17, 18 tuổi vậy.

Dùng nền xếp hình trái tim, ở giữa là ba chữ “Tôi cần em”, việc này hấn từ trước tới nay không thể nào tưởng tượng ra, như thế nào lại có thể làm được? Hấn chỉ nghĩ, nếu tỏ ra đáng thương với cô, cô nhất định sẽ mềm nhũn.

- Anh quên mình đã nhiều tuổi rồi sao, không suy nghĩ gì thế? Làm thế này rất nguy hiểm.

Tuy rằng nền này dày và cứng, không dễ dàng bị gió thổi ngã xuống, nhưng “nghịch với lửa” rất nguy hiểm.

- Nếu không mạo hiểm nguy hiểm, làm sao em hiểu hết tâm chân tình của anh? Anh thật sự bị em làm cho loạn trí rồi.

Ra vẻ buồn rầu đích cau mày, Tổng Oánh Tâm liếc mắt nhìn hấn, ra bộ buồn rầu nói,

- Thật sự là không xong, tôi đột nhiên cảm giác như trâu già gặm cỏ non vậy.

Nháy mắt, khuôn mặt Lôi Tân Dương cứng ngắc trong ánh nến, nhảy dựng lên, hấn bước nhanh về phía trước, cô kinh hoảng hô lên, trên mặt đất đều là nền đang cháy, đây cũng không phải là đùa giỡn, hấn an toàn vượt qua chỗ nền đó đến trước mặt cô.

- Tôi không chạy trốn, sao anh lại gấp như thế?

Cô vừa buồn cười vừa thẹn nói.

Hắn có thể nào không vội đây? Rốt cục có thể bạo gan ôm cô vào lòng, hung hăng ngăn chặn miệng của cô, mà hắn cũng quả thật làm cho ý niệm kia thành hành động, hai người không áp chế được nội tâm, nhiệt tình quần quýt.

Mãi cho đến lúc rời ra, hắn hay là không an phận, chuyển nụ hôn ra vành tai cô, rồi trượt xuống cổ.

- Tại sao em lại khiến anh mê mẩn như thế? Thực khiến anh nhịn không được muốn ăn sạch em.

- Anh đừng vọng tưởng lừa tôi lên giường.

Thân thể tuy run rẩy không thôi nhưng chút lý trí còn sót lại trong đầu nàng lên tiếng.

Nhưng mười phút sau, cô bị hắn lừa từng bước một tới bên giường.

- Anh là đồ vô lại a!

- Anh không muốn phải chờ đợi nữa, nếu không mau chóng bắt em làm người phụ nữ của anh, anh thật sự không ngủ ngon được.

Hắn khẩn cấp vô cùng, chờ không kịp vội cởi quần áo của chính mình, cô vừa nhìn thấy thân thể hắn, đầu óc đã không còn nghĩ được chuyện gì nữa.

- Đợi chút. . . Nén ở dưới lâu. . . Không thể bỏ vậy được. . .

Cô biết chủ ý hiện tại của hắn, đang muốn dùng sắc đẹp bức cô đi vào khuôn khổ, cô muốn chống đỡ lại a.. . . Không được, miệng khô lưỡi khô, toàn thân vô lực, căn bản, cô không thể nào chống đỡ được vẻ đẹp quyến rũ của hắn.

- Anh đã sớm an bài tốt, em không cần lo lắng chuyện kia, hiện tại em chỉ được nghĩ về anh thôi.

Quả thật, hiện tại trong mắt cô chỉ có hắn, bởi vì thân hình vạm vỡ kia đang gần sát bên cô, sao cô có thể nghĩ tới chuyện gì nữa? Tim nhảy loạn lên thành thịch, máu sôi trào giống như muốn phun ra, đầu óc thật là trống rỗng, đầu hiện lên vô vàn câu hỏi tại sao tại sao không có đáp án,

Đôi môi mãnh liệt đi xuống bên dưới, Lôi Tân Dương trêu chọc mọi cảm giác của cô, hai tay bận rộn cởi đồ của cô, không đến một phút đồng hồ, thân thể của hai người đã không còn vật cản, bàn tay khẽ thăm dò từng tấc trên cơ thể đối phương....

Một đêm triền miên, hắn dường như không hết thỏa mãn. Như một mảnh hổ đang ngẫu nhiên con cừu non. . . Không, dùng từ con cừu để hình dung người phụ nữ này không chuẩn xác, mà là cọp mẹ, bởi vì cô rất nhanh để cho hắn phát ra tình cảm của hắn, cũng có lúc buộc hắn xuất khẩu ra ác ngôn, giờ khắc này hắn hoàn toàn lĩnh ngộ, ngàn vạn lần không thể xem nhẹ nữ nhân, nếu không tại sao lại nói là “phụ nữ lòng dạ rắn rết”, mà không phải “nam nhân lòng dạ rắn rết”? Nam chân nói chung đều là bại tướng dưới tay nữ nhân....

14. Chương 08 Part 1

Đây chính là hạnh phúc sao? Mở mắt ra, điều đầu tiên nhìn thấy chính là nam nhân âu yếm bên mình, nhìn qua một lần ngũ quan của hắn, đường nét quyến rũ, rồi lại ôn nhu, mái tóc nhìn qua hơi tệ một chút, nếu không phải đáng người hắn khôi ngô, nhìn từ phía sau, còn tưởng rằng đó là phụ nữ, nào có nam nhân nào đầu tóc dài đến vậy?

Tuy rằng tình yêu không có đạo lý gì đáng nói, nhưng yêu nam nhân này thật sự không phải một điều thông minh, cô cũng rất khó tin tưởng rằng mình thực sự ngu dại như vậy.

Có một câu nói: nữ nhân là kẻ gây tai họa, cô lại cảm thấy nam nhân như hắn mới là kẻ gây tai họa.

Lúc này, Lôi Tân Dương bỗng chợt mình, Tống Oánh Tâm vội vàng nhắm mắt lại, bất ngờ dậy khiến cho cô thẹn thùng không biết phải làm sao?

- Đi nào, em đi chuẩn bị một bộ quần áo để tắm rửa, chúng ta phải đi ra ngoài.

Hắn đã sớm nhận thấy rằng cô đã tỉnh, hôn lên môi cô một cái, hắn không có chờ cô đưa ra vấn đề liền đứng dậy xuống giường, cô mở mắt liền nhìn thấy thân thể hắn trần trụi, vội vàng dùng hai tay che khuất mắt, vấn đề tới bên miệng đương nhiên nuốt trở lại đi, phản ứng của cô hiển nhiên làm tâm tình hắn khoái trá, hắn vui vẻ cười ha ha, không quên nhắc nhở cô động tác nhanh một chút.

Tối hôm qua cái gì cũng làm rồi, còn thẹn thùng như vậy sao? Không có cách nào trốn đi, bởi vì da mặt của cô tương đối mỏng, đành chờ hắn vào phòng tắm, cô mới rời giường mặc quần áo, sau đó trốn về phòng mình.

Bữa sáng qua đi, bọn họ an vị trên xe, rốt cục là bọn họ sẽ đi đâu?

- Anh nghĩ mang em tới chỗ này, đương nhiên là nơi có thể làm điều xằng bậy với em.

Lôi Tân Dương nháy mắt với cô. - Anh chưa có ăn no, hôm nay không ăn no nê, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em!

- Anh thật không đứng đắn.

Tống Oánh Tâm xấu hổ đỏ mặt, kỳ thật hiện tại trong lòng cô suy nghĩ cũng không kém là bao nhiêu, đây đều là bị hắn lây bệnh!

- Anh rất nghiêm túc, đây là điều duy nhất anh đang nghĩ lúc này.

Tuy nhiên, cô vẫn tưởng hắn nói đùa, bởi vậy khi bọn họ ở trong suối nước nóng Ôn Tuyền, cô vẫn còn hoài nghi đây là một trò đùa của hắn.

- Rốt cuộc anh định đùa điều gì thế?

- Không phải anh vừa mới nói sao, anh muốn mang em tới nơi mà có thể triền miên cả ngày, đương nhiên, một khi đã đến đây, chúng ta sẽ ở lại một đêm.

Đúng là nữ nhân không có lương tâm, lời hắn nói, cô cũng không thể nghiêm túc đối đãi sao?

- Anh đừng có làm loạn đấy nha.

- Sao em cứ nghi ngờ tâm lòng chân thành của anh thế? Nếu không phải vì lo da mặt em quá mỏng, hay thẹn thùng, anh sẽ không mang em chạy tới nơi này, anh cũng không quan tâm Bác Hạ cùng dì Hồng sẽ ở sau lưng chúng ta cười trộm.

Lúc này cô nên tin, hắn từ đầu đến đuôi rất nghiêm túc.

- Sắc lang! Tống Oánh Tâm hờn dỗi trừng mắt.

- Em không vui sao?

Lôi Tân Dương lại tỉnh tứ nhìn cô, lúc này mắt thả ra mười vạn Volt điện lực, hắn chính là muốn dùng sắc đẹp mê hoặc cô thần hồn điên đảo, bằng không, cô sẽ làm cho hắn mê loạn thất hồn lạc phách, chẳng phải là rất bất công lắm sao?

Hồi tưởng một màn mặc điên cuồng nóng đêm qua, cô liền biến thành anh đào đỏ tươi ngon miệng, có thể nghĩ rằng, đại

não đã bị tà niệm tràn ngập sắc lang, chịu không nổi loại kích thích này, cô không nhịn được phát ra tiếng rên.

- Em như thế nào có thể hấp dẫn nam nhân như vậy?

Kế hoạch trước tiên đến ngâm nước nóng, trình diễn một đoạn lãng mạn, kế tiếp tại trong nước mây mưa thất thường, loại hình ảnh kẻ nào tưởng tượng ra trong lòng cũng sớm nhiệt huyết sôi trào, trên người hắn

sớm không còn một mảnh y phục, nhanh chóng kéo y phục của cô, hung hăng ăn no nê, từ đầu đến chân, hấn tận tình gặm nhấm, thật sự là mỹ vị cực kỳ!

Đến khi bụng cả hai sôi lên vì đói, đồng hồ đã là ba giờ chiều, nhưng cho dù vội vàng chiếu cố cái dạ dày đang chịu ngược đãi, có người chính là không chịu an phận, liền giở trò xấu, hại người đối diện giống một con tôm nấu chín đỏ.

- Lôi Tân Dương, đừng quấy rối em nữa!

Tổng Oánh Tâm chợt dạ liếc khắp mọi nơi, trong nhà ăn ngoài bọn họ ra còn có một vài người khách nữa.

- Anh dùng nào bộ chỉ huy bắt nó nằm im, nhưng nó không ngoan, thích làm xằng làm bậy, anh không có biện pháp, nếu em có thể thì cầm dây thừng bắt trói nó ngoan ngoãn lại.

Hấn làm bộ đáng thương chớp chớp mắt, trong giây lát toàn thân cô trở nên mềm nhũn, nói ra được những lời như kẹo kéo này, hấn quả thật là cao thủ.

Cô trợn mắt, nếu cô thật sự cầm dây thừng trói chặt chân hấn lại, đảm bảo bọn họ sẽ trở thành tiêu điểm của cả phòng ăn.

- Dạ dày trống rỗng sẽ làm tâm tình anh bất hảo, em muốn cho anh tức giận quay trở về biệt thự sao? Nếu không muốn thế thì để cho anh ăn một bữa thật ngon đi.

Thật không còn cách nào đối với nam nhân này, không ngẫm lại xem, hấn áp bức cô, thể lực của cô đã sớm cạn kiệt nghiêm trọng, cũng không thể tạm nghỉ sao?

- Em ăn quá chậm.

Hấn thoát nhìn càng ngày càng đáng thương, giống như đứa trẻ bị mẹ xử phạt không được ăn cơm.

Sao hấn không biết xấu hổ còn chỉ trích cô?

- Nếu anh không làm loạn, em không cần nửa giờ có thể ăn hết điểm tâm.

Lôi Tân Dương thực sự hóa thân thành đứa trẻ ngoan ngoãn, hết như lần đầu tiên đến trường, hai chân không hề xâm lấn lãnh thổ của cô, nhưng rất nhanh hấn phát hiện ra, ăn cơm no xong vẫn chưa xong lệnh cấm, hấn còn phải đưa cô đi tản bộ, tình hình bị đảo lộn, hấn trở thành một con thú cưng của cô.

“Độc nhất là lòng dạ nữ nhân!” Hấn muốn hét lên, hét lên thật to, thẳng đâm sâu vào tim người phụ nữ bên cạnh hấn.

Cô cười thật vui vẻ, không có ý định lãng phí vô mồm với hấn, tuy rằng nơi này cách biệt thự không xa nhưng cảm giác hoàn toàn mới lạ, giống như “Nghỉ phép”, nhiều thêm một phần ý thích, bớt đi một phần quy củ.

Nữ nhân vô tình, lão bà tàn nhẫn, nha đầu xấu xa, mụ la sát vô lương tâm ... Hấn có thể dự đoán được đích từ ngữ toàn bộ phái trên công dụng, nàng thật sự rất muốn ôm bụng cười to. May sao cô kịp thời đem tiếng cười nuốt xuống bụng, chứ nếu không làm cho hấn tức giận, không chừng hấn sẽ vác cô lên vai quay trở lại Ôn Tuyền quán mà hành hạ cô tới nơi tới chốn, hấn không bao giờ quan tâm ánh mắt người ngoài nhìn, .

Trở về Ôn Tuyền quán, bọn họ chậm rãi đặt chân vào bể nước nóng, thả lỏng cơ thể, hai cơ thể giống tiểu hài tử đùa nghịch trong bể nước hồi lâu một lữ, cuối cùng lên phòng nghỉ.

Bất quá, hấn không thể giữ thân mình yên lặng được, ngón tay đùa nghịch mái tóc cô, cuốn một lọn, thả ra, lại cuốn một lọn tóc, lại buông. Tóc của cô mượt mà thật khiến người khác yêu thích không muốn buông tay.

- Anh có biết ba mẹ em mất như thế nào không?

Đây là tâm tình sâu kín của cô không bao giờ muốn thổ lộ với ai, nhưng một khi thân thể đã hoàn toàn trao cho hấn thì cũng nên chia sẻ nội tâm của cô từng chút một với hấn.

Chuyện này thành linh diễn ra làm Lôi Tân Dương giật mình, nhưng hấn nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, đuổi tay kéo cô vào trong lòng mình, ra vẻ thoải mái:

- Em rất ít nói, chưa bao giờ nói ra tâm sự của mình.

Qua bác Hạ hẳn cũng tìm được một ít thông tin.

Một lát sau, Tống Oánh Tâm nói giọng đều đều.

- Ngày đó, gia đình em đi về nhà ông ngoại ở trên vùng đất núi đá, mấy năm đó lại có thông tin rằng địa hình vùng này sẽ có nhiều trận động đất, ba mẹ em muốn khuyên ông ngoại đến Đài Bắc ở cùng, ông ngoại không thích cảm giác ăn nhờ ở đậu, ông cứ dửng dăng mãi, không ngờ đêm hôm đó đột nhiên có động đất, ba mẹ vì bảo vệ em cùng ông ngoại nên bị ngã đập đầu vào vách tường chết, sau ông ngoại luôn tự trách mình nên ông ngã bệnh không dậy nổi.

Thì ra đây chính là chuyện xưa của cô, hẳn nhớ tới hình dáng cô cúi thủi tại góc vườn hoa đêm hôm đó, tâm, khẽ nhói đau, hôn nhẹ lên trán của cô.

- Ba mẹ rất yêu em, em đừng tự trách mình nữa.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, hẳn hiểu lòng của cô.

- Đúng vậy, em luôn tự trách mình, nhưng ông nội nói với em, nếu ba mẹ ở trên trời cao kia thấy em luôn dằn vặt như thế, họ sẽ rất đau lòng, ông nội muốn em dừng cảm sống tiếp, như thế mới có thể báo đáp được sự hi sinh của ba mẹ.

- Anh tin họ ở trên cao kia, nhất định đang mỉm cười nhìn em, em là một người con gái mạnh mẽ mà.

Hắn dùng nụ hôn để lau đi nước mắt của cô, cô mỉm cười với hắn nhưng mà vẫn chưa tha cho hắn.

- Anh chẳng đang hận em lắm sao, vừa rồi còn mắng em là người con gái xấu nhất thế giới còn gì.

- Anh cho em mắng đấy, sắc lang, mê gái, sắc dục huân tâm... cho em mắng thỏa thích đó.

Hắn hẳn đang khích lệ cô...

Hai tay vòng qua thắt lưng hắn, Tống Oánh Tâm làm nũng, mặt tựa vào trước ngực hắn, lắng nghe nhịp tim đang đập.

- Tâm tình em đang tốt, hay là để ngày mai mắng chửi vậy?

Vừa nói xong, ý thức của cô mơ mơ màng màng, cô chuẩn bị đi gặp Chu Công mất rồi.

- Ngủ đi, Tâm Tâm bảo bố của anh, anh sẽ bảo vệ em.

Giờ khắc này, hắn bắt đầu mơ hồ quá, người con gái này thật sự thuộc về hắn sao? Cô rất kiên cường, độc lập tự chủ, hắn không có cách nào hoàn toàn nắm giữ trong lòng bàn tay... Nhận thức được điều này tim hắn có cảm giác khó chịu vô cùng.

Lúc này đây, hắn chỉ có cách, đem người con gái này ôm chặt trong lồng ngực hắn, khắc sâu hình ảnh của nàng trong tâm trí.

Mỗi ngày nhàn nhã ngồi dưới gốc cây đại thụ đọc sách, cuộc sống giống như một con công trùng, đây có phải là rất hạnh phúc?

Đúng vậy, nàng không thể nào soi xét hết, nhưng cảm giác cuộc sống này thật quá giống là nằm mộng, không có chút chân thực, thời gian qua nhiều lắm, đầu óc không tự giác sẽ suy nghĩ miên man, dẫn đến người bên cạnh cũng bị lung lay suy nghĩ, cô muốn đi tìm một công việc nào đó. Đêm qua, cô cùng Lôi Tân Dương nằm trên cỏ đếm những ngôi sao trên bầu trời đêm, hẳn bác bỏ đề nghị của cô.

- Anh không phải không nuôi nổi em, sao lại ra ngoài tìm việc?

Lôi Tân Dương kích động, cứ như việc cô ra ngoài đi làm là đi ngoại tình vậy.

- Làm việc không nhất định là để kiếm tiền, em cần một mục tiêu để sống.

Tuy rằng Tống gia không phải hào môn thế gia, nhưng cũng có chút gia sản, ông nội hồi còn sống lại là kiến trúc sư có tiếng, có thể đoán, tài sản ông để lại cho cô đủ để cả đời này cô không lo ăn lo mặc.

- Em nên để tất cả tâm tư đặt hết lên người anh.

Hắn không muốn chút nào, cô muốn đi ra ngoài làm việc, sau này chẳng phải mỗi ngày hắn đều phải đề phòng lo lắng sao, lo rằng nàng sẽ biến thành một chú bướm nhỏ bay khắp nơi?

- Trong lòng em anh mãi mãi xếp ở vị trí số 1, việc làm sao có thể so với anh được?

Tống Oánh Tâm phát hiện hắn ăn phải giấm chua, cô đành thương lượng, hắn dựng lỗ tai lên giấy lát, sau đó tiến hành kiểm tra.

- Hiện tại em không đi làm, anh đương nhiên xếp số 1 trong lòng em, sau này em đi làm, chắc chắn gì còn nguyên như thế.

- Anh xem công việc ở vị trí số 1, chưa chắc những người khác cũng đặt công việc lên đầu.

Cô không có ý trách hắn, có đôi khi hắn làm thêm giờ nên không về ăn tối với cô, cô có thể hiểu và bỏ qua, công việc có nhiều chuyện phát sinh, khó tránh. Hiện tại chẳng có công việc nào là nhàn nhã, hơn nữa hắn lại là ông chủ, nếu hắn ngày nào cũng về nhà ăn tối đúng giờ, cô lại còn sợ không biết bao giờ công ty sẽ bị phá sản.

Hắn không vui lấy tay đi đi lên lên cổ cô, tức giận nói:

- Người phụ nữ không có lương tâm này, nói muốn đếm sao, anh liền cùng em nằm đây đếm sao, tại sao em dám nói anh đặt công việc lên hàng đầu hả?

Hắn nói rất có lý, nhưng hai chuyện khác nhau sao lại nói một lúc? Quên đi, tại sao phải tranh giành với hắn chuyện nhỏ này, trọng yếu là chuyện đi làm.

- Em mặc kệ, em muốn đi làm, anh yên tâm, em biết cách điều chỉnh mọi việc ổn thỏa mà.

- Anh không thích vợ anh ra ngoài đi làm, vợ anh là người duy nhất được anh yêu thương trong đời này, anh muốn vợ anh ở nhà, để mỗi ngày đi làm về anh được ngửi mùi hương của em, được nghe thấy tiếng em cười.

Cô khẽ cau mày, khẩu khí của hắn thật sự làm cho người ta rất muốn đánh hắn một quyền, “tư tưởng nam nhân là như vậy sao?”

- Người đàn ông nào cũng thế cả.

- Nếu em kiên quyết ra ngoài đi làm?

Người đàn ông này hình như đã quên rằng cô là một người độc lập tự chủ, cô muốn cái gì thì sẽ làm cái đó, trừ phi hắn biến thành tội phạm nhốt cô lại, nếu không hắn không có cách nào bắt ép cô làm theo ý hắn.

- Anh đành phải mỗi ngày đem em đi theo bên người.

Bởi hắn sợ hình ảnh tiêu sái của hắn bị phá hủy, không còn biện pháp nào khác, đành chọn cách này.

Từ sự tình đi Ôn Tuyền quán lần trước, cô sẽ không bao giờ để lời nói đùa của mình khiến hắn hành động, nam nhân này rất nghiêm túc, tuy rằng hắn thoát nhìn hoàn toàn không phải như vậy.

Cô thật sự bị hắn đả bại! Nhưng, chẳng lẽ cứ như vậy thỏa hiệp sao? Cô không muốn, nhưng cũng lại không thể mở cuộc cách mạng với hắn!

Tống Oánh Tâm khoanh tay trước ngực, cô thở dài, thực không hiểu người nam nhân này rốt cục đầu óc đang suy nghĩ gì? Hắn muốn biến vợ hắn thành một con côn trùng không có tiền đồ gì, chỉ biết an phận thôi sao?

Không được, cuộc sống như thế sẽ làm người ta thở không nổi, cô muốn đi làm, dạy học cũng được, ngẫm lại xem, hắn có công việc của hắn, không có khả năng một ngày hai mươi tư giờ lúc nào cũng nhìn cô chăm chăm được, nếu cô lên sau lưng hắn đi ra ngoài làm việc, hắn cũng sẽ không phát hiện.

Phải không? Hẳn thật sự không phát hiện sao? Không biết vì cái gì, cô cảm thấy hẳn không phải dễ dàng bái bình như vậy.

- Thiếu phu nhân, tôi có quấy rầy cô không?

Bác Hạ cầm trên tay một chồng thư từ đi tới, từ ngày chính mắt thấy Lôi Tân Dương tử mĩ bày bàn tiệc dưới ánh nến, Bác Hạ đã tự động sửa miệng xưng Tổng Oánh Tâm thành Thiếu phu nhân.

- Bác Hạ có chuyện gì xin cứ nói ạ, cháu rảnh rồi mà, nếu làm được, cháu sẽ giúp ạ.

Cô nhảy người lên, lòng đầy cho mong, kỳ thật, cô từng nghĩ quay về phòng bếp tiếp tục làm đồ đệ của dì Hồng, nhưng quan hệ giữa cô và Lôi Tân Dương có chuyển biến, địa vị cô trong cảm nhận dì Hồng cũng từ “Tâm Tâm tiểu thư” biến thành “Thiếu phu nhân”, cần bản không cho cô chạm vào phòng bếp.

Bác Hạ không nhịn được nở nụ cười, bác nhìn ra được Thiếu phu nhân sắp mọc meo.

- Tôi không sao, chính là nghĩ muốn cùng Thiếu phu nhân xác định một việc, Thiếu phu nhân biết sinh nhật thiếu gia sắp đến không?

- Sắp đến sinh nhật Lôi Tân Dương sao? Khi nào ạ?

Bác Hạ đem sổ thư tín chúc mừng sinh nhật cho cô, có câu lạc bộ Mỗ gia gửi thiệp sinh nhật đến.

- Là mừng 5 tháng sau, trước kia thiếu gia không ở nhà, chúng tôi cũng không nghĩ tới việc làm sinh nhật cho cậu ấy, nhưng hiện tại có cô ở đây, trong nhà đã lâu không có náo nhiệt, chúng tôi muốn nhân cơ hội này tổ chức yến hội được hay không?

Cô có thể lý giải ý tưởng của bác Hạ, hồi tưởng lại khung cảnh nơi đây trước kia, mỗi dịp cuối tuần rất huyền ảo, trái ngược hẳn với tình hình hiện tại ảm đạm gần như cô tịch... Sinh nhật này là một dịp thích hợp để làm sống lại sự náo nhiệt ấy.

- Bác Hạ, cháu nghĩ sinh nhật Lôi Tân Dương chúng ta sẽ làm một buổi tiệc nướng, mời Lục đại ca cùng Diêm đại ca tới.

- Tôi hiểu.

Không xong! Cô đột nhiên phát hiện sự hiểu biết của cô về hẳn còn có hạn.

- Anh ấy thích cái gì vậy bác?

- Thiếu gia từ nhỏ cái gì cũng không thiếu, cậu ấy không có thích thú đặc biệt với món đồ nào hết, tôi nghĩ, món quà chỉ cần xuất phát từ tâm ý Thiếu phu nhân, thiếu gia nhất định sẽ thích.

Thiếu gia cùng Thiếu phu nhân hiện tình cảm hoàn hảo, bác ta hoàn toàn có thể đoán được vài năm sau, chỗ này sẽ có tiếng trẻ con khóc, này tòa biệt thự này so với trước kia sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều. Bác rất cục hiểu được lão thái gia tại sao nhất định làm mọi cách để cô trở thành cháu dâu, ông ấy nhất định đã sớm đoán được kết quả ngày hôm nay.

Tâm ý sao? Điều này không khó, nhưng, như thế nào mới có thể khiến hẳn rất cảm động, làm sao biết được hẳn muốn gì? Nếu là thứ tự tay cô làm ra... Cô nghĩ đến một ý kiến hay! “Dì Hồng biết làm bánh ngọt đúng không nhỉ? Mình sẽ làm cho Lôi Tân Dương bánh ngọt.”

- Tôi làm bánh ngọt không giỏi lắm, Thiếu phu nhân hãy tìm một cô giáo chuyên nghiệp để hướng dẫn nha.

- Cháu phải tìm cô giáo chuyên nghiệp về bánh ngọt ở đâu ạ?

- Thiếu phu nhân có thể mời Diêm thiếu gia hỗ trợ, khách sạn Diêm Lệ Viên có rất nhiều đầu bếp giỏi về bánh ngọt.

Đúng a, khách sạn Diêm Lệ quả thật rất nhiều đầu bếp chuyên về bánh ngọt, Diêm đại ca sẽ không tiếc mà cho một người tới dạy cô, nhưng chuyện này không thể để Lôi Tân Dương biết, cô muốn cho hẳn một sự bất ngờ, cho nên chẳng những muốn bác Hạ cùng Dì Hồng giữ kín bí mật mà còn cả Diêm đại ca cũng thế.

Thật tốt quá, rốt cục thì cũng có chuyện để bận rộn, cô đột nhiên cảm thấy toàn thân dồi dào sức sống.

Sự tình quả nhiên tiến triển rất thuận lợi, bởi vì Diêm Nhược Thiên hỗ trợ cho cô, hằng ngày cô đều tới Diêm Lệ Viên học làm bánh ngọt, tuy rằng cô không có một đôi tay khéo léo, nhưng cố gắng thì sẽ có thành quả, đây không phải là một cuộc thi, quan trọng là có thành ý, thành quả đạt được cô chỉ cần khoảng 60% là được.

15. Chương 08 Part 2

Quả nhiên như cô sở liệu, cô không có được trời phú cho năng khiếu làm bánh, nhưng cần cù bù thông minh cố gắng một tuần lễ cô đã có thể làm một chiếc bánh ngọt xinh xắn, nhưng cô quên mất mình còn có một quả bom bên cạnh – Lôi Tân Dương.

Đang đi học làm bánh không thể nghỉ giữa chừng, đây là lễ phép, cũng là tôn sư trọng đạo, nhưng quả bom hẹn giờ này lại cố tình chọn thời điểm này quấy nhiễu cô, điện thoại reo lần một cô không nghe, lần hai, lần ba cũng thế... Cuối cùng cô chỉ còn cách giả vờ đi wc để nghe điện thoại

Lần đầu tiên cô lừa hắn “ở WC”, hắn có thể chấp nhận, nhưng thêm một lần nữa, hắn liền hoài nghi, lại một lần nữa, hắn bắt đầu khó chịu, được rồi, đành lấy lý do đi mua sắm quần áo để lấy lại tín nhiệm của hắn.

Qua một vài lần, cô nhận mình không hợp với vai diễn nữ nhân tiêu xài hoang phí của cải của chồng, đương nhiên, cô không dám nói nhảm chán.

Không sao cả, Tống Oánh Tâm cổ vũ mình, quá một ngày là một ngày, cần răng, chuỗi ngày này rất nhanh chấm dứt, khi hắn nhìn thấy chiếc bánh sinh nhật, nghi hoặc trong lòng chắc chắn được giải đáp.

Buổi luyện tay nghề vừa kết thúc, chuông điện thoại lại vang lên, lần này người gọi là bác Hạ.

- Bác Hạ, có chuyện gì vậy?

- Thiếu phu nhân, thiếu gia rất nghi ngờ hành tung gần đây của cô, cậu ấy vừa gọi điện thoại hỏi tôi rốt cục cô đang làm gì? Tôi nói không biết, cậu ấy nghi ngờ cả tôi, còn hỏi, có phải tôi liên kết với cô gạt cậu ấy không, tôi bị cậu ấy dọa cho đổ mồ hôi lạnh, làm sao bây giờ?

Lôi Tân Dương phản ứng đúng là bình thường, từ cô không tìm ra kết quả gì, đương nhiên muốn tìm kiếm thông tin từ người trong nhà.

Xem ra, về nhà phía trước nàng phải vòng quanh quá đi vào trong đó đột kích, trên danh nghĩa là cho hắn kính hi, trên thực tế là dời đi hắn đích bệnh đa nghi, qua hai ngày nữa chính là hắn đích sinh nhật, nàng cũng không thể ở thời điểm này thất bại trong gang tấc.

- Bác Hạ, giờ cháu qua công ty anh ấy, bác có biết địa chỉ công ty anh ấy không?

- Trong nhà có danh thiếp ghi địa chỉ công ty thiếu gia, tôi sẽ nhắn tin cho thiếu phu nhân.

Qua tin nhắn, cô nhanh chóng tìm được phòng làm việc của hắn, lúc cô nhìn thấy công ty hắn, trong lòng vô cùng kinh ngạc, chỉ nhìn mặt tiền của công ty đã đủ khiến cô trợn tròn mắt. Đúng vậy. Lôi Tân Dương thực có danh tiếng, tòa nhà này thật to lớn vô cùng. Chồng nàng quả thật không phải một nhân vật bình thường.

Bác Hạ hiển nhiên trước đó đã gọi điện thoại, nhân viên lễ tân nghe cô báo danh, lập tức cung kính đưa cô tới phòng của Lôi Tân Dương, Thư Ký A Kỳ vừa thấy cô nhanh chóng tiến tới nghênh đón.

- Thật ngại quá, tôi vừa đi qua đây, có thể gặp anh ấy một chút chứ?

- Phu nhân đến lúc nào thì lúc ấy giám đốc đều rảnh.

Trợ lý chẳng những cần mắt sắc, mà còn phải tai thính, là người gần giám đốc nhất, hẳn biết ngày nào giám đốc cũng gọi điện thoại cho vợ làm nũng, vị trí của vợ trong lòng giám đốc không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được, tuy nhiên, hẳn không hiểu là giám đốc kết hôn khi nào. Kỳ thật, chuyện tình cảm của giám đốc hẳn không có biết gì, tin tức hẳn đọc trên mấy tạp chí lá cải còn nhiều hơn thu được từ miệng giám đốc.

- Có thể không thông báo chứ? Tôi muốn cho anh ấy một sự bất ngờ.

- Đương nhiên, phu nhân có thể vào, nhưng, phu nhân tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, mấy hôm nay tinh thần của giám đốc mưa nắng thất thường.

A Kỳ đùa giỡn nhắc nhở.

Tổng Oánh Tâm cười gật đầu tỏ vẻ đã biết, thông qua bác Hạ cô đã biết phần nào, chỉ mong khi hẳn gặp cô sẽ không làm gì bậy.

Mở cửa, đóng cửa, dù cô đã rất nhẹ nhàng nhưng mà lỗ tai hẳn thực là mẫn tuệ.

- A Kỳ, lại làm gì đó?

Lôi Tân Dương tưởng trợ lý, không ngẩng đầu lên, hay thấy hẳn tâm tình không tốt nên phá quấy đây? Không ngờ phát hiện ra là cô đến, – Không phải em đang làm nữ nhân hoang phí sao, sao có thời gian tới đây?

Phát hiện cơn tức giận của hẳn, cô nhu mì bước tới ngồi lên đùi hẳn, hai tay mềm mại matxa cổ hẳn,

- Không phải anh thích em ăn mặc xinh đẹp sao?

- Không cần, đối với anh, em xinh đẹp nhất lúc không mặc gì.

Ngửi được mùi hương của cô, thân thể hẳn nhanh chóng đầu hàng, muốn vùi sâu vào thân thể mềm mại kia.

- Đầu óc anh không thể rời xa cái cảnh đó sao?

Cô dỗi hờn.

Đúng vậy, hiện tại đầu óc hẳn toàn hình ảnh sắc dục, nhưng trước mắt còn có một việc phải giải quyết.

- Em muốn làm nữ nhân hoang phí cũng được, nhưng trong tủ không có quần áo mới, có phải là không xứng với danh hiệu này không? Anh nghĩ, tám phần là em giấu anh đi làm bên ngoài.

Nam nhân này đúng là kẻ trộm, không ngờ sau lưng lại chạy tới mò mẫm tủ quần áo của cô, cô đứng là không thể xem nhẹ hẳn, nhưng cũng là do cô tiết kiệm cho hẳn mà,

- Em rất muốn xứng với danh hiệu ấy, nhưng mà chưa tìm được bộ nào vừa mắt, đang để dành tiền đấy. Còn nữa, anh đúng là đại thiếu gia, khiếm khuyết những kiến thức cơ bản nghiêm trọng, tìm việc không dễ dàng và nhanh chóng thế đâu.

Hắn nghi ngờ cô vô cùng, bởi vì bộ dạng gần đây của cô rất kỳ lạ, giác quan thứ sáu nói cho hẳn, cô đang âm mưu chuyện gì đó, nhưng cô không hề nói cho hẳn khiến hẳn vô cùng khó chịu.

- Mấy giờ thì anh tan làm về nhà?

Không thể nào di chuyển được sự nghi ngờ của hẳn, cô đành nói trống lảng.

- Sao... Có chuyện gì mà muốn anh nghỉ làm về nhà thế.

Nữ nhân này lại rắp tâm chuyện xấu gì rồi, hẳn biết mình sắp bị lừa rồi nhưng mà không tài nào dứt ra được.

Nhẹ nhàng thì thâm vào tai hẳn, Tổng Oánh Tâm khiêu khích:

- Chúng ta ở trên giường cùng nhau uống rượu mua vui?

- Anh có ý kiến hay hơn, mua vui ngay ở đây, thế nào?

Hắn căn bản không quan tâm đáp án, hai tay sớm đã không an phận lần mò trong quần áo cô, đúng là “định làm tướng lại chỉ được làm quân”

- Anh đừng có làm loạn!

Vội vàng ngăn cản hẳn, cô lại vội quay đầu ra cửa xem tình hình bên ngoài, cô gấp như kiến đang bò trên chảo nóng. Thật sự không biết làm thế nào, lúc ở khách sạn về không kịp thay đổi “quần áo lao động” thành đồ âu phục, vốn do sợ hẳn phát hiện dấu vết bánh ngọt, nhưng hẳn lại sớm hơn cô một bước, nhanh chóng khiến cô rơi vào tình cảnh này, cô vừa sợ hẳn làm loạn, vừa sợ hẳn phát hiện ra sự bất ngờ kia.

- Hiện tại đến phiên anh dạy em hưởng thụ, đùa với lửa sẽ bị lửa thiêu, là do em tự tìm đến, sao lại bảo anh buông tay?

Ai bảo cô không chịu an phận, ngồi trong lòng hẳn khiến hẳn một phen dục hỏa hừng hực, lúc này sao có thể buông tha?

- Không dám... Sau cũng không dám ... nữa... A...

Cô muốn cắn rơi đầu lưỡi mình, cô nên nghĩ biện pháp ngăn cản hẳn, như thế nào trái lại phát ra cái loại này thanh âm phụ họa hẳn? Không thể, nhưng, cô giống như biến thành kẹo đường, tiểu gia hỏa của hẳn thật sự là mê người... Không được, cô không có cách nào chống đỡ.

- Tâm Tâm bảo bối của anh thật đúng là miễn cảm.

Lôi Tân Dương trêu chọc cười nói, bộ dạng yếu ớt kiều mỵ kia mời gọi hẳn hung hăng chà đạp cô.

- Nếu có người... Vào thì sao... A...

Cô đã đạt một lần cao trào.

- Trợ lý của anh rất thông minh, cậu ấy biết không nên tùy tiện xông vào phòng có cô nam quả nữ một chỗ.

- Tiểu tử kia theo hẳn lâu như vậy, còn không hiểu được mà đề cao cảnh giác, hẳn sớm đã đổi người.

- Anh thực có kinh nghiệm a!!!

Tổng Oánh Tâm tức giận đánh hẳn một cái, nhưng lập tức hẳn lại hung tợn đưa vào.

- Ghen tị sao?

Hắn cười đắc ý, công việc cùng giải trí của hẳn được phân biệt rõ ràng, bạn chơi sao đến được nơi này? Nhưng cô là vợ hẳn, danh chính ngôn thuận có thể làm được việc này ở nơi đây.

- Anh đúng là bại hoại!

Hắn cố ý chọc giận cô, cô trừng phạt hẳn nhưng cuối cùng phóng thích dục vọng của hẳn, làm hẳn hại lại chính mình, rốt cục bọn họ ai là nô lệ của ai? Không sao cả, hai người bọn họ cam tâm hi sinh vì đối phương.....

Sau đó bọn họ rời công ty đi vào khách sạn dùng bữa tối, Tổng Oánh Tâm không có gì ấn tượng, duy nhất rõ ràng một việc — nơi đây mọi người đều biết rằng bọn họ tại văn phòng làm chuyện kẻ khác phải mặt đỏ tim đập nhanh, thật mất mặt, cô sao có thể làm chuyện xấu hổ như thế.

- Em không cần để ý người khác, trong mắt em chỉ cần có anh là đủ rồi.

Hắn hiển nhiên đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì.

Việc đã đến nước này, hình tượng của cô coi như vô phương cứu chữa rồi, thôi sau này hạn chế không tới văn phòng hẳn nữa là ổn.

- Tân Dương, hôm nay rảnh rang đưa vợ đi ăn tối sao?

Luật sư của Lôi gia vừa lúc cũng ở đây.

- An Tường thúc, đã lâu không gặp, gần đây chú khỏe không?

Lôi Tân Dương tự nhiên hào phóng đứng dậy tiếp đón, còn nữ nhân đối diện căn bản hận không thể tìm cái hồ chui xuống, thật sự là rất thẹn thùng!

- Xem hiện tại, hai người hình như rất tốt.

- Dạ, như keo như sơn.

Lôi Tân Dương liếc mắt nhìn Tống Oánh Tâm.

- Thật sự là quá tốt, chứng kiến hai người tình cảm tốt như vậy, tôi cuối cùng tính có thể yên tâm, thôi, khách đang đợi tôi, không quấy rầy thời gian ngọt ngào của hai vợ chồng, bắt quá trước khi về thì qua bàn tôi nhé.

An Tường thúc vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Gật gật đầu, hắn dùng chân nhẹ nhàng đá nữ nhân đối diện một lần, ám chỉ cô không nên xấu hổ, tốt xấu gì cũng phải chào hỏi một lời, cô rốt cục nhớ lại lễ phép lịch sự, nhưng An Tường thúc chạy tới chỗ khác mất rồi. Hắn không quên mượn cơ hội giễu cợt cô, da mặt của cô sao lại mỏng như thế chứ? Sau này hắn sẽ từ từ dạy dỗ cô.

Nghe vậy, thành linh rùng mình một cái, cô tuyệt đối sẽ không chịu nổi sự dạy bảo của hắn đâu!

16. Chương 09 Part 1

Từ hôm gặp tại khách sạn, Tường thúc yêu cầu hắn lên đi một chuyến đến văn phòng luật sư thì hắn đã có linh cảm bất an. Tại sao Tường thúc muốn lên hẹn gặp mặt hắn? Vấn đề này khiến hắn rất không yên lòng. Vốn hôm qua đã nghĩ tới thăm hỏi nhưng không có thời gian. Vừa lúc trợ lý báo chiều nay không có thu xếp bất cứ cuộc hẹn nào nên hắn cứ tới đây.

Nhưng, hắn thật sự không nghĩ tới mình tới đây lại có chuyện như vậy, chỉ là gạt người sao?

Rời khỏi văn phòng luật sư, ngồi trên xe mà tay Lôi Tân Dương vẫn còn run rẩy. Hắn rất muốn nói cho mình, điều vừa mới nghe thấy không phải sự thật. Những lời của Tường thúc tại phòng làm việc rất khó khiến hắn không tin.

“Cháu là người thừa kế duy nhất của biệt thự Dương Minh Sơn.” Thái độ của Tường thúc hoàn toàn là vì giải quyết việc chung, tựa hồ không có thấy được mình đang khởi động một quả bom hẹn giờ.

“Cháu không hiểu ý của Tường thúc, tại sao cháu là người thừa kế duy nhất của biệt thự?” Hắn không biết gì cả, chỉ là có thể nghĩ điều này không nghĩ ngờ nói cho hắn rằng cuộc hôn nhân của hắn ngay từ đầu đã không cần thiết phải tồn tại.

“Từ trước khi ông nội của cháu mất thì tòa biệt thự này trên danh nghĩa cũng đã để cho cháu kế thừa. Hàng năm cháu đều đứng ra nộp thuế mà chẳng lẽ không hề chú ý tới sao?”

“Tường thúc định nói, biệt thự trên cơ bản không thuộc về của kế thừa mà ông nội của cháu để lại cho cháu?” Hắn đứng tên nhà cửa không ít, hàng năm vẫn đề trả tiền thuế má đều giao cho kế toán phụ trách nên hắn không chú ý tới loại chuyện nhỏ này... Điểm này thì e là ông nội đã sớm tính đến.

“Đúng, Lôi lão gia sau khi nhận thấy thân thể không còn khỏe thì đã bảo chú xử lý quyền tài sản của biệt thự.”

Thấy cả người bắt đầu lạnh đi, cảm giác bất an chậm chạp lan tới ngực thì giọng của hắn trở nên hơi căng thẳng “Tại sao ông nội lại muốn dùng di chúc giả để sắp xếp cho cháu?”

“Lôi lão gia rất thích Tống tiểu thư, từ lúc rất sớm đã muốn Tống tiểu thư làm cháu dâu của mình.”

Chuyện của hắn thực rất buồn cười! Cha mình phiêu bạt khắp nơi đã làm cho ông nội rất đau lòng, quá thất vọng rồi. Bởi vậy bao tâm tư ông nội đều đặt ở trên người hắn, coi như bồi dưỡng cháu thay cho con với kỳ vọng rất cao, yêu cầu đương nhiên càng nhiều. Nể tình bà nội nên cho tới nay hắn cũng thuận theo mà học hành. Nhưng sau khi xuất ngoại, hắn lại như ngựa hoang thoát khỏi dây cương không sao bắt lại

được nữa. Sau khi trở về nước, dưới áp lực trường kỳ mà sự phản kháng dưới đáy lòng tựa như núi lửa bắt đầu phun trào.

Chắc hẳn phải vậy, hai ông cháu bọn họ giống như nước lửa, hoàn toàn không cách nào chung sống hòa bình. Hẳn thì tức tối ông nội không chế ham muốn. So với bất kỳ ai khác thì ông nội biết rõ ràng nếu như cô ấy không phải cháu dâu mà ông nội muốn thì làm sao mà ông nội lại dùng phương pháp hèn hạ như vậy để buộc hẳn đi vào khuôn khổ?

“Tại sao Tường thúc lại quyết định đem chuyện này nói cho cháu biết?”

“Đây là ý của Lôi lão gia. Vốn là sau khi các cháu thực hiện xong quy định của di chúc giả thì chuyện này cũng không cần tiếp tục giấu diếm. Nhưng Lôi lão gia có dặn lại khi gặp thời điểm thì mới nói cho cháu.”

Vì thời cơ chín muồi chính là hai người hẳn cùng Tống Oánh Tâm thực sự trở thành một đôi vợ chồng ân ái. Cho nên khi Tường thúc nhìn thấy tình cảm tốt như vậy của bọn họ ở khách sạn thì lập tức liền cảm giác rằng thời cơ đã đến.

Trầm tư một hồi, Lôi Tân Dương rất không muốn mặt đối với vấn đề này. Nhưng không được, hẳn phải biết chân tướng “Tống Oánh Tâm có biết chuyện này không?”

Chần chờ một lát, Tường thúc già dặn nói ra tình huống đã nghe ngóng “Chú không chắc, chú từng nhiều lần đưa ra nghi vấn với Lôi lão gia, nếu như Tống tiểu thư không chấp nhận di chúc thì phải làm sao? Lôi lão gia nói Tống tiểu thư nhất định sẽ đón nhận sự thu xếp của ông, chú nghĩ bọn họ hẳn là trước đó đã từng có thỏa thuận.”

Bỗng nhiên, một hình ảnh hiện lên trong đầu. Sau khi hẳn vừa mới trở về nước, Nhược Thiên gọi điện thoại bảo hẳn quay về biệt thự nói là để nói chuyện cũ. Nhưng sau khi trở lại biệt thự thì trong lúc vô tình bác Hạ để lộ ra là ông nội có mời thêm khách khác. Hẳn lập tức đoán được chủ ý của ông nội, vì vậy tìm một chỗ né tránh gặp mặt. Nhưng ông nội chưa từ bỏ ý định bèn bảo đối phương tìm hẳn. Lúc ấy chính tiểu nha đầu nhìn chăm chú hẳn là Tống Oánh Tâm.

Chuyện rất rõ ràng, cô không chỉ có tham gia vào âm mưu của ông nội, hơn nữa lại còn kết hợp để sắp xếp cho hẳn.

Mặc dù chân tướng bày ở trước mắt, nhưng có lẽ hẳn không muốn tin rằng Tống Oánh Tâm lại âm hiểm như vậy. Trước đây thái độ biểu hiện ra ngoài của cô hình như rất thích phân rõ giới hạn ranh giới với hẳn, chẳng lẽ đó đều là diễn trò?

Tự giễu cười ha ha, tại sao hẳn lại đáng thương như vậy? Từ đầu tới đuôi đều là con rối trong tay người tôi. Hẳn lại còn ngốc nghếch trao trái tim mình cho cô, vì cô mà bỏ qua sự kiên định từ xưa tới nay. Hẳn là tên đại ngu dốt!

Lái xe vòng đi vòng lại quanh Đài Bắc, tâm tình Lôi Tân Dương hoàn toàn rối loạn, cô lừa gạt khiến trái tim hẳn băng giá.

Bầu trời đã tối, hẳn không có cách nào tiếp tục trốn tránh nữa, đúng là còn phải về nhà để đối mặt với sự thật xấu xí.

- Sinh nhật vui vẻ!

Tống Oánh Tâm cười khanh khách bê từ trong bếp ra.

- Trước kia rất lâu có phải ông nội của anh đã tuyển em làm cháu dâu, phải không?

Hẳn không nhìn thấy trên tay cô có bánh ga tô sinh nhật, đương nhiên cũng không nhìn thấy trên bánh ga tô có một hình trái tim thật to. Giờ khắc này hẳn chỉ nhìn thấy do mình bị lừa bịp trên đùa mà phẫn nộ.

Tống Oánh Tâm nao nao, bởi vì giáo dục của cô khiến cô không biết nên phản ứng vấn đề như thế nào. Cũng bởi vì hẳn chưa từng có lạnh lùng hay không vừa ý lắm nên nhất định là có chuyện

- Anh làm sao vậy?

- Anh muốn nghe đáp án của em.

- Em . . . Là, nhưng. . . Cô đã rối loạn, không biết nên nói rõ ràng như thế nào mối liên quan trong đó.

Đang hy vọng cô thể thốt phủ nhận đến mức nào, thế nên sự thừa nhận này của cô đã mạnh mẽ đánh trúng lồng ngực hắn, khiến cho ngay cả một tia hy vọng cuối cùng của hắn cũng tan biến.

- Cô bắt tay cùng ông nội để gạt tôi, dùng một bản di chúc giả lừa tôi kết hôn. Cô rất đặc ý đúng không? Không nghĩ tới tại sao người thông minh như tôi lại rơi vào bẫy của các người.

Di chúc giả là có ý gì? Cô muốn hỏi rõ ràng, nhưng âm thanh nghẹn lại trong cổ họng không thốt ra được, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn. Không hiểu giọng nói đáng yêu ban đêm vì sao lại thay đổi, rốt cuộc là có sai lầm ở chỗ nào?

- Cô đi đi, sau này không nên xuất hiện ở trước mặt tôi nữa. Nữ nhân có tâm tư kín đáo lại cơ mưu giống như cô khiến tôi liền có cảm giác chán ghét, và cũng không thể chịu đựng sống cùng dưới mái hiên với người như cô.

Cả người run lên, bánh sinh nhật trên tay trong nháy mắt rơi xuống sàn biến thành một đồng nhão nhoét. Hắn thật ác độc, ba câu hai lời liền xé tim cô thành mảnh vụn. Tại sao chuyện lại biến thành thế này. Hắn phủ nhận tình yêu của cô với hắn, đây mới thật sự là làm cho trái tim này đóng băng.

Nhưng, cô vẫn muốn hỏi hắn một câu

- Đây là anh thật lòng nói sao?

- Cô biết không? Tôi hận nhất là người có ý đồ thao túng tôi. Ông nội như thế, cô cũng như thế, các người coi tôi là cái gì? Con rối hay là búp bê, các người rất xem thường tôi. Tôi là Lôi Tân Dương, không ai có thể chi phối cuộc đời tôi. Tôi mù mắt nên mới yêu cô. Nhưng là từ nay về sau, trong mắt tôi thì cô không đáng một đồng!

Hắn hiểu lầm, nhưng cô không thể tự mình bác bỏ. Hắn phủ nhận tất cả khiến cô ngượng lạnh. Giải thích, nhưng chính những chuyện như vậy mà phải tùy cơ ứng biến thì càng chẳng ra làm sao. Nó sẽ giống như đang cầu xin hắn tha thứ, cô sai lầm ở đâu đây? Thật sự là đã rõ cô sai lầm ở đâu rồi. Đó chính là lỗi của Lôi gia Gia không nên thích cô như vậy, thật sự dùng di chúc để kéo cô vào thế giới của Lôi Tân Dương.

Mặc dù đã sớm biết Lôi Tân Dương cùng Lôi gia Gia vẫn luôn bất hòa, nhưng cô không nghĩ tới hắn với Lôi gia Gia có khúc mắc sâu như vậy.

- Tôi hiểu, tôi sẽ rời khỏi anh càng xa càng tốt.

Tổng Oánh Tâm ưỡn ngực xoay người đi lên lầu. Cô muốn đi cho tự nhiên, tuyệt đối không để rơi xuống một giọt nước mắt. Nhưng dù mím chặt môi thì nước mắt vẫn cứ tuôn ra. Cuối cùng thì cô không có biện pháp làm nữ nhân kiên cường, bởi vì yêu càng đậm thì khi bị thương cũng càng sâu, đau cũng càng sâu.

Nhìn cô rời đi, hắn cho là không chút cảm động, loại nữ nhân này không đáng hắn lưu ý. Nhưng tại sao hắn lại khát vọng ôm chặt lấy cô vào trong lòng? Nhìn bóng lưng của cô cô độc như vậy, giống như tâm tình hắn cũng cô độc như vậy, bọn họ thật sự đến đây là kết thúc sao?

Thực tức cười, người quyết định kết thúc không phải là hắn sao? Tại sao trong lòng hắn lại mất mát như thế, không muốn như thế?

Từ biệt thự quay về nhà trọ, Tổng Oánh Tâm lại đột nhiên phát sốt ngã bệnh. Có lẽ là do trời chuyển sang thu, chênh lệch nhiệt độ buổi sáng tối trong ngày lớn. Cả người cô giống như con búp bê không có sinh mệnh nằm liệt ở trên giường. Còn may là trước khi cô bất tỉnh nhân sự thì có bạn tốt gọi điện thoại đến. Vốn chỉ muốn hẹn cô ngày mai đi dạo phố, nhưng không nghĩ tới bởi vì thế mà cứu cô một mạng.

Nếu như không phải bạn tốt mang theo chồng vội vàng chạy tới đây đưa cô đi bệnh viện đăng ký khám gấp, rồi tắm rửa thì ngay cả cô có chết bệnh cũng không ai biết.

Sau hai mươi bốn giờ, cô được về nhà rồi ăn bữa đầu tiên, lại uống thuốc cho nên cảm giác khá hơn.

- Tử Duyệt, sao bạn không về cùng ông già? Tổ có thể tự chăm sóc cho mình rồi, bạn không cần ở lại nữa.

Nhưng nhìn cô nói yếu ớt, hình như sắp sửa lại ngã.

Lý Tử Duyệt khoát tay tức giận nói:

- Hôm nay là ngày cuối tuần, ông xã tôi cả buổi tối đều sẽ ngồi lý trước TV. Tôi ở nhà chỉ biết cãi nhau với ông ấy. Có lẽ ở đây tốt hơn, nếu như nửa đêm cậu rời giường uống nước không cẩn thận té xỉu đụng vào đầu thì tôi còn kịp đưa đi bệnh viện.

- Tôi không có bị nghiêm trọng như vậy.

Lúc này cô chỉ muốn nằm lý ở trên giường, với tình huống như thế có muốn đụng vào đầu thì thật không dễ dàng.

- Cậu là bệnh nhân, không có thể an phận hơn sao? Ngậm miệng lại, đừng cựa mạnh nữa. Hơn nữa bây giờ tôi có muốn đi cũng không còn kịp rồi, ông xã tôi hẳn là về đến nửa đường rồi.

Nữ nhân này nói ngang như cua, thừa nhận chính mình cần người khác hỗ trợ cũng không đáng xấu hổ, kiên trì không nghĩ mình đang đau ốm, đó mới là ngu dốt!

Đúng vậy, hà tất khoe sức? Thể xác và tinh thần vốn mệt mỏi khiến cô xác thật rất cần phải có ai đó ở bên người.

- Đang tốt lành thì làm sao cậu lại đột nhiên ngã bệnh?

Lý Tử Duyệt như có điều suy nghĩ đánh giá cô. Cô hiểu rất rõ người bạn này, ngay cả sự nhần mắt của cô cũng không thoát được. Nếu như nói mặt cô tái nhợt là bởi vì bị bệnh thì vẻ đau buồn trong mắt kia là vì cái gì? Nữ nhân trong yêu đương thì mọi hỉ nộ ái ố trăm phần trăm có liên quan với nam nhân.

- Loại bệnh này của tôi lúc trước cũng rất hay đột nhiên xuất hiện, chính mình cũng vừa giật mình.

Cô rất ít cảm mạo, nhưng một khi cảm mạo tới thì nó sẽ hùng hùng hổ hổ, sốt đùng đùng thì thật là phản ứng bình thường. Nhưng mà tới nhanh thì đi cũng nhanh.

- Được rồi, ngã bệnh thì chuyện như vậy đúng là không phải chính mình có thể khống chế. Nhưng tôi nhớ không sai thì coi như cậu và Lôi Tân Dương quyết định ly hôn thì cậu cũng có thể vẫn ở biệt thự, tại sao lại ở chỗ này?

Lý Tử Duyệt tư duy rất rõ ràng.

Hiện tại cô bệnh đến ngay cả nhắc tay cũng không còn sức, thật sự không nghĩ đối mặt với chuyện yêu đương đau lòng như vậy đã khiến cho trăm ngàn vết thương lại mở ra, khiến cô phải trải qua một cơn đau đớn.

- Hình như tôi không nên vào lúc cậu không thoải mái như vậy mà lại tò mò không ngừng hỏi. Nhưng người bệnh nên trút hết thương v伤 hạ cảm ở trong đầu, như vậy mới có thể khỏe nhanh.

Tống Oánh Tâm đồng ý gật đầu, cô phải diệt trừ nỗi đau trước đây ở trong lòng đã biến thành u ám tính. Đau thêm một lần nữa cũng không sao, chỉ như vậy mới có thể làm cho mình hoàn toàn hết hy vọng . . . Đúng vậy, cô không nên lưu luyến nữa mặc dù điều này cũng không dễ dàng. Yêu sâu đậm như vậy, làm sao lại có biện pháp trong thời gian ngắn ngủi như vậy đủ làm cho mình chặt đứt nhớ nhung?

Chuyện phát sinh đêm qua, Lôi Tân Dương có hiểu lầm cô. Anh ấy nói rất kỹ. Thành thật mà nói thì cô cảm thấy rất vô tội. Lôi gia Gia thích cô làm cháu dâu mình thì đây cũng không phải lỗi của cô. Tại sao bởi vậy mà cô lại biến thành một kẻ âm mưu.

- Vậy tại sao cậu không giải thích rõ chuyện đó?

- Cậu biết không? Nếu như anh ấy yêu tôi thì cho dù tôi không hề giải thích, anh ấy cũng sẽ tìm lý do cho tôi. Nhưng đối mặt chuyện này thì phản ứng đầu tiên của anh ấy là coi tôi cùng Lôi gia Gia là một phe. Anh ấy chỉ nghĩ đến chính mình, trong lòng căn bản không có tôi. Cậu cho rằng tôi cần phải giải thích sao?

Lắc đầu, Lý Tử Duyệt không đồng ý cách nói của cô.

- Cậu quá hà khắc với anh ấy rồi. Mỗi khi gặp phải vấn đề này thì mỗi người đều trước hết sẽ nghĩ đến cảm nhận của mình, không phải cậu cũng thế sao? Cậu tức giận anh ấy hoài nghi con người của bạn, liền giận

đổi không nói rõ ràng. Lúc ấy cậu cũng không hề suy nghĩ đến cảm nhận của anh ấy. Có lẽ, anh ấy hy vọng cậu có thể vì chính mình mà giải thích.

Tống Oánh Tâm nao nao, không nói gì đáp lại. Đúng vậy, khi anh ấy nói cô là nữ nhân mưu mô thì cô không chỉ đơn giản là đau lòng, mà còn tức giận. Làm sao anh ấy có thể đối xử với cô như thế? Chẳng lẽ bởi vì một việc đó mà có thể liên hỷ diệt nhân cách của cô sao? Cô rất tức giận, anh ấy chà đạp trái tim cô, cũng làm thương tổn lòng tự ái của cô!

- Cái gì cậu cũng không nói thì làm sao anh ấy biết chân tướng? Hẳn là cậu nên giải thích rõ, nếu như anh ấy vẫn không tin cậu thì đó chính là lỗi của anh ấy.

Cô hẳn là nên tìm anh ấy giải thích rõ sao? Vạn nhất anh ấy không tin thì có phải là cô sẽ chịu tổn thương quá nặng hay không?

Không sai, sợ dĩ cô không giải thích rõ ràng chính vì sợ hãi bị thương quá nặng. Thật không ngờ hành vi của cô là một loại ích kỷ. Vì bảo vệ chính mình, phản ứng của cô cũng không hề cao quý hơn so với anh ấy.

- Cậu thương anh ấy sao?

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười thù mị mỗi lần nghĩ tới nam nhân này. Anh ấy cũng không tinh tế cũng chẳng quan tâm, thậm chí còn là kẻ đại nam nhân chủ nghĩa khiến cho người tôi nghiêng rằng nghiêng lợi rất muốn tấn cho anh ấy một quyền. Lại cũng không hiểu, nam nhân này rốt cuộc có điểm nào hấp dẫn người tôi đây? Nhưng lại rất chính xác là cô muốn ở bên cạnh anh ấy.

- Tổ chưa từng nghĩ rằng chính mình lại sẽ yêu một người đàn ông như vậy.

- Vậy thì đừng để vuột mất anh ấy, mất mát sẽ vĩnh viễn để lại một hố sâu trong tim. Kỳ thật anh ấy cũng như thế. Nói không chừng tình hình hiện tại của anh ấy so với cậu vẫn còn thảm hơn.

Liệu còn có thể sao? Anh ấy nói tuyệt tình như vậy, liệu có thể cũng đau lòng khổ sở như cô sao? Bình tĩnh suy nghĩ qua thì đáp án rất rõ ràng. Đương nhiên anh ấy cũng đau lòng khổ sở, bởi vì nếu không quan tâm thì anh ấy cũng sẽ không nói ra cay độc như vậy.

- Ai nha!

Lý Tử Duyệt đột nhiên kêu một tiếng, trong đầu chợt loé lên một điểm. – Đúng rồi, làm sao mà anh ấy lại nói mấy người dùng một cái di chúc giả để lừa anh ấy kết hôn? Chuyện là như thế nào?

- Tổ cũng không biết, người chấp hành di chúc cũng không phải tổ. Tổ đâu có bản lĩnh làm giả?

Chun mũi lại, Lý Tử Duyệt cảm giác rất hao tổn tâm trí.

- Cậu không giải thích rõ ràng, cũng không hỏi rõ ràng. Tổ xem ra căn bản là cậu tự tìm lấy tội!

- Vào tình huống lúc ấy, cho dù tổ có hỏi thì anh ấy cũng cho là tổ giả bộ ngu.

Cô thừa nhận mình tự tìm tội chịu. Cho dù phải chết thì cũng cần chết cho rõ ràng. Nhưng để tình huống biến thành mức độ như hiện tại, đầy mơ hồ không rõ rệt thì chứng thật là chính kết quả do cô một tay tạo thành.

- Cho dù như thế nào thì cậu cũng cần phải biết rõ tình hình. Không có khả năng anh ấy vô duyên vô cớ nói rằng bản di chúc kia là giả.

Nếu như không phải bởi vì cô đang bị bệnh nằm trên giường thì Tử Duyệt đã hung hăng cốc đầu cô. Năng lực đọc sách hạng nhất, nhưng khi đối mặt vấn đề thì làm sao lại chậm hiểu như vậy?

Đích xác như thế, trừ phi là người dự định làm ra bản di chúc kia, nếu không thì ai lại nhảy dựng mà lên án bản di chúc kia là giả chứ. .chẳng lẽ là Tường thúc sao? Nhưng, cái này không hề có đạo lý. Lúc trước Tường thúc dùng một bản di chúc giả để ràng buộc hai người bọn họ, rồi lúc này lại chạy đi nói cho Lôi Tân Dương đó là bản di chúc giả sao

Toàn thân lập tức cứng đờ, cô đã rõ ràng. Kỳ thật Tường thúc chỉ là đang thực hiện “Di chúc” mà Lôi gia giao cho mình. Vấn đề là, chuyện này như thế nào lại rơi lên người cô, gây ra đại hiểu lầm như vậy?

Nhìn cô nhăn mày mà Lý Tử Duyệt khẩn trương hỏi:

- Cậu nghĩ là ai đó bịa đặt ở trước mặt anh ấy sao?

- Tường thúc nhất định biết chuyện này xảy ra như thế nào. Tổng Oánh Tâm đầy vẻ bối rối vén chăn chuẩn bị xuống giường, Lý Tử Duyệt vội vàng đè xuống.

- Bệnh nhân này làm sao lại không an phận như vậy? Bây giờ đã mười một giờ, cậu muốn đi đâu? Giờ này làm gì còn ai làm việc nữa. Ít nhất cậu phải đợi đến sáng ngày mai, nếu như người ta cho nghỉ hai ngày thì cậu còn phải nhẫn nại đợi lâu hơn đến hết chủ nhật.

Lý Tử Duyệt nói đúng. Tổng Oánh Tâm bị bệnh, còn Lôi Tân Dương thì là say đến bất tỉnh nhân sự. Tình hình của hắn xác thật so với Tổng Oánh Tâm còn tệ hại hơn. Mùi rượu ngút trời, ngay cả hắn mở cửa bác Hạ cũng không dám tới gần một bước.

Đứng ở bên cổng lớn biệt thự mà suy nghĩ của bác Hạ như kiến bò trên chảo nóng. Làm sao mà Diêm thiếu gia còn chưa tới? Có cần phải gọi điện thoại lần nữa để giục hay không?

Khi bác chuẩn bị về phòng để gọi điện thoại thì Diêm Nhược Thiên mặc bộ đồ thể thao màu đen xuất hiện. Nhìn ra được là buổi sáng hắn vừa mới chạy đến, mồ hôi đầm đìa, tóc rối bời không hề túm lại nhưng không hề làm giảm loại khí phách giống như vương giả của hắn.

- Diêm thiếu gia, cuối cùng cậu đã đến.

bác Hạ thấy Nhược Thiên như đang cứu thế, thiếu chút nữa vui mừng quá mà ứa nước mắt.

Người lớn tuổi rất thích ngạc nhiên quá mức, nhưng mà Diêm Nhược Thiên có lẽ phát huy sự chịu đựng hiếm có của hắn.

- Đừng lo lắng, bác có thể nói cho tôi biết căn kè chuyện đã xảy ra chứ?

Bởi vì nóng lòng nên nói không theo trình tự, trong điện thoại bác Hạ chỉ có nhắc tới thiếu gia nhà bác say đã chết, bác gọi cả ngày cũng không có phản ứng.

- Tình hình căn kè tôi cũng không rõ lắm. Sáng ngày hôm kia sau khi trở về chúng tôi thấy đại sảnh bữa bãi, Bánh sinh nhật mà thiếu phu nhân làm cho thiếu gia bẹp gí trên sàn. Đại khái bọn họ cãi nhau, tôi không thấy Thiếu phu nhân đâu. Sau đó ở trong phòng tìm thấy thiếu gia, thiếu gia say khướt gục ở trên giường. Cho dù có gọi như thế nào thì thiếu gia cũng không có phản ứng. Tôi gọi điện thoại cho cậu thì quản gia nói cậu đi kiểm tra khách sạn Cao Hùng. Bởi vì tình hình của thiếu gia không có chuyển biến tốt cậu đang đến đây.

Bác Hạ miêu tả thật sự căn kè.

- Tại sao bác không gọi điện thoại cho Lục thiếu gia?

- Lục thiếu gia bình thường ở trong nội thành nên tôi thật sự không nghĩ đến gọi điện thoại cho cậu ấy.

- Tôi biết rồi, bác làm gì thì đi đi, còn hắn giao cho tôi là được.

Diêm Nhược Thiên cười hì hì vỗ vỗ vai bác Hạ. Nhưng một bước tiến vào căn phòng có thể hun khói chết người kia thì hắn liền không cười nổi. Mặc dù hai cửa phòng đã mở toang, không khí rất lưu thông, nhưng mùi cồn rượu vẫn bám vào trên bề mặt mỗi một món đồ. Nhất là trên giường cái tên kia. Hắn lắc đầu, nam nhân này rốt cuộc tuổi bao nhiêu tình rượu đây?

Trời ạ! Hắn rất muốn dùng hai tay bịt mắt mình, cái tên chết toi này quả thực là thê thảm không nỡ nhìn!

- Lôi, vợ chạy hử!

Hắn rất không muốn sử dụng bạo lực, nhưng dưới tình huống này mà vẫn lấy lễ để đợi thì tên chết dẫm này vẫn để ý đến hắn sao? Không có biện pháp, hắn hung hăng nhắm lưng Lôi Tân Dương đánh tiếp. Có điều cái con sâu rượu này thật đúng là say đến hững hờ, hoàn toàn không có phản ứng.

17. Chương 09 Part 2

- Lôi, tôi không thích bộ dạng làm bộ làm tịch này đâu. Nếu cậu không để ý tới tôi thì tôi chỉ có thể đắc tội.

Diêm Nhược Thiên không khách khí liền trực tiếp hầu hạ cho một thùng nước lạnh, nhưng cái tên chết toi trên giường này vẫn không có phản ứng, quả là rất kỳ quái.

Lay đi lay lại cho ngồi dậy thì ánh mắt của Lôi Tân Dương tràn ngập sát khí.

- Cậu muốn chết hả!

- Tôi cho là người tìm chết là cậu, uống thành ra gương mặt này. Cậu muốn trúng độc rượu cồn sao?

Diêm Nhược Thiên rất thông minh vọt đến ghế sa lon ngồi xuống, người bị rượu cồn khổng chế không còn lý trí để mà nói, có lẽ cứ duy trì khoảng cách cho an toàn.

- Đây là chuyện của tôi.

- Tôi nghĩ vì Tâm Tâm nha đầu. . . . Không phải, chị dâu nhỏ, tôi không thấy cô ấy. Tôi nghĩ cậu hẳn là biết tung tích của cô. Nói cho tôi biết thì tôi cũng không quấy rầy cậu nữa.

Hai người không phải đang giở giọng cãi nhau ầm ĩ sao? Như thế nào mà mấy chữ “Tâm tâm tiểu nha đầu” lại có thể khiến hắn nghiêng răng nghiêng lợi đây?

- Cô ta đi rồi.

Ở mặt ngoài thì rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có ngàn vạn con kiến đang cắn xé tim gan hắn.

- Rốt cục là cô ấy quyết định không cần cậu sao? Xem ra, tám phần là cậu ở bên ngoài làm bận cùng nữ nhân khác, không cần thận bị cô tóm được. Trong cơn tức giận cô ấy quyết định bỏ lại cậu rời khỏi nơi này.

Giọng điệu của Diêm Nhược Thiên đầy rẫy mùi vị khiêu khích.

- Là tôi bảo cô ta rút đi.

Lôi Tân Dương nhủ mày không vui.

- Ai nha nha, đồ chết dẫm này, so với tôi lại còn thô lỗ hơn. Cô ấy cũng không phải không có chân, làm sao lại bảo rút cho được?

Mở miệng giỡn chơi chút thôi, làm sao lại dùng cái loại ánh mắt lạnh nhạt này mà soi hắn? Được rồi, hắn biết cái đồ thiếu gia này hiện tại thiếu chất hài hước trầm trọng. Nhưng kẻ làm thành loại cục diện này chính là hắn, làm sao lại có thể giận chó đánh mèo với người khác?

- Mặc dù xen vào việc của người khác không phù hợp tác phong của tôi. Nhưng có chuyện có lẽ nói cho cậu cũng được. Tâm Tâm nha đầu. . . . chị dâu nhỏ lúc đó đến khách sạn Diêm Lệ Viên khổ công học cách làm bánh ga tô. Đại khái bỏ ra mười ngày. Tôi đã hỏi sư phụ, sư phụ nói việc làm bánh cô ấy không có chút năng khiếu nào. Nhưng là vì sinh nhật của người chồng yêu thương mà hai tay cô ấy đều sắp rụng. Bất luận kẻ nào đã thấy bộ dạng cô ấy toàn lực để làm thì đều sẽ cảm động đến chết. Dù sao quan trọng của bánh ngọt là tràn đầy tình yêu, còn đẹp hay không cũng không quan trọng.

Hắn không phải cố ý gọi là Tâm Tâm nha đầu, nhưng thói quen miệng thật là khó sửa!

Bánh ngọt sinh nhật. . . . Hắn nhớ ra cái cái bánh ga tô kia từ trên tay cô rơi xuống đất. Đó là cô tự tay làm bánh ga tô cho hắn?

- Nhưng mà có vẻ như cậu không thừa nhận như vậy. Tôi nghe bác Hạ nói cậu gạt bánh ga tô xuống nền nhà. Chẳng lẽ cậu coi trọng bề ngoài bánh ga tô như vậy sao?

Hắn đây là vì “hại người không câu nệ chữ thô tục”, rất giỏi đi!

Nguyên lai cô muốn tự tay vì hấn chuẩn bị bánh ga tô sinh nhật, mới thần bí không cho hấn cơ hội giúp đỡ như vậy. Cô tràn đầy chờ mong tạo cho hấn một niềm vui, hấn lại phá đi tất cả Không, đây không phải lỗi của hấn, tại sao cô có thể cùng gia gia chung tay lừa gạt hấn?

- Kỳ thật tôi rất tán thành cô ấy bỏ rơi cậu. Cậu là loại nam nhân không chuyên tình, sớm muộn sẽ dẫn đến làm cô ấy đau lòng. Cô ấy là người vừa đoan trang vừa hiền lành, có thể được nhiều nam nhân chọn. Cam đoan mỗi người đem so với cậu thì đều đáng giá phó thác suốt đời hơn.

Diêm Nhược Thiên nhếch mép thoáng vẻ tính toán, bình thường sử dụng phép khích tướng đối với tên đồ hơi này không phát huy tác dụng. Nhưng trong tình trạng trong lòng lung lay thì khó mà đoán được sẽ thế nào.

Lôi Tân Dương hung tợn trừng mắt, thẳng ranh này muốn chết sao?

- Tôi hấn là nên gọi điện thoại cho Tâm Tâm. . . . chị dâu nhỏ, bảo cô lập tức mở bữa tiệc lớn để chúc mừng cô thoát khỏi bàn tay quỷ dữ.

Diêm Nhược Thiên trộm liếc mắt nhìn cửa phòng, có lẽ trước hết cứ xác định qua đường trốn tránh đã. Đường như hấn không cần thận kích thích quá mức, người này tức giận đến đầu bốc khói rồi. Nhưng mà trước khi hấn gặp nạn thì đã có người giải vây .

Cộc cộc cộc, bác Hạ dè dặt đứng ở cửa nhìn quanh. Chẳng biết bên trong đã biến thành chiến trường chưa, có lẽ cứ cẩn thận một chút. Nhưng mà ngoại trừ cái giường đã biến thành vùng sông nước bưng biển thì lại không có dấu hiệu chiến hỏa tàn phá.

- Thiếu gia, tôi vừa mới nhận được thư Thiếu phu nhân gửi tới. Không đúng, hấn là thiếp báo.

Bác Hạ gơ lên thiếp báo màu đỏ trên tay. Nói cho đúng thì nên gọi đó là “Thư yêu cầu”. Nhưng ngày nghỉ, người phát thư cũng nghỉ định kì thì làm thế nào lại đưa đến đây được? Nhưng mà hiện tại không ai có thể nghĩ tới vấn đề này.

Lập tức, Lôi Tân Dương hoàn toàn không suy nghĩ gì thêm mà nhảy xuống giường xông lên giật lấy thư mời trong tay bác Bá, vừa lấy ra là xem.

Người mời : Tổng Oánh Tâm

Thời gian: chín giờ sáng thứ ba

Địa điểm: lầu một đại sảnh văn phòng luật sư Tường thúc

Nguyên nhân: ký tên bản thoả thuận ly hôn, đồng thời xử lý tài sản chính thức giải trừ quan hệ vợ chồng.

Phụ chú: tôi chỉ có thể cho anh thời gian nửa ngày, bởi vì đến chiều tôi sẽ khởi hành đi tới Mỹ để học. Ít nhất trong vòng hai năm sẽ không trở lại Đài Loan. Nếu như sau khi kết thúc khóa học mà có thể tìm được cơ hội phát triển thuận lợi ở nơi này thì tôi sẽ ở lại đó không bao giờ quay về Đài Loan nữa. Tôi nghĩ cả đời này sẽ không gắn với “cám bã chi phu” (người chồng cận bã) như anh, cho nên xin có mặt đúng giờ. Tôi sẽ đợi anh.

Tim hấn bị một cú đâm nặng nề. Cô muốn bỏ lại hấn để đi Mỹ, nữ nhân này không ngờ muốn bỏ lại hấn mà đi Mỹ. Chẳng những muốn đi học mà lại còn vạch kế hoạch ở lại đó... Trong lòng bỗng cả kinh, đây không phải là do hấn tự tìm sao? Hấn vô tình đẩy cô ra. Lúc này, cô muốn đi tới một nơi mà hấn không thể nhìn thấy cô nữa. Bọn họ thật sự có thể cắt đứt hết mọi thứ liên quan, đây không phải đúng là kết quả hấn muốn sao?

Không, không được. Hấn tuyệt đối không cho phép cô rúc đầu trong ngực để nam nhân khác ôm. Thời gian không có cô sẽ rất đau khổ, ôm lấy chai rượu, không ngừng muốn dùng rượu cồn để tống khứ hình bóng của cô trong đầu. Nhưng bóng dáng cô lại như càng ngày càng rõ ràng. Mỗi một dáng vẻ của cô đều động lòng người như vậy, làm hấn mê muội như vậy, ngoài ra trông bộ dạng cô mắng mỏ người ta lại càng làm hấn giống như toàn thân bốc lửa. Hấn không nên để mất cô, không nên sống ở cả đời mà chỉ có thể nghĩ tới cô trong đau khổ!

Nữ nhân này rất đáng ghét, như thế nào có thể dễ dàng từ bỏ hần như vậy? Không sai, đúng là hần bảo cô không nên xuất hiện ở trước mặt hần, nhưng cuối cùng thì cô cũng phải thử xin xỏ hần tha thứ. Như thế nào có thể sung sướng bỏ hần như vậy mà đi nước Mỹ xa xôi? Cô thật là rất giỏi!

Nhìn sắc mặt hần thay đổi, tình cảm thoát nhìn rất kích động thì Diêm Nhược Thiên đương nhiên muốn lặng lẽ đi tới. Hần dùng đôi mắt cú vọ mà đọc nội dung trong thiếp mời . . . Aha! Hai đạo mầy kiếm không nhìn được nhường lên. Tâm Tâm nha đầu xuất một chiêu “Phép khích tướng” này chẳng những thực khéo, hơn nữa lại cảnh cáo. Vậy thì Lôi Đại thiếu gia đáng chết này còn có biện pháp để không đầu hàng sao?

18. Chương 10 [End]

Khoảng chín giờ, không nhẫn nại được nữa Tống Oánh Tâm đã đi ra ngoài, cả đêm cô lo lắng không ngủ, hiển nhiên làm sao cô có thể ngủ chứ? Đây là đặt cược, nếu Lôi Tân Dương không nghe cô giải thích thì chỉ có thể kí đơn ly hôn, từ nay về sau mỗi người đi một con đường riêng, vậy vì cái gì lại muốn dùng cách này hẹn gặp hần? Bởi lẽ chỉ có lý do này thì nhất định hần sẽ xuất hiện, cô phải mạo hiểm.

Không biết trời có đứng về phía cô hay chẳng? Cô không dám chắc.

Do An Tường thúc cũng biết chân tướng sự việc, cô bình tĩnh giải thích thì lúc ấy hần cũng phản ứng kích động nhưng sau vài ngày ngẫm nghĩ thì hần có thể không ngồi lại nghe cô giải thích sao?

Chưa đến chín giờ hần đã xuất hiện, tuy rằng gầy đi nhưng vẫn khiến người khác mê mẩn.

Chẳng biết là khấn trương hay là nhớ hần mà trống ngực liên hồi, hít thật sâu lấy lại bình tĩnh, Tống Oánh Tâm bước tới, mấy trăm lần luyện tập nhưng nói ra vẫn run run:

- Em đã nói rõ với An Tường thúc, nhưng... nhưng trước khi kí đơn ly hôn... Em có chuyện muốn nói, chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện một lát.

Nhếch môi, bộ dáng của Lôi Tân Dương khiến cô toát mồ hôi hột, lúc cô nghĩ hần sẽ cự tuyệt thì hần lại quay người bước đi để lại một câu:

- Em đi theo tôi.

Tốt quá rồi, hần đã đồng ý nghe cô nói, nhưng vào hầm ngầm bãi đỗ xe, ngồi trong xe hần cô mới giật mình nghĩ, mình quá hồ đồ, có thể tìm quán cà phê gần đây là được, có cần thiết phải đến nơi xa như thế này không?

Xe đi vào khách sạn Diêm Lệ Viên, Lôi Tân Dương giao xe cho nhân viên, Tống Oánh Tâm không hiểu nhưng cũng không nói gì, sợ hần đổi ý, nhưng cô thật sự sợ hãi, hần muốn cắt đứt với cô tại sao còn đưa cô đến đây thuê phòng?

Nơi cần đến là tầng cao nhất, cũng là phòng giám đốc chuyên dùng cơm.

- Chúng ta đến đây làm gì?

Cô tò mò hỏi.

- Không phải em muốn nói ra suy nghĩ của mình sao?

Hần trả lời rất hợp tình hợp lý tựa như cô đưa hần tới đây vậy.

Cô không hề nói gì thêm, đúng là có chuyện này nhưng nó không giống như vậy.

Vào phòng, đóng cửa lại hần liền xoay người cô đặt lên cửa hôn một cách điên cuồng, ví da trong tay cô liền rớt xuống đất.

Tống Oánh Tâm hoảng sợ, chuyện gì thế này? Cô muốn hỏi nhưng Lôi Tân Dương không cho cô cơ hội, hân hôn lên thân thể mềm mại vô lực sau đó bàn tay trơn nhẵn vòng ra sau lưng kéo khóa rồi đẩy chiếc váy trượt xuống mặt đất, rồi lại đến quần áo trên người, một lát sau cô đã bị hân lột trần như nhộng.

- Em là người phụ nữ đáng ghét!

Tốt quá, hân lại có thể ôm thân thể mềm mại nóng bỏng của cô, ngửi mùi hương thân thể cô tựa như chưa bao giờ xa rời.

- Anh là đồ bại hoại.

Lúc này cô mắng hân theo tiềm thức.

- Đúng, anh là kẻ bại hoại, làm trò bại hoại với em... Trời ạ! Anh nhớ em muốn chết đi rồi!

Hân điên cuồng hôn thân thể cô, từ vùng cổ trắng nõn tới đồi núi căng tròn sau đó mân mê khoảng u cổ thâm sâu, từng tắc từng tắc khiến cô liên tục thở dốc.

Cô không hiểu được, rõ ràng người đàn ông này đã nói từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt hân, giờ đây vì sao lại yêu cô điên cuồng như vậy? Nhưng cô cũng không cần biết đáp án, thân thể cô, tâm hồn của cô đang thiêu đốt cùng hân, dù hóa thành tro cũng không sao cả.

- Anh là đồ bại hoại, chỉ biết ăn hiếp em!

Cô tức giận xé quần áo hân, người ta đối đãi mình như vậy thì cô cũng phải đáp lễ.

- Không phải em cũng ...A...

Đây là tình huống gì? Thế cò đã đổi, đến lượt hân bị cô trêu đùa, phụ nữ tạo phản quả nhiên là đáng sợ.

Tình dục bùng nổ như sóng triều, không thể nhịn được nữa, tình thế lại thay đổi, cô chủ động ôm lấy thắt lưng hân, phần nóng bỏng cứng rắn tấn công thật sâu vào hoa tâm của cô, dùng sức mạnh khiến thân thể cô run rẩy, dục vọng lên tới đỉnh điểm, hai người cùng lúc gọi tên nhau.

Không biết đã bao lâu, hân ôm cô ngã nhào về phía giường.

Những sợi tóc của cô bị mồ hôi làm ướt, Lôi Tân Dương tình nồng ý đậm ngẩng nhìn cô, thỉnh thoảng hôn lên bờ môi ngọt ngào, không hề thấy chút u buồn nào:

- Em biết không? Em thả tóc thực sự rất đẹp.

- Thì ra anh thích nữ quỳ.

Thực ra cô sớm phát hiện hân nói dối lòng, khi nằm trên giường hân luôn yêu thương vuốt ve mái tóc cô một cách say đắm, rõ ràng là yêu cô điên cuồng.

- Đúng vậy, nhưng lại là một nữ quỳ xinh đẹp!

Hân nhéo mũi cô một cái.

- Anh không giải thích được một số đam mê của anh, tại sao lại không thích phụ nữ bình thường mà lại yêu một nữ quỳ thế này.

- Chỉ có kẻ háo sắc mới thích phụ nữ xinh đẹp.

- Là lỗi của em, em đã biến anh thành kẻ háo sắc.

Hân ai oán nói.

Dường như hân đã thay đổi, nhưng có vài lời cần giải thích rõ ràng:

- Anh nghe em nói, đúng là Lôi gia gia rất thích em, đúng là đã từng nói muốn em làm cháu dâu của ông... nhưng...

- Không sao cả, dù em có tham gia âm mưu anh cũng chấp nhận, ai bảo em yêu em cơ chứ.

Chuyện này hẳn đã nghĩ kĩ, âm mưu thì sao nào? Quan trọng nhất là hẳn không thể thiếu cô, cô còn quan trọng hơn tính mạng của hẳn.

Tuy rằng sự tình không phải như vậy nhưng nghe xong Tống Oánh Tâm cực kì cảm động, nếu không có tình cảm với cô sâu đậm thì hẳn làm sao có thể tha thứ như vậy... Cô đột nhiên hung hăng đâm lên ngực hẳn, đau quá hẳn vội vàng kêu lên trông mắt nhìn cô hỏi tại sao lại đánh người, cô liền nghiêm giọng:

- Anh có biết mình đáng giận thế nào không? Hại em khổ sở đến sinh bệnh, còn không đáng đánh sao?

- Em bị bệnh? Không thoải mái ở đâu?

Hắn lo lắng sờ khắp thân thể cô.

Cô hờn dỗi đẩy tay hẳn, kẻ này lại nhân cơ hội làm trò xằng bậy.

Ánh mắt cực kì vô tội, hẳn tuyệt đối không có ý gây rối... Đúng hay không ư? Sợ rằng chỉ có trời mới biết.

- Em khỏe rồi, nếu không sức đâu mà tới “đàm phán” với anh chứ?

Cô muốn hôm nay gặp mặt để đàm phán, dù bất cứ giá nào, khó khăn ra sao cũng không lùi bước, chẳng ngờ tình huống lại biến đổi thành như vậy.

- Từ nay về sau chúng ta không bao giờ cãi nhau nữa. Nếu còn tái phạm thì nhất định sẽ trúng độc mà chết.

- Anh phải nhớ kĩ lời mình nói thì em mới không cãi nhau với anh.

- Đúng là phụ nữ, chuyện này sai cơ bản là do em...

- Khoan đã, anh xác định là em sai ở đâu? Vừa rồi em còn chưa nói xong, em tuyệt đối không tham dự vào âm mưu của Lôi gia gia, di chúc giả từ đầu đến cuối em không hề biết, lúc trước bị ôm trên giường em cũng chỉ đồng ý với ông là trông giữ tài sản, đối mặt một người gần đất xa trời làm sao em có thể từ chối chứ.

- Em thực sự không biết di chúc giả sao?

Không phải hẳn không tin mà chuyện di chúc giả sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, nếu cô thực sự không biết thì phiền rồi, hẳn lại biến thành kẻ lừa hôn, cô sẽ không tin tưởng hẳn.

Người này đúng là đáng đánh một trận.

- Anh là đồ đàn ông xấu xa, đồ ngốc mới ở cùng chỗ với anh.

Khẽ xoa ngực, Lôi Tân Dương oan ức nói:

- Em đừng coi chồng mình là bao cát chứ, muốn anh chết sớm sao?

- Ai bảo anh không tin em, đồ xấu xa, không thèm quan tâm đồ hư hỏng nhà anh.

- Đúng, đều là lỗi của anh, anh không ngờ em thông minh như vậy cũng biến thành con rối của ông nội.

Đây là ca ngợi hay đá đểu đây? Quên đi, không quan trọng, cô đã cởi bỏ được khúc mắc giữa hẳn cùng Lôi gia, nhẹ nhàng hỏi hẳn

- Còn tức giận ông nội nữa không?

- Em đừng mơ anh hoàn toàn bỏ qua cho gia gia, ông ấy muốn phá anh là sự thực, nhưng mà ông ấy đưa em đến với anh cùng coi như lấy công chuộc tội.

Nếu không có âm mưu của gia gia thì cũng không thể có hạnh phúc hiện tại, ở mặt nào đó thì ông cũng là người cởi bỏ nút thắt trong lòng hẳn. Dù không yêu mến gì nhưng cũng rất đáng khâm phục, ông lão kia thực sự rất lợi hại!

- Em cũng không hy vọng anh có thể bỏ qua khúc mắc, nhưng mà em lo là nếu anh không làm được, mà mỗi hôn nhân này xuất phát từ sự tự nguyện, cái này rất dễ kích phát ngòi nổ giữa hai bên.

Lôi Tân Dương lắc đầu, hẳn thực sự muốn cô làm vợ, sao lại không có ý này chứ?

Nhưng mà Tống Oánh Tâm không lạc quan như vậy, không cãi nhau thì chẳng sao cả, nhưng cãi nhau rồi là có việc, huống chi họ là hai người thích đấu võ mồm, không cẩn thận là sẽ bùng nổ.

- Vậy em có ý kiến hay, chúng lại lại kết hôn lần nữa.

Ý kiến hay? không ngờ cái này cô cũng nghĩ ra.

- Giờ chúng ta ly hôn trước mới có cách kết hôn lại.

Đừng đùa! Lôi Tân Dương liền nghiêm mặt, hẳn tuyệt đối không ly hôn, nếu vậy cô sẽ tự do, lỡ may cô đùa giỡn rồi chạy tới Mỹ học thì phiền to, phản ứng của hắn khiến cô buồn cười, cảm thấy hắn lo quá xa, nhưng hắn vẫn kiên trì không ly hôn.

- Vậy anh có ý gì hay hơn sao?

Đây là chuyện hiển nhiên, chút vật vãnh này sao có thể làm khó hắn?

- Chúng ta không cử hành lễ kết hôn mà là công khai tiệc cưới, đi chụp ảnh trước sau đó mời mọi người đến chung vui, đúng rồi tiệc cưới xong chúng ta lại đi tuần trăng mật, ngắm núi tuyết ở Thụy Sĩ, mỗi ngày ngâm mình trong nước nóng ở khách sạn, lăn qua lăn lại, ít nhất cũng phải một hai tháng, vậy vợ yêu của tôi đã vừa lòng rồi chứ.

- Đàn ông như anh thật là háo sắc, sao lúc nào cũng thấy chuyện đó trong đầu vậy?

Nhưng hiển nhiên cô rất vui vì cách tính toán này, không có giấy kết hôn cũng chẳng sao, nhưng không chụp ảnh cưới cùng tiệc cưới, rồi thiếu cả tuần trăng mật nồng nàn thì đúng là đáng tiếc.

- Em không thích anh khiến em mệt mỏi trên giường sao?

Xoay người đặt thân thể cô xuống dưới, Lôi Tân Dương bắt đầu không an phận mà động tay động chân trên thân thể xinh đẹp của cô:

- Sao em lại mê người đến như vậy chứ?

Dùng thân thể mềm mại nghênh đón hắn, Tống Oánh Tâm nũng nịu đưa ra yêu cầu, cô muốn tiệc cưới tại biệt thự, ngay lập tức cô ôm hắn lăn một vòng, hiện tại cô ở trên, hắn ở dưới, hắn vốn định hỏi vì sao nhưng lúc này quên sạch bởi lẽ cô đã nhanh chóng kích thích dục hỏa của hắn, đẩy lên cơn khát vọng tràn ngập cõi lòng, những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Đương nhiên kế tiếp là một hồi tiêu hồn trên giường, một lát sau hắn nắm quyền chủ động, nhưng nhanh chóng lại đổi thành cô là nữ vương, rốt cục là ai chiếm thượng phong? Cái này không quan trọng, hai người chỉ mong muốn được hưởng thụ khoái hoạt đến tận cùng.

Tuy rằng tiệc cưới hôm nay không mặc váy trắng nhưng trang phục đẹp đẽ là không thể thiếu. Tống Oánh Tâm rời giường từ sớm để hai nhà thiết kế xoay như con rối thay quần áo và trang điểm cho mình.

Bởi cô đã giải thích là cần lịch sự mà không diêm lệ, nhà thiết kế chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục màu tím, trên đầu đeo vương miện tựa như một cô công chúa hồn nhiên mê người.

- Oa! Đẹp quá.

Lý Tử Duyệt thích thú thốt lên.

- Cô dâu nào mà không đẹp chứ?

Nói thì vậy nhưng nhìn mình qua gương cô cũng không rời mắt đi được. Bình thường chỉ đơn giản trang điểm một chút, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy trang điểm đúng nghĩa, cuối cùng cô đã hiểu vì sao phụ nữ lại mất nhiều tâm tư cho việc này như vậy, nhưng với cô thì một lần là đủ rồi, hình dáng này tuy đẹp nhưng không thực tế.

- Nếu Tống gia gia thấy cậu lúc này nhất định sẽ mừng phát khóc mất.

Lý Tử Duyệt nắm chặt tay bạn tốt của mình:

- Đúng là quá tốt, cậu phải hạnh phúc đấy!

- Cám ơn cậu đã ở bên cạnh tớ.

- Đương nhiên mình muốn ở bên cạnh cậu, chúng ta là chị em tốt, sau này còn muốn đến đây uống trà nữa cơ.

Cười khanh khách gật đầu, cô ngoắc tay bạn tốt ước định.

Cốc cốc cốc! Tiếng gõ cửa của bác Hạ truyền vào:

- Thiếu phu nhân, ở đây có một lá thư của cô.

Thư của cô sao? Ai lại gửi thư cho cô? Cô hoang mang nhìn bạn tốt, ngoài Tử Duyệt không ai biết cô ở đây.

Hiển nhiên Lý Tử Duyệt cũng vậy, cô cũng khó hiểu như bạn mình, không sao, thử xem ai thần thông quảng đại như vậy, cô ra ngoài cầm lá thư vào.

- Tò mò thật, địa chỉ gửi cùng nhận như nhau.

Lý Tử Duyệt liếc mắt liền nhận ra điều khác thường.

Nhận thư, Tống Oánh Tâm cầm ra đọc.

“Nha đầu Tâm Tâm.

Cháu hạnh phúc chứ? Lôi gia gia hy vọng đáp án của con là cũng hạnh phúc như ta.

Lôi gia gia phải nói thẳng với con, thực ra Lôi gia gia là một người rất ích kỉ, vì muốn cháu mình tìm được hạnh phúc, cũng vì muốn biết thực trạng ngập tiếng cười hạnh phúc mà ta bất chấp tất cả lợi dụng sự lương thiện của con để tạo nên cuộc hôn nhân với Lôi Tân Dương.

Có thể con cảm thấy bất ngờ, lần đầu tiên nhìn thấy con với nụ cười ngọt ngào, trong sáng ta liền biết được sự dịu dàng lương thiện của con, con là người rất kiên cường, ta tin con chính là người phụ nữ trời định cho Lôi Tân Dương, là cô gái duy nhất phá tan được sự đề phòng của hắn. Nhưng Lôi Tân Dương khư khư quá lớn với ta, nó không muốn nhận sự sắp xếp của ta, vì vậy khi ta biết sự sống không còn bao lâu thì ông trời đã ban cho ta một ân huệ thật lớn.

Trước đó ta lợi dụng di chúc để các con kết hôn, lại cho hai đứa cơ hội ở gần nhau để nảy sinh tình cảm, di chúc này chân tướng rất rõ ràng, là khảo nghiệm tình yêu của các con.

Thực ra thì ta sắp xếp như vậy cũng lo lắng chuyện đùa mà hóa thật, lại lo bởi vậy mà làm tổn thương hai người, vì cái gì mà từ đầu không biết di chúc này thật thật chứ? Bởi ta hiểu thấu đáo việc này, di chúc kết hôn có đó nhưng các con phải tìm được sự giải thoát từ chính nó, khi đó ai người ở cùng nhau không phải do bản di chúc này, hai trái tim mới thực sự là của nhau.

Con có tha thứ cho sự ích kỉ của ta không? Ta biết con sẽ tha thứ cho ta bởi lẽ con rất lương thiện, con hãy hứa với lão già từng gây cho con sự cô độc rằng hãy sống vui vẻ, cùng giúp cho đứa cháu từng bị ta làm cho đau khổ mỉm cười thật nhiều.

Ta biết sâu trong nội tâm của Tân Dương nghĩ rằng mình chỉ lấp chỗ trống cho cha nó, ta chuyển toàn bộ sự kì vọng đối với cha lên người đứa con như nó, cái này không thể phủ nhận, không thể mong chờ vào con trai đương nhiên kỳ vọng duy nhất là đứa cháu này, nhưng nó là bảo bối độc nhất vô nhị của ta, là sự kiêu ngạo lớn nhất đối với ta.

Đời người ngắn ngủi, ta không hy vọng nó bị ám ảnh cả đời, có một ngày khi nó có con chắc rằng sẽ hiểu được chút gì đó về tâm tình của ta.

Lá thư này là ta dặn Hạ bá thay ta gửi cho các con khi hai đứa ở chung được ba tháng, quyết định cùng hạnh phúc trong tương lai. Ta nghĩ sự sắp xếp này sẽ khiến con nghi ngờ, nếu không giải tỏa khúc mắc này thì ta quá tắc trách, nói cho cùng ta vẫn cảm ơn con, cảm ơn con đã đồng ý ở bên cạnh Tân Dương, cũng nhờ con yêu thương nó, nó là một đứa cô độc, rất khát khao được yêu, ta tin rằng có con thành bé sẽ hạnh phúc.

Cuối cùng, Lôi gia gia muốn chúc phúc cho các con, mong rằng các con có thể yêu thương lẫn nhau từng phút từng giây.”

Mọi chuyện cần thiết đã xong, đúng vậy, cô đã tha thứ cho Lôi gia gia ích kỉ, bởi lẽ ông thực sự rất yêu Lôi Tân Dương, tối nay nhất định cô phải chia sẻ với hắn lá thư này, mặc kệ hắn phủ nhận hay chấp nhận nhưng cô tin rằng hắn sẽ hiểu được tình yêu của Lôi gia gia với hắn, hắn không chỉ là người thừa kế Lôi gia mà còn là đứa cháu bảo bối của ông.

- Đại tiểu thư của tôi, sao cậu lại khóc chứ?

Lý Tử Duyệt hoảng hốt.

Kinh ngạc bỏ tay ra, Tống Oánh Tâm mới biết rằng mình đã rơi lệ:

- Không đâu! Sao mình lại khóc được chứ?

- Cậu không được dùng tay lau nước mắt, trang điểm hỏng mất giờ.

Lý Tử Duyệt bối rối chặn tay cô:

- Vậy không được, mình phải đi tìm người trang điểm lại, ngoan ngoãn ngồi đó đừng làm rộn.

Hai nhà thiết kế chuẩn bị xong xuôi cho Tống Oánh Tâm xong liền xuống lầu bởi lẽ họ cũng là khách mời hôm nay.

Lý Tử Duyệt vội vàng tìm họ giúp Tống Oánh Tâm trang điểm lại, Lôi Tân Dương cũng vội vã ở dưới lầu tiếp khách.

- Ông có đừng cười ngoác miệng ra như vậy chứ.

Diêm Nhược Thiên hơi ghen tị nhìn hắn, kẻ này đúng là đáng cười, cười đã nhiều năm trước cũng đâu cần phải cười đến mức này chứ?

- Ông quản làm gì.

Lôi Tân Dương cười toe toét, cũng đúng thôi, hạnh phúc thực sự rốt cục đã đến, thân phận “đã kết hôn” cảm giác rất chân thực.

- Kỳ lạ, rõ ràng tôi thấy Lục bá bá cùng Lục bá mẫu đến, vì sao “thằng nhóc” nhà họ còn chưa thấy đâu.

Hắn vẫn chưa gặp Lục Hạo Doãn, thằng nhóc kia bận cái gì chứ?

- Hắn có lẽ chạy đi làm quen.

Diêm Nhược Thiên nói thật dễ dàng khiến người kia thiếu chút nữa trúng gió ngất.

- Làm quen?

Buồn cười thật, Lục Hạo Doãn cần làm quen sao?

- Ông không biết gần đâu Lục bá mẫu buộc hắn hai ngày nghỉ cuối tuần đi làm quen xem mặt sao?

- Trước kia Lục bá mẫu đã bắt đầu bắt hắn đi xem mặt, cái này cũng không có gì mới mẻ, nhưng mà hắn thực sự ngoan ngoãn làm theo sao?

- Hồi trước là nói miệng, giờ là hành động thực tế, không thể so sánh được, nhưng mà ông yên tâm, hắn sẽ không vì chuyện đó mà bỏ tiệc cưới của ông đâu, chỉ là đến muộn thôi.

Thảm nhất là cái này, tiệc hỉ đã xong vị đại thiếu gia kia mới khoan thai bước tới.

Lôi Tân Dương nghe ra hắn nói bậy bạ:

- Cậu gọi cho cậu ta giúp tôi.

- Gọi cho ai?

Lục Hạo Doãn xuất hiện, mặc bộ âu phục tao nhã, không nhìn kĩ còn tưởng hắn là chú rể.

Lôi Tân Dương nhú mày nghi ngờ kẻ này tới gây sự, nhưng thấy hắn mặc âu phục đằng hoàng thì lại thôi:

- Tôi còn tưởng cậu không thèm tới.

- Làm sao hôm nay tôi có thể vắng mặt? Hôm nay là ngày vui của ông và Tâm Tâm... à, chị dâu nhỏ...

Tên chú rể này có cần tức giận thế không, người ta vì hắn mà vội vàng, có cần hung hăng thế?

- Coi như cậu thức thời.

- Thực ra hôm nay còn có một tin tức quan trọng thông báo với mọi người.

Nhìn hai gã đang ăn uống liên tục rồi tung bom:

- Tôi muốn kết hôn.

- Sặc....

Thiếu chút nữa hai người phun hết cả ra.

- Gì mà ngạc nhiên thế? Kết hôn là chuyện quan trọng của đời người, cần phải sớm có kế hoạch thật tốt. Đã lâu rồi tôi mới làm chú rể, hai người phải mừng cho tôi chứ?

Chúc mừng? Hai người bạn tốt không nói được gì, kẻ này làm quá nhanh, bạn gái họ còn chưa gặp mà đã chuẩn bị kết hôn sao?

- Nếu các cậu không muốn chúc mừng tôi cũng không sao, chỉ cần nhớ đến hôm đám cưới, chắc là tầm năm mới là được, còn hiện giờ thì chưa có rảnh a.

Lục Hạo Doãn tỏ ra là một người rộng lượng.

Lễ mừng năm mới? Chỉ vài tháng nữa, tốc độ người kia cũng quá nhanh đi chứ!

Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Vấn đề này bọn họ đành truy cứu sau bởi lễ giờ lành đã tới, chú rể cần lên lầu đón cô dâu xuống ra mắt mọi người.

Lôi Tân Dương tạm thời để bạn tốt lại tiếp tục đi đón khách.

—————Hoàn Chính Văn—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chong-can-ba>